

www.burmeseclassic.com

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ်ခိုင်

မျတ်ကွယ်ရာ

အမည်
အမျိုးအနွယ်

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၅ အောက်တိုဘာလ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃) ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကင်းမြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆု
အမှတ် ၃၃ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကင်းမြို့။
- ဖြန့်ဝေရေး
အုပ်စု - ၁၅၀၀ ကျပ်
- ၅၀၀ အုပ်

မယ်ခိုင်

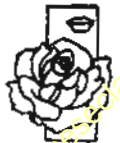
မျက်ကွယ်ရာ

၀၉၅ . ၈၃

မယ်ခိုင်
မျက်ကွယ်ရာ/ မယ်ခိုင် - ရန်ကင်း
ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၅ ။
၂၅၂ - ၈ ၊ ၁၂ . ၃ * ၁၈ စင်တီမီတာ
(၁) မျက်ကွယ်ရာ

အချစ်ဆိုတာ
 အချိန်ကာလတစ်ခုကို ကျော်လွန်ပြီးမှ
 ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကို ကိုယ်ပြန်မြင်ခွင့်ရတဲ့
 လျှို့ဝှက်သော ပဉ္စလက်တစ်ခု
 အကြိမ်ကြိမ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညာတယ်။
 အခါခါ မသိချင်ယောင်ဆောင်တယ်။
 အဖန်ဖန် ဥပေက္ခာပြုတယ်။
 သို့သော် ရလဒ်ကတော့ နောင်တ
 ဝမ်းနည်းနေသလားလို့ မမေးနဲ့
 ကျေနပ်နေသူပါ။
 အချစ်တစ်ခုကို အနက်ရှိုင်းဆုံး
 သိပ်ဆည်းခွင့်ရခဲ့ပြီလေ။

အခန်း (၁)

“တီးတောင်”

ရှုတ်တရက်မြည်လိုက်သော ဘဲလံသံကြောင့် မွေးနေ့ကိတ်
လှီးဟန်ပြင်နေသော ပန်းရနံ့၏လက်များ တံ့ဆိုင်သွားရလေသည်။

“ဘယ်သူလဲ အခန်းမှားတာလား”

“တီးတောင်”

ဒုတိယအကြိမ် ထွက်ပေါ်လာသောအခါ ဇိုင်ထားသော
ကိတ်လှီးခားကို ချလိုက်။

“ဘယ်သူလဲ ပန်း၊ ဒီအခန်းကို ဦးအပြင် သိတဲ့လူ ရှိသေး
သလား”

“အခန်းမှားနှိပ်မိတာဖြစ်မှာပါ ဦး”

ဟုသာ ဆိုလိုက်ရပေမယ့် ပန်းရန့်ရင်ထဲ ခံစားချက်က မကောင်းပါ။ တစ်ခုခုဖြစ်လာလိမ့်မယ်ဟု ထင်နေမိသည်။

“တီးတောင်”

တတိယအကြိမ် ထွက်ပေါ်လာချိန်မှာတော့ ဦးခန့်ကို ထရပ် လိုက်သည်။

“ဦး သွားကြည့်လိုက်မယ်လေ”

ဟု ဆိုသဖြင့် ပန်းရန့် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

“နင်နဲ့ ဦးခန့်ကိုရဲ့အကြောင်းကို ဘိုဘိုသိသွားပြီ” ဟု မေ့ရှု ပြောခဲ့သောစကားက ခုချိန်ထိ ပန်းရန့်နှာထဲ မထွက်နိုင်သေးပေ။

ဘိုဘိုသည် ငယ်ရွယ်သူပီပီ တစ်ရွတ်ထိုးဆန်သည် ကောင် ချောလေး ဖြစ်၏။

အမှားအမှန်ကို ဝေဖန်နိုင်ခြားသုံးသပ်ခြင်း မရှိပါပဲ ထင်ရာကို အမှန်ဟု ယူဆတတ်သော ကောင်လေးဖြစ်သည်။ အန္တရာယ်ကို တွေးပူမနေတတ်သလို မလုပ်ခဲ့တာ မရှိသူဖြစ်သည်။

ဘိုဘိုကို ပန်းရန့် မကြောက်သော်လည်း ဦးအတွက် စိုးရိမ် သည်။ ဦးသည် ဂုဏ်သိက္ခာရှိသော ပညာဝတ်လူကြီးလူကောင်း ဖြစ်၏။

ဘိုဘိုနှင့် နှိုင်းစာ၌မရအောင်ကို အစစအရာရာ သာလွန်နေ သည်။ ဘိုဘိုကသာ ရှေ့နောက်မစဉ်းစားဘဲ မိုက်ရိုင်းပါလျှင် ဦးကပဲ အရာရာထိခိုက်နစ်နာလိမ့်မည်။

ထိုအရာကို ပန်းရန့် မလိုလားပေ။ ပန်းကြောင့် ဦး ဂုဏ် သိက္ခာထိခိုက်မည်ကိုစွန့် မရှိုစေချင်ပါ။

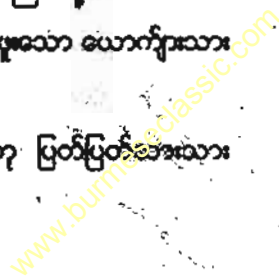
ဦး၏ဂုဏ်သိက္ခာတက်ဖို့ဆိုပါက ပန်း အရာရာပေးဆပ်ဖို့ ဝန်မလေးပေ။ သို့သော် ... ယခုချိန်ထိ ပန်း ဦးအပေါ် လှုပ်ပေးခဲ့သော ကိစ္စ မရှိခဲ့ဖူးပေ။

ဦးကသာ ပန်းအတွက် အစစအရာရာ ဖန်တီးပေးခဲ့သူဖြစ် သည်။ ဦးကို ပန်း အားကျိုးသည်။ ယုံကြည်သည်။

ဦးက ပန်းဘဝရဲ့ အရှင်သခင်ဖြစ်သည်။ ထိုအရှင်သခင်ကို ဂုဏ်သိက္ခာတက်အောင် ဘာမှ မစွမ်းဆောင်ပေးနိုင်သေးတဲ့ ပန်းက မိမိကြောင့်တော့ ဦး သိက္ခာကျမည်အဖြစ်မျိုး မရှိစေရဟု ခံယူထား သည်။

ထို့ကြောင့် ဘိုဘိုကို အပြတ်ပြတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် တောက် တဲ့လိုက်သောဘိုဘိုသည် ပန်းဘဝတွင် မကြုံဖူးသော ယောက်ျားသား ဖြစ်၏။

ပန်းက ဘိုဘိုကို မချစ်နိုင်ပါဘူးဟု ပြတ်ပြတ်အားသား

ငြင်းဆွဲသော်လည်း ပန်းအိမ်ကားကို ဘိုဘိုက လက်မခံခဲ့ပေ။

“ပန်းက ကျောက်ဆိုင်ကျောက်သားလားတဲ့”

ဘိုဘိုရဲ့ ချေပစကားကို အနိုင်ယူနိုင်သည့်စကားလုံးမျိုး ယခုချိန်ထိ ပန်းမတီထွင်နိုင်သေးပေ။ “မေတ္တာချောင်းပြန်ဟပ်တယ်တဲ့” ကျွန်တော်က မမပန်းကို မေတ္တာထားနေသရွေ့တော့ တစ်နေ့ မမပန်းက ကျွန်တော့်အပေါ် မေတ္တာပြန်ထားမှာပါ” ဆိုသည် စကားလုံးမျိုးသည် ပန်းကိုအကျဉ်းကျစေသည်။

“မမပန်းနား ရစ်ဝဲနေတဲ့ ပိတုန်းတွေကို ဆေးပြန်သတ်ဖို့ ကျွန်တော် ဝန်လေးနေမယ်မထင်နဲ့”

ဟုလည်း ဘိုဘိုက တစ်ခါတစ်ရံ ငြိမ်းခြောက်စကား ဆိုတတ်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးကို ဘိုဘိုသိသွားမည့်အရေး ပန်း စိတ်ပူတာ အဆန်းတော့မဟုတ်ပေ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ဦးနှင့် ဘိုဘိုကို ထိပ်တိုက်မတွေ့စေချင်ပါ။ ဒါကတော့ ပန်း မပြတ်သား၍ မဟုတ်ပေ။ ဖိုက်ရှူးရဲဆန်သည် ဘိုဘို စိတ်ကိုသိသောပန်းက ဦးအတွက် စိတ်ပူ၍သာ ဖြစ်သည်။

“နေပါစေ ဦး... ပန်းပဲ သွားကြည့်လိုက်မယ်”

ဟုဆိုကာ နှစ်သိမ့်စေလိုခြင်းအလို့ငှာ ဦး၏ပါးလေးကို ခြေဖျားထောက်ကာ နမ်းပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

တံခါးခွက်ချောင်းကြည့်ပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ ရှင်းလင်းသောအနေအထားကို မြင်တွေ့ရတယ်။

ထိုအခါမှ ပန်းရင်ထဲ အလုံးကြီးကျသွားလေသည်။

“ဘယ်သူလဲ ပန်း”

“ဘယ်သူမှမရှိဘူး ဦး။ အခန်းမှားနိုင်မိတာ ထင်ပါတယ်”

ကျွန်တို့ဆိုသောအခန်းများသည် အခန်းနံပါတ်ကို စနစ်တကျ ရေးထားသောကြောင့် အခန်းမှားသည်ကိစ္စသည် ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲအရာမျိုးသာ။ ဒါကို ဦးခန့်ကိုလည်း ကောင်းစွာသိလိမ့်မည်။

“ဦး ဒီနေ့တော့ ပန်းကိုပဲ အဖော်ပြုပေးပါလား”

ဟု ရင်ခွင်ထဲဝင်ကာ တောင်းဆိုလာသော ပန်းရန့်ကို ဦးခန့်ကိုက အလိုက်သင့် ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်လေ၏။

“ဦးဆီက ပန်းလိုချင်တဲ့ မွှေးခန္ဓာလက်ဆောင်ပါ။ ဦး ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တယ် မဟုတ်လားဟင် ဦး”

“ဒီနေ့တော့မဖြစ်ဘူး ပန်း။ ဦး အိမ်ကိုပြန်မှဖြစ်မယ်”

“ပန်းက ဦးဘဝရဲ့ နံပါတ်ဘယ်လောက်လဲဟင်”

ပန်းရန့်က ထိုသို့ပေးလိုက်သောအခါ ဦးခန့်ကိုသည် ငြိမ်ကျသွားလေသည်။ နံရံပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ပန်းရီလားကိုသာ

အဝိပွာယ်ပွဲစွာ လေးနေလေ၏။

“ပန်း”

“မဖြေပါနဲ့ဦး။ အခုနေချိန်မှာ ဦးချဲ့အဖြေကို ပန်း ကြားဖို့ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးပါဘူး။ တကယ်တော့ ပန်း လောဘကြီးမိနေတာပဲ။ ပန်းကို ဦး ချစ်သည်ဖြစ်စေ မချစ်သည်ဖြစ်စေ ပန်း ဦးကို ချစ်တယ်။ ဦးကို အခုလို နေ့တိုင်းတွေ့နေရတယ်ဆိုရင်ပဲ ပန်းအတွက် လုံလောက်ပါပြီ။ ပန်းကြောင့် ဦးစိတ်ထဲ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားတယ်ဆို ပန်း တောင်းပန်ပါတယ်”

“ပန်းရယ်”

ဦးခန့်ကိုသည် ပန်းရနံ့ကို သိုင်းဖက်ကာ ပန်းရနံ့၏ ဆံ့စွယ်လေးများကို အားပါးစာရ နှမ်းရွိုက်လေသည်။

လောဘနည်းသော ထိုမိန်းကလေးကြောင့် အကြိမ်ကြိမ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“ဦးအတွက် ပန်းဘယ်တော့မှ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရဘူးလို့ ပန်းကတိပေးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပန်းကိုတော့ မကြာခဏ ဦး လာတွေ့ပေးပါနော်”

ဟုဆိုကာ ပန်းရနံ့သည် ခြေဖျားလေးထောက်ပြီး ဦးခန့်ကို၏ နဖူးလေးကို နှမ်းလှိုက်ပြန်သည်။

ဦးခန့်ကို ထိုသို့အနမ်းက အဝေသို့ ထွက်မသွားနိုင်အောင် ထိန်းချုပ်လိုက်လေသည်။

ဗျက်ရည်တို့ဖြင့် ရှုန်းစိုလင်းလက်နေသော ဗျက်လုံးသည် ဦးခန့်ကို၏ နှလုံးသားကို လဲပြိုသွားအောင် ရွမ်းဆောင်နိုင်လေသည်။ သင်းပျံ့ပျံ့ ဆံ့စွယ်များကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ် နှမ်းရွိုက်ချင်သည်။

ပြည့်စူးသော နှုတ်ခမ်းသားလေးသည် ဦးခန့်ကိုကို လုံးဝ ပြန်ခွင့်မပေးပေ။ ဒီလိုနှင့်ပင် ဦးခန့်ကို အကြိမ်ကြိမ် လဲပြိုခဲ့ရသည်။

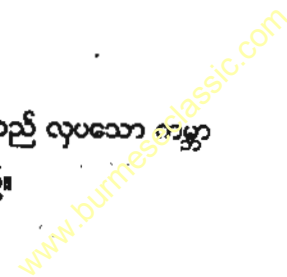
“ဦးကိုလေ ဦးကို၊ ပန်း အရမ်းချစ်တယ်။ ဦးက ပန်းရဲ့ နံပါတ်တစ်ပါပဲ”

ရှုန်းစိုတဲ့အကြည့်စူးစူးများဖြင့် ဦးခန့်ကို၏ နှလုံးသားကို ထိန်းချုပ်နေပြီဖြစ်သော ပန်းရနံ့၏ အပြုအမူ အပြောအဆိုများကြားတွင် ဦးခန့်ကို၏စိတ်သည် ရှုန်းမထွက်နိုင်အောင် ပျော်ဝင်လှပါပြီ။

လှပသော မိန်းမပျိုလေး၏အနမ်းအောက်တွင် လာယာလှပါပြီ ကြည်နူးလှပါပြီ။

“တီးတောင်”

ထိုစဉ် ထပ်မြည်လာသော ဘဲလ်သံသည် လှပသော ဘဲဟူ၏ အကြီးကျယ်ဆုံး ရန်သူဖြစ်သွားရလေသည်။

“ဘယ်သူလဲ ကိုမောင်မျိုးများလား”

ကိုမောင်ဆိုသည်မှာ ဦးခန့်၏ အတွင်းရေးမှူးဟု ဆိုအပ်သော ကားဒရိုင်ဘာဖြစ်သည်။

“ပန်း ခဏနေော်”

ဟုဆိုကာ ဦးခန့်ကိုက ထွက်လာပြီး ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ လှမ်းကြည့်သည်။ မှန်ပါတယ်။ ကိုမောင်မျိုး ဖြစ်နေလေသည်။ အရေးကြီးကိစ္စမဟုတ်လျှင် လာမခေါ်နှင့်ဟု မှာထားခဲ့သော စကားကို ကိုမောင်မျိုးက အလေးထားသည်ကို ကြည့်သိနေသာ ဦးခန့်ကိုသည် စိတ်ထဲ ဝေဝေဝါဖြစ်သွားလေသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

နှုတ်မှ တီးတိုးရေရွတ်ကာ ပြုတ်နေသော အင်္ကျီ ကြယ်သီးကို ပြန်တပ်ပြီး လျော့ခဲနေသော နက်စ်တိုင်ကို စနစ်တကျ စည်းနှောင်ကာ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။

“ဘာကိစ္စလဲ ကိုမောင်မျိုး”

“ပြဿနာတက်ပြီ အာစီ ထိပ်ကို အမြန်ဆုံး ပြန်ဖြစ်မယ်”

ရင်ထဲ ဒီန်းခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

ဘာလဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သူနှင့်ပန်းတို့ကိစ္စတို့ ကြေသိသွားလို့ လား။ ကြေ ပြဿနာရှာနေလို့လား။

သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကြေကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ။ မေးခွန်းများစွာက ဝင်ရောက်လာသော်လည်း အဖြေကမရှိပေ။ ရင်ဆိုင်ဖို့ ခက်ခဲလှသော်လည်း မဖြစ်မနေ ရင်ဆိုင်ရမည်ကိစ္စတစ်ရပ်ဖို့ အံ့ကြိတ်ကာ အားတင်းထားလိုက်လေသည်။

အစန်း (၂)

“ကိုမင်းသူတို့ဘက်က သူတို့သာနဲ့ သမီးကို ကြောင်းလမ်း ချင်လို့တဲ့ ကိုရယ်။ ကြွေကတော့ ကိုနဲ့ တိုင်ပင်လိုက်ဦးမယ်လို့ ပြော ခဲ့တယ်”

ပြဿနာက ဒါတဲ့လား။ ကိုမောင်မျိုးက အစိုးရိပ်လွန်လွန်း နေပြီဟု ထင်ပါသည်။ သူ့မှာတော့ စိုးရိပ်လိုက်ရတာ။ ကြွေသာ ပန်းနှင့်သူ့အကြောင်း သိသွားပါက ကြွေစမှိုက်ခဲ့သာဆို သူ့အခြေ အနေက လွယ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ကြွေက စနစ်ရှိသောမိန်းမ ဖြစ်သည်။ ဘယ်အရာကိုမှ

ပေါ့ပေါ့တန်တန် မလုပ်တတ်ပေ။ ဒေါသကြီးသည်။ မာနကြီးသည်။ သိက္ခာကို အသက်ထက်ပိုတန်ဖိုးထားသည် မိန်းမမျိုး ဖြစ်သည်။

ကြွေကို သူချစ်သည်။ တန်ဖိုးထားပြီးပြတ်နိုးသည်။ မိဘ များ သဘောတူ၍ လက်ထပ်ခဲ့သည်ဆိုသော်လည်း ကြွေက သူငယ် စဉ်ကတည်းက အမြတ်တနိုး ကြည့်ခဲ့ရသော ပန်းတစ်ပွင့်ဖြစ်၏။

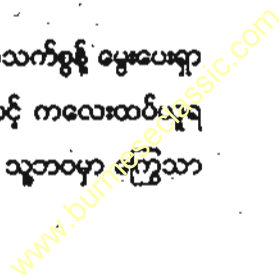
အချစ်ဆုံးဆိုလည်း မမှားသလို ရည်းစားဦး အချစ်ဦးဆို ထည်း မှန်သည်။

ဆံနွယ်ရှည်ကြီးများကို အမြတ်တနိုး ထိန်းသိမ်းတတ်သည့် ကြွေက မိန်းမတို့ကောင်းခြင်းငါးဖြာနှင့် ပြည့်စုံသည်။ အိမ်ရှင်မကောင်း ဝိသသည်။

သမီးအတွက် မိခင်ကောင်းတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ ကြွေမှာ အပြစ်ဆိုလို့ သားယောက်ျားလေး မမွေးနိုင်တာတစ်ခုတည်း ရှိသည်။

ဒါကလည်း ကြွေအပြစ်မဟုတ်ပါ။ သဘာဝတရားကြီး၏ အပြစ်ဖြစ်သည်။ ကြွေလည်း နှစ်ဆယ်ကျော်ဆိုတဲ့အရွယ်နဲ့ ဘယ်လို ချစ် နှလုံးခရာက ဖြစ်ချင်ပါ့မလဲ။

သို့သော် သူ့အတွက် သမီးလေးကို အသက်စွန့် မွေးပေးရာ အထည်သည်။ သူ စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကလေးထပ်ယူရ အောင်လို့ ပြောမထွက်တော့ပေ။ ကလေးထက် သူ့ဘဝမှာ ကြွေသာ

လျှင် အရေးကြီး၍ ဖြစ်သည်။ ကြွေကို သူမြတ်နိုးရုံမက အထင်ကြီးလေးစားသည်။

ကြွေသည် သူ့အတွက် အကောင်းဆုံး ဇနီးတစ်ယောက်ဟု ထင်သည်။ ကြွေသည် သူ့လုပ်ငန်းထက်မက အောင်မြင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်သလို အမျိုးသမီးစွမ်းဆောင်ရုံအသင်း၏ အဖွဲ့ဝင်လည်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဆောင်းရွက်ကြွေ၏ အမျိုးသားပါဆိုပြီး ပွဲလယ်တင်ခဲ့ရသည်။ ကြွေကြောင့် ဂုဏ်တက်ခဲ့ရသည်။ ကြွေ၏ ပဲ့ပြင်မှုကြောင့် သမီးသည် ခေတ်ကာလမိန်းမပျိုလေး ဖြစ်သော်ငြား လော်လီခြင်းအလျဉ်းမရှိပေ။ ထက်မြက်ပြီး ဣန္ဒြေရ၏။

ဆယ်ကျော်သက်ဆိုသော်ငြား စကားကို ဘယ်တော့မှ လက်လွတ်စပယ် မပြောချေ။ သိက္ခာနှင့်ကိုယ်ကျင့်တရားကို ဘုရားလို ကိုးကွယ်၏။ လူကြီးကိုလည်း ရိုသေသည်။ ထို့ကြောင့် သမီးအတွက် သူ ဂုဏ်ယူရ၏။

“ကိုခန့်ကိုရဲ့သမီးကတော့ စံပဲဟေ့”

ဟုပင် အပေါင်းအသင်းများကြား မျက်နှာပွင့်ရလေသည်။ ထိုမျက်နှာပွင့်ခြင်းက ကျေနပ်စရာကောင်းသလို လူကို အကျင့်ချ ထားသလို ကျဉ်းမြောင်းစေတာလည်း အမှန်ဖြစ်သည်။ ကလေးစိတ်

ကောင်းကို ချွဲနဲ့မပြောတတ်သောသမီးကြောင့် သူ အိမ်ပြန်ချိန်တိုင်း ခြောက်သွေ့ခဲ့ရသည်။

လက်အောက်ငယ်သားတွေ အရှိအသေတန်မှာစိုးသည် ဆိုသော အကြောင်းပြချက်ကြောင့် သူနှင့်ကြွေကြားမှာ လင်မယား ဆိုတာမျိုးက ဝေါဟာရတစ်ခုသာ ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

စင်စစ်မှာ ကြွေနှင့်သူသည် လုပ်ငန်းချင်း ဆက်စပ်နေသော စီးပွားရေးပါတနာ ဆက်ဆံရေးအဆင့်ပျံ့သာ ရှိသည်။

ယခုတော့ သမီးနှင့်ဆက်စပ်ပြီး မိသားစုစကားဆိုရပြန်မှာ ပေါ့။

“မစောလွန်းဘူးလား ကြွေ၊ သမီးက ခုမှ ဆယ့်ခုနစ်နှစ် ရှိသေးတာ။ ကလေးကို ချစ်သလိုများ ဖြစ်နေမလား”

“ကြွေတို့သမီးက ဘယ်လောက်ပဲ စဉ်းစားဉာဏ်ရှိတယ် ဆိုပေမယ့် လူငယ်တစ်ယောက်ပဲလေ ကိုရဲ့။ လူငယ်ဆိုတဲ့အမျိုးက အစ်ခါတစ်ရံ မှားတတ်တယ်။ ယုံကြည်ရာကို စွတ်လုပ်တာတိရယ်။ ကြွေကတော့ ကြွေဘဝမှာ သမီးက အရေးကြီးဆုံးပဲ။ ဒါကြောင့် သမီးရဲ့ကိုစွဆို ဘာမှအမှားမခံနိုင်ဘူး”

ကြွေသည် ကွန်ပျူတာဖြင့် စာရင်းများ စစ်မပျက်ပင် ဆိုလေ့ ၏ ခင်ပွန်းသည် အပြင်က ပြန်လာတယ်ဆိုပြီး ရေပူချေချင်း ကမ်း

လှမ်းဖို့ နေနေသာသာ ချွတ်လက်စအင်ကြယ်သီးကိုပင် ကူမဖြုတ်ပေးပေ။

ကြွေက ထိုသို့ပြုစုတတ်သော မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်မှန်း သိသည်။ ထို့ကြောင့် မျှော်လည်းမမျှော်လင့်မိပါ။ သို့သော် ဇနီးသည်၏ အပြုအစု အယုအယကိုတော့ လိုချင်တာအမှန်ဖြစ်၏။

“ကိုမင်းသူတို့သားက ဘယ်အရွယ်ရောက်ပြီလဲ”

“သမီးနဲ့ ပတ်ဝန်းမယ်ပေါ့။ ဆယ့်ရှစ်လို့ပြောတာပဲ”

“ကောင်လေးကို မမြင်ဖူးဘဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ စောနေမလား ကြွေ”

“ကြွေ ဆုံးဖြတ်ရင် ဘယ်အခါမှားဖူးလို့လဲ။ ပြီးတော့ သမီးရဲ့ ကိစ္စမှာ ကြွေ အမှားခံယိုမလား။ ကို အခုလိုပြောနေတာက ကြွေကို မယုံလို့မှားလား”

“မယုံတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့မနေနဲ့ ကိုရယ်။ ကြွေက သင့်တော်တယ်ထင်လို့ ရှင်္ခါလည်း လျှောက်သာ ပျားလည်းစွဲသာ ပြောလာခဲ့တယ်။ မိမိကလည်း ဒီကိစ္စကို မသိမသာ စကားဟုနေတာကြာပြီလေ။ ရွှေရွှေချင်း ထပ်တယ်လို့ပဲ သဘောထားပါကိုရယ်”

“ဘယ်လိုစီစဉ်ခဲ့သလဲ”

တိုင်ပင်တာမဟုတ်ဘဲ အသိပေးတဲ့သဘောမျိုး သက်ရောက်နေသည့်အတွက် ကြွေကိုသူ သိပ်အမြင်မကြည်ချင်ပါ။ အပေါက်အလန်းမတည့် ဘုတောပြောပစ်ချင်သော်လည်း မသင့်တော်၍ ထိန်းသိမ်းလိုက်ရသည်။

“သမီးရဲ့သဘောထားကိုလည်း ကြွေ တီးခေါက်ဦးမှာပါ”

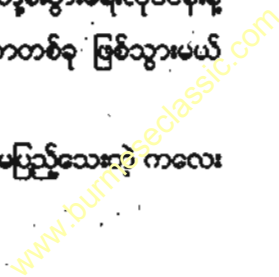
ဆန္ဒရှိပါက ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်သော ကြွေအကြောင်းကို သူသိပြီးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သမီးကိုလည်း စည်းရုံးမည်ဆိုတာ သူကြိုးသိလိုက်သည်။

ကြွေသည် စီးပွားရေးလောက မြင်ရုံတင်မက စည်းရုံးရေးလည်း ကောင်းသောမိန်းမတစ်ယောက်မို့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျော်ကြားသည်ဆိုတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ခင်ပွန်းဖြစ်သည့်သူက အသိဆုံးဖြစ်သည်။

“သမီးက ဆန္ဒမရှိရင်ရော”

“သမီးကို အဲဒီလောက် အထင်မသေးပါနဲ့ကို။ သမီးက အရာရာကို ချင့်ချိန်တတ်ပါတယ်။ ကိုမင်းသူတို့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနဲ့ ကြွေတို့လုပ်ငန်း ပူးပေါင်းလိုက်ရင် အင်ပါယာတစ်ခု ဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ သမီးတွက်ဆမိမှာပါ”

လုပ်ငန်းကြီးချင်ရုံလောက်နဲ့ အသက်မပြည့်သေးဘဲ ကလေး

တွေကို ကြောင်းလမ်းကြမ်းမယ်ဆိုသည်ကိစ္စ သူ ကန့်ကွက်ချင်သည်။
“ကိုယ့်လုံးတွေက ဘာကိုဆိုလိုသလဲဆိုတာ ကြောသိတယ်
ကို”

ဆောင်းရွက်ကြောသည် ကွန်ပျူတာကိုပိတ်ပြီး ထရပ်သည်။
သူထံလျှောက်လာပြီး သူ့နက်စိတ်ကို ကူဖြုတ်ပေးလိမ့်မယ်ဟု ထင်
ထားသော်လည်း ကြောက သူထင်သလိုမဟုတ်ဘဲ သူ့ကိုဖြုတ်ကျော်
သွားကာ ပိတ်ထားသောလိုက်ကာစကို ဆွဲဖွင့်သည်။

ညအမှောင်ထုက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လွှမ်းမိုးနေသော်လည်း
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တွေ့မြင်ရသော ရွှေတိဂုံစေတီကိုတော့ ကြည်ညိုစွာ
ဖူးတွေ့နိုင်သည်။

“စေတီတာက လက်ထပ်တာမှမဟုတ်ဘဲ ကိုရယ်။ ကလေး
တွေကို တွဲကြည့်ခိုင်းထားတာ။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး လေ့လာခိုင်းထားတာ။
သူတို့အချင်းချင်း လေ့လာရင် သဘောထား မတိုက်ဆိုင်ရင်လည်း
ကွဲပေါ့။ တိုက်ဆိုင်တော့လည်း ကြောတို့မှာ အရှုံးမရှိပါဘူး။ ကလေး
တွေ တွဲနေကြခိုက် ကြောတို့မှာ လုပ်စရာတွေ များမှာပါ”

“ဆောင်းရွက်ကြော မင်း အရမ်းကို ပြောင်းလဲသွားတယ်”

“မှန်တာကိုပြောတဲ့တွက် ကြော စိတ်မချိမ်းပါဘူး။ လူဆိုတာ
အစဉ်အမြဲပြောင်းလဲပေးနေရမယ်လေ။ ဒါမှ လူပီသမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့

စိတ်မကောင်းတော့ဖြစ်တယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ကို ပြောင်းလဲသွားတာကိုပေါ့”

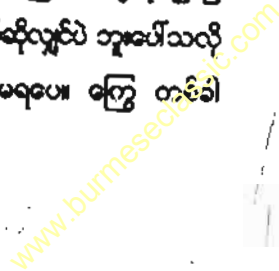
ကြောသည် သူ့ထံ လှမ်းကြည့်ကာ တစ်လုံးချင်း ပြောချလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

သူလည်း တကယ်ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါပြီ။ သူပြောင်းလဲတာက
သိပ်ကို သိသာလွန်းနေပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ မဟုတ်တာလုပ်နေတာ
ကို ကြောသိနေပြီလား။ စိတ်ထဲ မလိုသလို ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ရ
လေသည်။

ကြောအကြည့်စူးစူးကိုလည်း တွဲပြန်ပြီးကြည့်ခုံချေ။ အကင်း
ပါးသောကြောက သူ့မျက်လုံးထဲမှ အမှန်တရားကို ရှာတွေ့သွားမှာ
စိုးရိမ်သည်။

“ကို ရုံးကအပြန် ဘယ်ဝင်ခဲ့သေးလဲ”

ကြောပေးခွန်းသည် သူ့ကို ချောင်ပိတ်ဖမ်းလိုက်သည်ဟု
ထင်သည်။ ကြောကိုလိမ်ညာလိုမရမှန်း သူသိ၏။ ညဓားစားပွဲဟုပြော၍
လည်း မရပေ။ ထိုကိစ္စက နောက်တစ်နေ့မနက်ဆိုလျှင်ပဲ ဘူးပေါ်သလို
ပေါ်သွားလိမ့်မည်။ စက်ရုံဟုဆိုလျှင်လည်း မရပေ။ ကြော တစ်ခါ
ဖုန်းခေါ်ရုံနဲ့ အကုန်ပေးမည်ကိစ္စ။

“ဒီလိုပါပဲ မွန်းကျပ်တာနဲ့ လေညှင်းခံနေတာ”

“အဲဒါပြောတာပေါ့။ ကို ပြောင်းလဲသွားပါပြီလို့။ ဟိုးတုန်းကဆို ကို ကြွေကို ဘယ်တော့မှ အမှန်အတိုင်း မဖြေဘူးလေ။ ပြီးတော့ လေညှင်းခံခိုတဲ့ အချိန်ဖြုန်းမယ့်ကိစ္စမျိုး ကိုမနှစ်သက်ဆုံးပဲ”
ကြွေလေယူလေသိမ်းတွေက တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတယ်ဟု ထင်သည်။

ကြွေ တစ်ခုခုကိုများ ခိုင်မိနေသလား။ သူ့အကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စမျှား သိနေသလား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကြွေစဉ်ကဲ့သို့ ထိုကိစ္စမျိုးကို ငြိမ်ခံနေမည် အမျိုးအစားမဟုတ်ပေ။

ဘာလဲ ... ကြွေမျက်နှာလေးက ဘာကိုရည်ညွှန်းနေတာလဲ။ သူကပဲ အစိုးရိမ်လွန်နေတာလား။

“ကဲ ... ကိုလည်း ပင်ပန်းလာပြီ။ နားတော့လေ။ ကို အဆင်ပြေမယ့်အချိန်ကို ဒီတိုက်ခိုက်နော်။ ကြွေတို့ သမက်လောင်းချဲ့အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြတာပေါ့”

“ဒါက အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စလား၊ ကြွေ”

သူ့အသံထဲ မကျေလည်မှုတွေပါနေ၏။ ပြောစရာရှိတယ်။ အရေးကြီးတယ်။ အခုပြန်လာပါဟု ကိုမောင်မျိုးမှတစ်ဆင့် အမှာတော် တကူးတက ပါးလိုက်သည့်စကားသည် မရေရာသေးတဲ့သမက်ဆိုသည်

ကိစ္စတဲ့လား။ ပန်းနဲ့ရှိနေတဲ့အချိန်မို့သာပေါ့။ နိုင်ငံခြားသားတွေနှင့် အလုပ်ကိစ္စဆွေးနွေးနေချိန် ထိုသို့အမှာတော်အပါးခံရ၍ ရောက်ရာအရပ်မှ ပြန်လာမိပါက သူ ဒေါသထွက်မိမည်မှာ အမှန်ပါ။

“အရေးကြီးတာပေါ့ ကိုရဲ့။ ဒါထက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကြွေတို့မှာ ရှိဦးမလား။ သမီးက အရေးအကြီးဆုံးပဲလေ။ မဟုတ်ဘူးလား။ ဘာလဲ ... ကိုက အဲဒီအတွက် ကြွေကို မကျေနပ်ဘူးလား။”

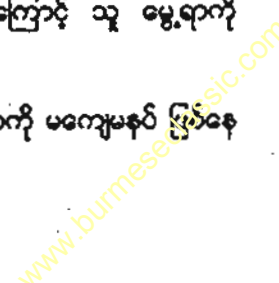
မကျေနပ်ဘူးကွာဟု အော်ဟစ်ပြီး စားပွဲပေါ်တွင်ရှိသော ပစ္စည်းများအားလုံး ပေါက်ခွဲလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ထိုသို့ ပြုမူပါက သူ့အဆင့်အတန်း၊ ကြွေ၏အဆင့်အတန်း၊ ပြီးနေသော အိမ်ရှိ အလုပ်သမားများ၏ အမြင်၊ အရာရာကို ထွက်ဆက်ကြည့်ပြီး ထွက်လုလု ဒေါသကို မျှီချလိုက်ရတော့သည်။

“ကိုယ် ရေချိုးလိုက်ဦးမယ် ကြွေ”

“အင်း ... ချိုးလေ။ ဒီညတော့ မိသားစုလက်ဆုံစားကြတာပေါ့။ ကြွေ ထမင်းစားခန်းထဲက စောင့်မယ်နော်”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားသောကြွေကြောင့် သူ မွေ့ရာကို တဘုန်းဘုန်း ထုလိုက်မိတော့သည်။

သူ ဘာကိုစိတ်တိုနေတာလဲ။ ဘာကို မကျေနပ် ငြိမ်နေတာလဲ။

အကြောင်းအရာကို ရေရေရာရာ စဉ်းစား၍မရပေမယ့်
မကျေနပ်တာတော့ အမှန်ပါ။ ဒေါသဖြစ်တာလည်း အမှန်ပါ။ သို့သော်
အလုပ်သမားတွေနှင့် ကြွေကြားသွားမှာစိုး၍ သူ့ဒေါသသည် ထင်
သလောက် ပေါက်ကွဲခွင့်မရခဲ့ပါ။

အမန်း (၃)

စားပွဲပေါ်ရောက်လာသော နှင်းဆီနီတစ်စည်းကြောင့် ဝင်ငွေ
နှင့် ထွက်ငွေစာရင်းကို တိုက်စစ်နေသော ပန်းရနံ့သည် တွန့်ခဲစွာ
တုန်သွားသည်။

ပန်း အလုပ်လုပ်နေချိန်တွင် နှောင့်ယှက်တံကို မကြိုက်မှန်း
သိသည့် ဆိုင်မှဝန်ထမ်းမိန်းကလေးများ မဟုတ်နိုင်ကြောင်း ပန်း သိ
သည်။ ထို့ကြောင့် ပန်းစည်းကိုင်ထားသော လက်ပိုင်ရှင်ကို မော့ကြည့်
စရာပင် မလိုတော့ပေ။

“မနေ့က မ ဘယ်ပျောက်နေသလဲ”

ပန်း သူအမေကို မဖြေပေ။ လုပ်စရာရှိတာကိုသာ ဆက် လုပ်နေမိသည်။ ဆိုင်က ပုံမှန်လည်ပတ်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် ဝင်ငွေ နှင့် ထွက်ငွေစာရင်း သိပ်မကွာတော့ပေ။ လလည်း ကုန်ခါနီးပြီပို့ ဝန်ထမ်းတွေကို လစာပေးဖို့ ပန်း စီစဉ်ရမည်။

ဆိုင်ပိုင်ရှင်တစ်ဦးသည် လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ဖို့နှင့် ဆိုင်၏ ရောင်း လိုအား ဝယ်လိုအား မည်သူ့အသက်အရွယ် အပိုင်းအခြားက ဆိုင်ကို အဝင်အများဆုံးလ၊ ကာစတန်မာတွေ လိုအပ်နေတာ ဘယ်အရာလဲ ဆိုတာ အမြဲစောင့်ကြည့်နေဖို့ လိုမယ်ဟု ဦးကပြောခဲ့ဖူးသည်။

ဦးပြောသောအရာများကို စနစ်တကျ ကျင့်သုံးဖို့ဆိုသည်က လွယ်လှတယ် မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ပန်းက ဆိုင်တွင် စာရင်းကိုင် တစ်ဦးထားရတော့မည်ဟု ပန်းစဉ်းစားမိသည်။

“မ ကျွန်တော်မေးတာ မဖြေရသေးဘူးနော်”

“ကျွန်မ အလုပ်လုပ်နေတယ်နော်။ အနှောင့်အယှက်ပေး တာ မကြိုက်ဘူး”

“အနှောင့်အယှက် မဟုတ်ဘူး မ။ အနှောင့်အယှက်လို့ မယူဆပါနဲ့။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကြည့်ဦးပေါ့များ။ ဒီလိုအချိန်မှ မ၊ နား မကပ်နိုင်ရင် ဘယ်လိုအချိန်မှာ မ၊က ကပ်ခွင့်ပေးမှာလဲ”

“ကျွန်မ အာရုံတွေနောက်နေပြီ ဘိုဘို”

“တစ်ခွန်းတည်း ပြောလိုက်ပါ။ ကျွန်တော့်ကို တစ်နာရီ လောက် အချိန်ပေးမလား”

မပေးနိုင်ဘူး... ပြန်တော့။ နောက်လည်းမလာနဲ့ဆိုလျှင် ဘိုဘိုသည် ပန်းမနေနိုင်လောက်အောင် နှောင့်ယှက်တော့မည်လူမျိုး ဖြစ်သည်။ လာသမျှ ကာစတန်မာများကို ဒုက္ခပေးလိမ့်မည်။ ပန်း သွားလေရာ လာလေရာတိုင်း အနောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး ပန်းကို ဒုက္ခပေးတော့မည်ဖြစ်၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါကြောင့် ဟိုရွှေက ဧည့်သည်ထိုင်တဲ့ခုံမှာ အေးအေးဆေးဆေး စောင့်နေပါ။ ပြဿနာမလုပ်နဲ့နော်။ ပြဿနာ ထစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ အခုလက်ရှိ သဘောတူညီမှုက အကျုံးမဝင် တော့ဘူး”

“အိုကေ ... ရတယ်။ ရှစ်တုတစ်ရပ်ဖြစ်စေရမယ်။ အဲဒီ အစား နေ့လယ်စာ ကျွန်တော်နဲ့အတူ စားရမယ်နော်”

ပြီးရင်ပြီးရာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရလေသည်။

“Happy Birthday မ။ မနေ့က တစ်နေ့ကန် မတွေ့ရလို့ ဒီနေ့မှပြောရတဲ့အတွက် သိပ်မပြည့်စုံဘူး။ မနေ့ကကိစ္စကို ထမင်းစား ရင်းနဲ့မှ ရစ်တော့မယ်”

ဟုဆိုကာ ပန်းစည်းတို့ကို အနမ်းပေးပြီး ထိုပန်းစည်းကို

ပန်းအိမ်ထဲတွင် အပ်လိုက်လေသည်။

ပန်း စိတ်ရှုပ်သည်။ လူကို သူပိုင်ပစ္စည်းလို ပြုမှုတတ်သော ဘိုဘိုကို ပန်း စိတ်ကုန်လှပါပြီ။ သို့သော် ဘိုဘိုကိုမလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ကိစ္စ ပန်းမှာက အများသားပင်။

“မမ သန်ကောက်က ပို့ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေ ရောက်ပြီတဲ့”

ဘိုဘို ထွက်သွားချိန်တွင် ဥမ္မာက ရောက်လာပြီး ဆိုလေ၏။

“အင်း... ဟုတ်ပြီ၊ နေ့လယ်ထမင်းစားချိန် မ၊ လှည့်ပြီး

ဝင်ယူလိုက်မယ်။ ဥမ္မာတို့ နေ့လယ်စာ အလှည့်ကျစားရင် စားတော့ လေ။ ဆယ့်တစ်နာရီထိုးနေပြီပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ အဲ... မမ ဟိုလေ ကိုဘိုဘိုကို”

“ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်ပေးလိုက်ပါ”

ပန်းသည် ပြတ်ပြတ်သာပြောပြီး စစ်လက်စစာရင်းများကို ပြန်လည်ချိန်ကိုက်နေမိသည်။

ပန်းအိမ်ထဲသည် အလှအပနှင့်ဆိုင်သော ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးနှင့် အမျိုးသမီးဝတ်စုံများကိုသာ ရောင်းချသော ဆိုင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပန်းအိမ်ထဲ အမျိုးသမီးများသာအဝင်များ၏။ ထို့ကြောင့် အမျိုးသား တစ်ယောက် ဆိုင်ထဲ ငုတ်တုတ်ရှိနေခြင်းသည် အဖြူပေါ်အမည်းတင် လိုက်သည့်ပမာ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ဖြစ်၍နေလေသည်။

အခုတော့ ဘိုဘိုကြောင့် ထမင်းစားရမည့်ဝန်ထမ်းတွေမှာ အခက်ဖြစ်ပြန်ပါပြီ။

ညှော်ထိုင်ဆက်တီတွင် ညှော်မရှိချိန် ဝန်ထမ်းတွေက ထမင်း စားနေကျဖြစ်သည်။ အခုတော့ ဘိုဘိုထိုင်နေသည့်အတွက် နောက် ခန်း၌သာ မလွတ်မလပ် စားရပေတော့မည်။ ဒါ့အပြင် အရောင်း စာရေးမက ကော်ဖီပေးဖျော်ပေးရတော့မည်။ သိပ်ခက်တဲ့ ဘိုဘို။

“၅ ၅”

ဖုန်းကို ဝိုင်ဘာရီတ်လုပ်ထားမိခဲ့သည်။ အလုပ်ကို အာရုံ ရောက်နေသဖြင့် အသံကို မကြားလိုက်ပါချေ။ ဘယ်ကတည်းက ခေါ်နေမှန်းမသိပါ။ အလုပ်လုပ်နေ၍ ဆိုတာထက် ဘိုဘိုကြောင့် ဖိတ်တွေ တွေ့ပြားနေ၍ မကြားသည်ဆိုပါက ပိုမှန်ပေလိမ့်မည်။

“ဟင်... ဦးပါလား။ ဘာကိစ္စများလဲ”

အံ့အားသင့်သွားလေသည်။ ဦးသည် ယခုလို အလုပ်ချိန်မျိုး ၌ ဖုန်းဆက်တတ်သူမဟုတ်ပေ။ ဘာကိစ္စများလဲ။ ဒီညနေ မတွေ့နိုင် တော့ဘူးဟု ပြောမလိုလား။ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ပူသွားလေသည်။

“ဟဲလို ဦး”

“ပန်း နေ့လယ်စာ စားပြီပြီလား”

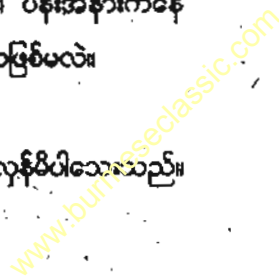
“မစားရသေးဘူး ဦး”

ဦး၏ လေယူလေသိမ်းသည် သိပ်ကို ချိုလွင်ပျော့ပျောင်းနေ
 လေသည်။ ဦးက ထိုသို့ ပန်းကို မျက်နှာသာပေးတတ်သူမဟုတ်ပါ။
 ထို့ကြောင့် ထိုသို့ ရတောင့်ရခဲအခွင့်အရေးမျိုးကို ပန်း မိမိရရ ဆုပ်
 ကိုင်ထားလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ဘိုဘိုကတော့မောင့်။ ပန်း ကတိ
 မတည်ပါက ဘိုဘိုသည် ပြဿနာရှာ၍ ဆုံးတော့မည်မဟုတ်ပါချေ။
 “ဆောရီး... ဦး။ ပန်း ချိန်းထားပြီးသားရှိလို့ပါ”
 “မနေ့ကကိစ္စကြောင့် ဦးကို စိတ်ဆိုးနေတာလား”
 “ဟင့်အင်း... မဆိုးပါဘူး။ ပန်းစိတ်ဆိုးရင် ဦးက ပန်းကို
 လွှတ်ချလိုက်မှာပေါ့။ မဆိုးပါဘူး။ ပန်း အရာအားလုံးကို နားလည်
 ပါတယ်။ ဦး မနေ့က ပြဿနာတက်သေးလားဟင်”
 “အဲဒါဆို ပန်း လုပ်စရာရှိတာဆက်လုပ်တော့လေ။ ဦး
 ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”
 “ဦး ညနေ ပန်းနဲ့တွေ့ဦးမယ် မဟုတ်လား”
 “ဦး လာဖြစ်ရင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”
 “ပန်း ဦးကို ပျော်နေပါ့မယ်”
 ပန်း၏စကားကိုပင် ဆုံးအောင်နားထောင်မသွားဘဲ ဖုန်းချ
 သွားသော ဦးကြောင့် ပန်းရင်ထဲ ဝမ်းနည်းသွားသလို ခံစားရသည်။
 ဖုန်းကိုကိုင်ပြီး မိုင်နေမိသော ပန်းကိုယ်ပန်းလည်း သနားလာသလို

ခံစားရသည်။
 “မ ဆယ်နှစ်နာရီထိုးတော့မယ်”
 မှန်တံခါးချပ်ကိုမိုက်ကာ လက်မှနာရီထောင်ပြကာ ပြောလာ
 သော ဘိုဘိုကို ဒေါသဖြစ်ချင်လာသည်။
 ဘိုဘိုကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဘိုဘိုသာ ဝင်မရှုပ်ပါလျှင် ဦးနှင့်
 နေ့လယ်စာ အတူတူစားပြီး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သောအချိန်တွေကို ကျော်
 ဖြန်ရမည်ဖြစ်သည်။ နတ်ရေကန်မှန်းသိလျက်နဲ့ လက်လွှတ်ပြီး ငရဲမီး
 ဖွန်းသိလျက်နဲ့ ဆုပ်ကိုင်ရသည်အဖြစ်မျိုးဖြစ်၏။
 “မစောင့်နိုင်ရင် ပြန်လို့ရတယ်။ မင်းကို ဘယ်သူကမှ ခေ
 ယယ စောင့်မနေနိုင်ဘူး။ ကျွန်မ အလုပ်လုပ်နေတဲ့အချိန် အနှောင့်
 အယှက်မပေးပါနဲ့”
 “ဒိုကေ... ဒိုကေ။ ဆောရီး... ဆောရီး။ ဆက်လုပ်ပါ”
 ဟုဆိုပြီး မှန်တံခါးလွှာကိုပိတ်ပြီး ပြန်ထွက်သွားသော ဘိုဘို
 ကျောပြင်ကို မကျေမနပ်စိုက်ကြည့်နေဖြစ်သည်။
 ဘိုဘိုကို ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ။ ပန်းအနားကနေ
 အပြီးတိုင် ထွက်ခွာသွားစေမယ့်နည်းလမ်းက ဘာဖြစ်မလဲ။
 “ကျွတ်... ပြဿနာပဲ”
 အရေးထဲ စာရင်းစာအုပ်ကို ဖောက်ထိုးလှန်မိပါသေးသည်။

ရောင်းချပစ္စည်းများကို လက်ရောက်ဖြင့် မှတ်ထားသည်မှာလည်း ပဲပင်
ပေါက်သာသာ ဖြစ်နေလေ၏။

တရင်းစစ်ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ကွန်ပျူ
တာကိုပိတ်ပြီး ဖုန်းနှင့်အိတ်ကို ဆွဲယူကာချွတ်ထားသောစိနပ်အမြင့်ကို
စီးလိုက်၏။ ကြိုးသိုင်းသို့ အဆင်မပြေပေ။

ဦးနှင့် အဆင်မပြေပါက အမြဲတမ်း ဘယ်အရာနှင့်မှ အဆင်
ပြေတော့မည်မဟုတ်ပေ။ အော်ငိုပစ်ချင်သည်။ ဦးဆီကို ပြေးသွားပြီး
ဦးရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။ အခုတော့ စိတ်သွားတိုင်း
ကိုယ်မပါနိုင်သည့် ပန်းအခြေအနေကြောင့် ကျလုလုမျက်ရည်ကို
အံကြိတ်မြို့ချရုံသာ။

“မ ... သွားတော့မလား အဆင်ပြေပြီလား”

ပန်း၏အရိပ်အခြေကို အမြဲကြည့်နေတတ်သော ဘိုဘိုက
ပန်း ထရပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပန်းရှေ့သို့ တန်ခိုးရှင်တစ်ဦး
နယ် လှစ်ခနဲ ပေါ်လာပြန်သည်။

ဘိုဘိုကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရသော်လည်း မိမိကို
အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိနေသည့်ယောက်ျားတစ်ယောက် ရှိနေပါလား
ဆိုသည့်အသိက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သော ပန်း၏စိတ်နှလုံး
ကို လှုံ့ခြုံစေတာတော့ အမှန်ပါ။

ဦးသာ ဘိုဘို ပန်းကိုဂရုစိုက်သလို ဂရုစိုက်ခဲ့ပါလျှင် ပန်း
ဘဝသည် အားကျစရာကောင်းလောက်အောင်ကို ပြည့်စုံသူဖြစ်ပေ
လိမ့်မည်။ ပန်း၏ လျှောက်သောလမ်းတိုင်း လှပလိမ့်မည်။ အခု
တော့ ဦးက ဘိုဘိုလောက်မပြောနဲ့ ဘိုဘို၏ ငါးပုံ တစ်ပုံစာလောက်
ပင် ပန်းကို ဂရုမစိုက်ပေ။

ပန်း ရင်နာသည်။ ဦးကိုလည်း ချစ်သည်။

ပန်းလိုချင်သောအရာက ဘိုဘိုထံမှမဟုတ်။ ဦးထံမှ ဖြစ်
သည်။ မရနိုင်တာကိုလိုချင်နေမိတဲ့ ပန်းကိုယ်ပန်းလည်း စိတ်ပျက်
သည်။

“မ ဘာအဆင်မပြေတာရှိလို့လဲ”

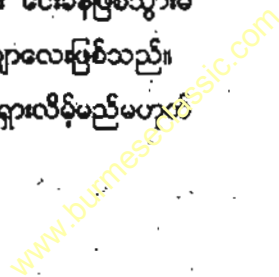
“မရှိပါဘူး ... သွားရအောင်လေ”

“အိုကေ ... အကောင်းဆုံးမွေးနေ့ ဖြစ်စေရမယ်”

ဟုဆိုကာ လက်ဝါးဖြန့်လာသဖြင့် ပန်းသည် အလိုက်သင့်
ပင် ဘိုဘို၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ပြုံးသွားသော ဘိုဘိုကို ပန်း ငေးခနဲဖြစ်သွားမိ
သည်။ ဘိုဘိုသည် ပြည့်စုံလွန်းသော ကောင်ချောလေးဖြစ်သည်။

ပန်းထက် လှပသူမျိုး ဘိုဘိုဘဝတွင် ရှားလိမ့်မည်မဟုတ်
ဘူး သိသည်။

စိတ်မကောင်းပါဘူး ဘိုဘို။ မင်းကို ကျွန်မက ပြတ်ပြတ်သား
သား ဆက်ဆံရတော့မယ်။ ဒါမှ ပန်းနဲ့ဦး ရှေ့ဆက်နိုင်မှာလေ။
တကယ်ကို စိတ်မကောင်းပါဘူး။

ပန်းနားကိုမလာရတော့ပေမယ့် မင်းရဲ့အပြုံးတွေ ပန်းထက်
လှတဲ့ မိန်းကလေးအတွက် ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။

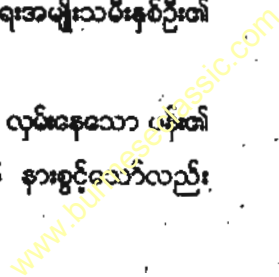
အခန်း (၄)

“ဟိုဝိုင်းက ဘာလဲ”

“အဲဒါ ဆောင်းဟောမာန်က သွတ်ကင်လုပ်ထားတဲ့ဝိုင်းလေ။
သေသေချာချာစောင့်ကြည့်မှဖြစ်မယ်နော်။ သူဌေးမက ကြီးကျယ်
တယ်လို့ ပြောတယ်”

Toilet ထဲမှအထွက်တွင် သန့်ရှင်းရေးအမျိုးသမီးနှစ်ဦး၏
ပြောဆိုသံကို ပန်း ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဆောင်းဟောမာန်ဆိုလည်းအသံကြောင့် လှမ်းနေသော ပန်း၏
ခြေလှမ်းများ တုံ့ဆိုင်းသွားရ၏။ အသံများကို နားစွင့်သော်လည်း

ဆက်မကြားရတော့၍ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဆောင်းဟောမာန်ဆိုသည်က ဦးတို့ကုမ္ပဏီ၏နာမည် ဖြစ်သည်။ ဘွတ်ကင်လုပ်ထားတဲ့ပိုင်းဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။

အစည်းအဝေးလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒင်နာလည်း မဟုတ်နိုင်ပါ။ ယခုချိန်က နေ့လယ်စာစားတဲ့အချိန်ဖြစ်၏။

ပြီးနောက် ဒီလိုဆိုင်မျိုးတွင် ဝိသားစု၊ ချစ်သူစုံတွဲများသာ ဘွတ်ကင်ယူပြီး စားကြသည်ဆိုတာ ပန်း ကြားဖူးနားစရှိသည်။

ပြီးနောက် ဘိုဘိုကလည်း သေသေချာချာ ဘွတ်ကင်လုပ်ပြီး ပန်းကို မွေးနေ့လက်ဆောင်စားပွဲတစ်ပွဲ ပြင်ဆင်ပေးခြင်းဖြစ်၏။

ဘာလဲ ... ဦးက ပန်းကိုကျွေးဖို့များ ဘွတ်ကင်လုပ်ထားတာ လား။ ထိုအတွေးကြောင့် ပန်းရင်ထဲ နွေးခနဲဖြစ်သွားရလေသည်။

ဝမ်းလည်းနည်းမိ၏။ ဦးက သေသေချာချာ ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည်ကို ပန်းက ငြင်းလိုက်မိပြီဖြစ်၏။ ဦး စိတ်ထိခိုက်သွားပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် ပန်းကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလား။ ဦး စိတ်ဆိုးပြေအောင် ပန်းဘယ်လိုချော့ရပါ့မလဲ။

ပန်းရန်သည် စိတ်ရွံ့ထွေးစွာ လျှောက်လာစဉ် မွေးနေ့တေးသွား တီးနေသော တယောသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ပန်းလှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ တယောသမားဘေးတွင် ခနဲခနဲထည်

ထည် ထိုင်နေသော ဘိုဘိုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ စားပွဲပေါ်၌လည်း လင်ပန်းတစ်ချပ်စာ မွေးနေ့ကိုတ်ကြီးက ပန်းကိုပြု၍ ကြိုဆိုနေလေ၏။

လှပသော ကြိုဆိုခြင်းဆိုသော်လည်း ပန်း၏မျက်လုံးသည် ထိုကိုတ်ကို အရသာခံပြီး မကြည့်နိုင်ပေ။ ရိုမတ်တစ်ဆန်သည် ဘိုဘိုအပေါ် ထူးဆန်းတဲ့ခံစားမှုမျိုး မခံစားနိုင်ပါ။ ကျယ်သော ခန်းမကြီးထဲမှ စားပွဲပိုင်းများကိုသာ တစ်ပိုင်းခြင်း ကြည့်မိတော့၏။

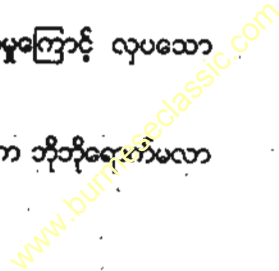
ဟိုပိုင်းဟု ဝန်ထမ်းနှစ်ဦးဆိုခဲ့သဖြင့် ဆောင်းဟောမာန် ဘွတ်ကင်လုပ်ထားသောပိုင်းသည် တစ်ခုခု ထူးခြားနေမှာအမှန်ပင်။ ထင်ထာသည်အတိုင်းပင် ပန်းတို့ပိုင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာ၌ အစိမ်းရောင်တောက်နေသော စားပွဲကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

တစ်ပွင့်တည်းသော နှင်းဆီပန်းကို ပန်းအိုးထဲ၌ တွေ့ရသည်။ နှင်းဆီ၏အရောင်မှာ ရှားရှားပါးပါးပင် ရေညှိစိမ်းရောင် ကြွနေလေ၏။

ပန်း ရင်ခုန်လာသလို ခံစားရသည်။ ပန်းအတွက်ပဲနေမှာပါ။ မွေးနေ့မှာ ပန်း၏အလိုကိုမလိုက်ပေးနိုင်သည့်အတွက် ပန်းအတွက် နှစ်သိမ့်ခြင်းလက်ဆောင်ပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ယခုမှကား ပန်း၏မလိမ္မာမှုကြောင့် လှပသော စားပိုင်းသည် အထီးကျန်နေရပေပြီ။

အချိန်ကိုသာ နောက်ပြန်လှည့်လို့ရပါက ဘိုဘိုရောက်မလာ

သေးခင်အချိန်ကို သွားချင်သည်။ ဘိုဘိုနှင့်ပတွေ့အောင်ရှောင်လိုက်ချင်သည်။ ဘာကြောင့်များ ဒီနေ့မှ စာရင်းတွေကို သဲမဲလုပ်နေမိပါလိမ့်။

“မ... ထိုင်လေ၊ ဘာလဲ ကျွန်တော်ပြင်ဆင်ထားတဲ့ပိုင်းကြောင့် စပရိုက်ဖြစ်သွားပြီလား”

အမှန်က ဘိုဘိုကို တွန်းထုတ်ပြီး အဝေးဆုံးကို ထွက်ပြေးချင်မိတာပါ။ သို့သော် ပန်းသာ စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်ပါက ဘိုဘိုသည် ပန်းထက်ပိုပြီး အရွံ့တိုက်ကာ မရေမတွက်နိုင်သော ပြဿနာတွေ ရှိလာနိုင်သည်။

“ဘာမှ ဒီလောက် အံ့ဩစရာမရှိပါဘူး။ လိုချင်တဲ့ပုံစံလေး ဆိုင်မန်နေဂျာကိုပြောလိုက်ရင် သူက အားလုံးအဆင်ပြေအောင် ဖန်တီးပေးတယ်လေ”

ဟုဆိုကာ ဘိုဘိုသည် ပန်း ထိုင်ရန် ထိုင်ခုံကို ဆွဲထုတ်သဖြင့် ပန်းက ကိုင်ထားသော လက်ကိုင်အိတ်ကို ရင်ခွင်ထဲပွေ့ကာ ထိုင်လိုက်လေသည်။ သို့သော် ပန်းစိတ်တွေက ထိုင်ခုံမှာမရှိချေ။

ဒီလောက်ကြီး ဦးကစီစဉ်ထားခဲ့ပြီးမှ ပန်းက ငြင်းလိုက်သဖြင့် ဦး စိတ်ထိခိုက်နေမယ်။ ဦးရယ် ပန်း တကယ်ဝမ်းသာပါတယ်။

ဦးက ပန်းအပေါ် ဒီလောက်ကြီး လေးလေးနက်နက် တွေး

ပေးလိမ့်မယ်လို့ ပန်း မထင်ခဲ့ဘူး။

“မ ကိတ်လှီးတော့လေ”

ဟုဆိုကာ ဓားကို ပန်းလက်ထဲ ထည့်ပေးတော့မှ ပန်း သတိရတော့သည်။ ပန်းက ယောင်နနပင် ကိတ်ကိုလှီးလိုက်၏။

ညင်သာသောလက်ခုပ်သံသည် ပန်းကို လှောင်နေသလား ဟု ထင်မိသည်။ ပန်းတို့စားပွဲပိုင်းလေးမှ ဂီတသမား ထွက်ခွာသွားသောအခါ ပန်းသည် ဘိုဘိုကို စိုက်ကြည့်လေသည်။ ဘိုဘိုမှာ ပန်း ထည့်ပေးသော ကိတ်ကို ဇွန်းဖြင့် အားပါးတရ စားသောက်နေလေ၏။

“နောင်တစ်ချိန် လက်ထပ်ဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ဒီထက် ကောင်းတဲ့ဆိုင်မှာ မ,ကို လှလှပပ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းမယ်”

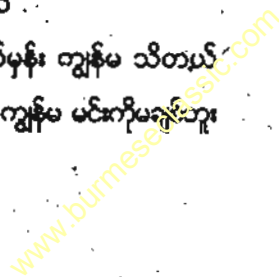
“ဘိုဘို”

ပန်း၏ခေါ်သံကြောင့် ဘိုဘိုသည် စားသောက်နေရာမှ ပန်းကို မျက်ခုံးပင့်ကာ ကြည့်လေသည်။

“ကျွန်မတို့ တော်ကြရအောင်”

“ဘာ... မ ဘာကို ပြောနေတာလဲ”

“မင်း အဲဒီလောက် ညံ့တဲ့လူမဟုတ်မှန်း ကျွန်မ သိတယ် ဘိုဘို။ ကျွန်မရဲ့မျက်လုံးတွေကို မမြင်ဘူးလား။ ကျွန်မ မင်းကိုမချစ်ဘူး ဆိုတာ သိရဲ့နဲ့ မိုက်မနေပါနဲ့”

ပန်းက မာန်ပါပါဆိုသော်လည်း ဘိုဘိုသည် မမိုးမခန့် ပြုံးလေသည်။

“မမရဲ့နှလုံးသားက ဘာနဲ့ထုထားလို့လဲ မမရယ်။ မမ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာပါ။ မမရဲ့နှလုံးသားကို မမကိုယ်တိုင် တံခါးပိတ်ထားတာပါ။ မ ကျွန်တော့်ကို ချစ်လာမှာပါ။ မရဲ့နှလုံးသားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တဲ့အချိန် ကျွန်တော့်ကို အဝင်ခံလာမှာပါ။ မေတ္တာဆိုတာ အလျားအနံ့မရှိပေမယ့် အသွားအပြန် ရှိတယ်။ အသွားရှိနေတော့ အပြန် ရှိလာမှာပါ။ ကျွန်တော် စိတ်ရှည်ပါတယ် မ။ ရတယ် ပြဿနာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်အသက်က ခုမှ နှစ်ဆယ်၊ မ,က နှစ်ဆယ်သုံး အချိန်တွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်”

“မင်း အခုလို ငါ့နား ရစ်သီရစ်သီလုပ်နေတာကို ငါ စိတ်ရှုပ်တယ်လို့ ပြောနေတာ ဘိုဘို”

“မ”

ရုတ်တရက်ဆိုသလို ပန်းအသံသည် ရင်သီးသွားသောအခါ ဘိုဘိုမှာ မျက်လုံးပြူးသွားလေတော့သည်။ ဘိုဘိုသည် ပန်းကို မယုံနိုင်စွာ စိုက်ကြည့်လေသည်။

“ငါ့ထက် အသက်ငယ်တဲ့လူကို လက်ထပ်ဖို့မပြောနဲ့ ရည်းစားတော်ဖို့တောင် စိတ်ကူးမရှိဘူး ဘိုဘို။ ဒါကြောင့် နောက်ဆို မင်း

ငါ့ဆီ မလာပါနဲ့တော့။ ဒီကို ငါလိုက်လာတယ်ဆိုတာကလည်း အဲဒီအကြောင်းပြောဖို့ပဲ။ ဒါ ... မင်းနဲ့ငါ နောက်ဆုံးတွေ့ခြင်းပဲ”

“နေဦး မ”

“ငါ့လက်ကို လွှတ်ပါ ဘိုဘို။ ဒီလိုဆိုင်ထဲမှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ မဖြစ်ချင်ဘူးနော်။ ငါ့လက်ကို လွှတ်ပါ။ မင်းကိုငါ ဒီထက် စိတ်မပျက်ခင် ငါ့လက်ကို လွှတ်တော့”

“မလွှတ်ဘူးဗျာ မလွှတ်ဘူး။ မလွှတ်တော့ ဘာဖြစ်ချင်သလဲ၊ ကဲ ... ပြော ကျွန်တော့်မှာ မ မကြိုက်နိုင်တဲ့အချက် ဘာရှိသလဲ။ အသက်ကိုမပြောနဲ့ မ။ ပြင်ဆင်လို့မရတာကို ပေတေပြီး ဖိပြောမနေနဲ့။ ပြင်ဆင်လို့ရတာကိုပဲ ပြောပါ။ ပြော ... မ မကြိုက်တာအကုန်ပြင်မယ်”

“ဘာတစ်ခုမှ မကြိုက်ဘူး။ ကဲ ... ရပြီလား”

“မ”

ဘိုဘို၏အသံသည် မြင့်သွားသောကြောင့် ဆိုင်ထဲမှ လူများ ပန်းတို့ဝိုင်းကို ကြည့်လာလေသည်။

ပန်း ရုတ်လိုက်တာ။ ပန်းကလည်း ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဘာလို့များ ဒီစကားတွေ ပြောလိုက်မိပါလိမ့်။

“ပြန်ထိုင်ပါ”

“ငါ့ကို အမိန့်မပေးနဲ့ ဘိုဘို”

“ပြန်ထိုင်လို့ ပြောနေတယ်နော်”

ဘိုဘိုသည် စားပွဲပေါ်မှ ပန်းအိုးတစ်အိုးကို ကောက်ကိုင်ပြီး ဖြစ်နေလေသည်။ ဘိုဘိုဘာလုပ်မလဲဆိုတာ ပန်းမသိပေ။ ဒီတစ်ခါ တော့ ပန်း ဘိုဘိုကို အလျှော့မပေးချင်တော့ပါ။

ဒီတစ်ကြိမ်သာ အလျှော့ပေးလျှင် ဘိုဘိုသည် ပန်းဘဝကို ဒီထက် လွမ်းမိုးလာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ပန်း ရိပ်မိ၏။

ထို့ကြောင့် ပန်းသည် ထနေလက်စမှ အိတ်ကိုင်ပြီး စားပွဲမှ ထွက်ခွာလိုက်သည်။

“ခလွမ်း”

ကျွန်းသံကြောင့် ပန်း လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ နဖူးတွင် သွေးတွေ ဖြာခနဲကျနေသော ဘိုဘိုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဘုရား... ဘုရား”

ပန်း လန့်သွားလေ၏။ ဘိုဘို ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။

“သွားမှာလား... သွားလေ သွားပါ”

ဘိုဘိုသည် ဖန်ခွက်တစ်လုံးကို ကိုင်ထားလိုက်ပြီး ဖြစ်၏။ ပန်းသာ နောက်ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်ခွာပါက ဒုတိယအကြိမ် မိမိ ခေါင်း မိမိထုခဲ့ဦးမည် ဖြစ်လေသည်။

“ဟင်”

ထိုစဉ် ဝင်ပေါက်မှဝင်လာသော ဦး၏မျက်နှာသည် ပန်းကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေ၏။

ဦးသည် ပန်းကို အံ့အားသင့်စွာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ဦးဘောဠုလည်း လှပသောအမျိုးသမီးတစ်ဦး။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ဦး၏ချစ်ဇနီး ဆောင်းရွက်ကြော့ဆိုတာ ပန်း အစတည်းက သိပြီးသား။ တီဗီ၌ မကြာခဏပါလေ့ရှိသော စံပြအမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ် လေသည်။

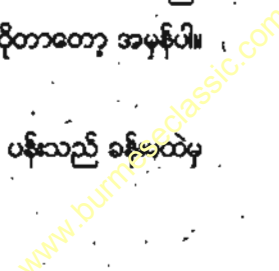
“ညှည်သည် စိတ်ထိန်းပါဗျာ။ ဒါက စားသောက်ဆိုင်ပါ။ အစ်မ ညှည်သည်ကို ပြောပါဦးဗျာ။ ခေါင်းမှာလည်း သွေးတွေထွက်နေပြီ လုပ်ပါဦး”

ဝန်ထမ်းများသည် ပျာယာခတ်စွာပင် ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရ မှန်းမသိ ဖြစ်နေကြလေသည်။ ပန်းရင်ထဲ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေ လေသည်။

ဦးကြောင့်လား။ ဘိုဘိုကြောင့်လားဆိုတာ မသိသော်လည်း ဝန်းလက်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေတယ်ဆိုတာတော့ အမှန်ပါ။

“မ”

ဦး၏အရှေ့တွင် ဒီထက် အရှက်မကွဲခင် ပန်းသည် ခန့်မထဲမှ

ပြေးထွက်လာလေ၏။

“မ...မ”

ထိုအခါမှာတော့ ဘိုဘိုသည်လည်း ခေါင်းမှ သွေးများကို လက်ဖြင့် ကုတ်ကုတ်ဆွတ်ကာ ပန်းနောက် ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

“ခေတ်လူငယ်တွေများ ဆိုးပါ ကိုရယ်”

ဒေါ်ဆောင်းရွက်ကြွေက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခန်းမထဲမှ ပြေးထွက်သွားသော ကောင်မလေးနောက် သွေးများရွှဲကာ ပြေးလိုက် သွားသော ကောင်လေးကို သံဝေဂရုစွာ ကြည့်မိပြန်သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ ... ကြွပါ။ ဆောင်းဟောမာန်က ထင်တယ်”

ဟု ဝန်ထမ်းက ကြိုဆိုတော့ သတိပြန်စင်ကာ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်”

ဟုသာ ပြီးစလွယ်ဖြေပြီး ပန်း ထွက်သွားသောစားပွဲပိုင်းကို ကြည့်လိုက်၏။ မွေးနေ့ကိတ်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဝန်ထမ်းများက ပန်ကွဲများကို ရှင်းလင်းနေလေ၏။

“လူငယ်တွေများ သိပ်စတန့်ထွင်တာပဲနော် ကို”

“ပြဿနာရင်းမြစ်ကို မသိဘဲနဲ့ မပြောပါနဲ့လား ကြွ”

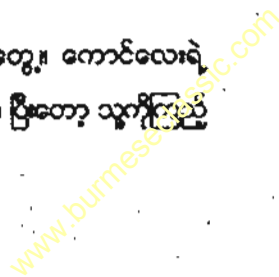
“ဪ ကိုရယ် ... အမွေမြင် အပင်သိပါ။ ကောင်မလေးရဲ့ ပုံစံကိုကြည့်ပါလား။ နောက်ဆုံးပေါ်ဒီဇိုင်းနဲ့လေ။ အဲဒီလို မိန်းကလေး တွေက ယောက်ျားများစွာကို မျက်လှည့်ပြတတ်တယ်။ အဲဒီယောက်ျား များစွာထဲမှာ အဲဒီကောင်လေးက တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်မှာပေါ့”
ကြွေစကားသည် ထင်မြင်ချက်ဆိုသော်လည်း သူ့ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရလေသည်။

ကြွေသည် ထက်မြက်သူပီပီ ကြွေခန့်မှန်းပါက လွဲသည်ကိုစွ ချိုး ယခုချိန်ထိ မရှိခဲ့ဖူးပါ။

ပန်းက ကြွေ မှတ်ချက်ပေးသလို မိန်းမမျိုးလား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ပန်းက ဘယ်လောက်ထိ သိမ်ငယ်ပြီး ကြောက်ရွံ့တတ်သလဲဆိုတာ သူ့အသိဆုံးဖြစ်သည်။

ပြဿနာတစ်စုံတစ်ခုဖြစ်လျှင် ကြောက်လန့်ပြီး အားငယ်နေ တတ်၏။ အဲဒီလိုမိန်းကလေးက ယောက်ျားတွေအများကြီးကို အချိန် ကိုက် မလှည့်စားနိုင်ဘူးဟု ထင်သည်။

သို့သော် ယခုမူကား မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့။ ကောင်လေးရဲ့ ခေါင်းပေါ်က သွေးတွေက ဘယ်လိုအဝိဇ္ဇာယှယ်လဲ။ ပြီးတော့ သူ့ကိုကြည့် နေတဲ့ ပန်းရဲ့မျက်လုံးတွေက ဘာတွေလဲ။

သူမီးလှမ်းဖြစ်သွား၍ ရုက်ပြီးထွက်ပြေးသွားတာလား။ သူ့ကို ညစာစားဖို့ နေ့လယ်စာစားဖို့ ချိန်းဆိုတာပဲသော ပန်းဝမ်းတောင်းဆိုမှုကို သူ အကြိမ်ကြိမ် ငြင်းခဲ့ဖူးသည်။

သို့သော် ယနေ့တော့ သူ တောင်းဆိုခဲ့သည်ကို ပန်းက ငြင်းလေ၏။ ပန်း ငြင်းခဲ့တာကပဲ ခပ်ကောင်းကောင်းပင်။ ပန်းဝမ်းပန်း ကို ချဉ်းမှ နေ့လယ်စာ မိသားစုအတူစားရအောင် ဘွတ်ကင်လုပ်ပြီးပြီ ဆိုသော ကြွေထံမှပန်း ရလေသည်။

သူ့အချိန်များကို သိနေသော ကြွေက ကြွေတင်ပြီး စီစဉ်ထား ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ တော်ပါသေးချဲ့။

နို့မဟုတ်ပါက သူ့ကိုမယုံသင်္ကာကြည့်သော ကြွေမျက်လုံး များကို ရင်ဆိုင်ရဖွယ်ရှိသည်။

မယုံသည်စကားမဆိုသော ကြွေနှုတ်ခမ်းဖျားများကို သူ ကြောက်သည်။ သူ့စိတ်ကို ထိုးဖောက်သိမြင်သော ကြွေမျက်လုံးများ ကဲ့လည်း ကြောက်သည်။ ပြီးတော့ ချစ်သည်။

ကြွေကတော့ သူ့ကိုချစ်သေးချဲ့လား မချစ်တော့ဘူးလား ဆိုတာ သိပ်မရေရာပေမယ့် ကြွေအချစ်တွေ သူ့ငတ်နေမိတာတော့ အမှန်ပါ။ ကြွေအနမ်းတွေလည်း ငတ်နေမိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ ကြွေအနမ်းတွေကို မက်မက်မောမော

တမ်းတသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ စောင့်စည်းထိန်းသိမ်းလွန်း သော ကြွေကို စိတ်ပျက်မိသည်။

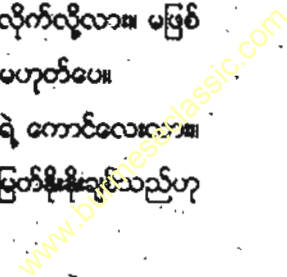
“သမီးကလည်း ကြာလိုက်တာ။ ကဲ ကို... သမီးကိုစောင့် ရင်း ဟင်းပွဲတွေ လုပ်ထားခိုင်းလိုက်မယ်နော်။ အချိန်ဖြုန်းရာမကျ တော့ဘူးပေါ့။ ကြွေတို့မိသားစုက ခုလိုဆိုဖို့ အချိန်ခပ်ခက်ခက် မဟုတ် လား”

ကြွေသည် မိန်းမကိုကြည့်ပြီး သင့်တော်ရာကိုမှာလေ၏။ ကို ဘာစားမလဲဟု တစ်ခွန်းမျှ မမေးချေ။ မမေးနိုင်အောင်လည်း ကြွေက သူ့အကြိုက်သိပြီး ဖြစ်ပေသည်။

ပန်းကိုသာ အမှတ်မထင် မဆိုဖြစ်ခဲ့ပါက ယခုလိုအချိန်သည် သူ့တွက် စိတ်အချမ်းသာဆုံးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ယခုတော့ သူ့ကို စိုက် ကြည့်သွားသော ပန်းမျက်လုံးကြောင့် သူ့မှာ ခံရခက်လှသည်။

ပန်းနောက်လိုက်သွားတဲ့ကောင်လေးက ဘယ်သူလဲ။ ပန်းနဲ့ ဘာတော်သလဲ။ ဘာဆိုင်သလဲ။ ဘာကြောင့် အဲဒီကောင်လေးရဲ့ ခေါင်းမှာ သွေးတွေထွက်နေရတာလဲ။ ပန်းလုပ်လိုက်လို့လား။ မဖြစ် နိုင်ပါ။ ပန်းက အဲဒီလို ကြမ်းတမ်းတဲ့မိန်းမမျိုး မဟုတ်ပေ။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အဲဒီကောင်လေးက ပန်းရဲ့ ကောင်လေးလား။ သူ့ ရင်တစ်ခုလုံး ပူနေသည်။ ပန်းက သူ့ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးချင်သည်ဟု

သူထင်ခဲ့သည်။ ပန်းသည် သူကလွဲလျှင် အခြားယောက်ျားသားများကို စိတ်ဝင်စားလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ သူ့အပေါ် ကြင်နာယူသော ပန်း၏အပြုအမူတွေအပေါ် သာယာခဲ့သည်။

ထိုကြောင့် ပန်းသည် သူပိုင်ပစ္စည်းဟု ထင်ခဲ့မိသည်။ သို့သော် ယခု သူမဟုတ်သည့် ခပ်ငယ်ငယ်ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ ထူးထူးဆန်းဆန်းပုံစံနှင့် တွေ့လိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲ အမည်မသိ သောခံစားချက်တို့ တိုးဝင်လာသည်။ ပန်းကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်သလို ရင်ထဲ နှင့်နှင့်နဲ့ခံစားရ၏။

“ကြော့ ... ခဏနော်။ ကိုယ် Toilet ဝင်လိုက်ဦးမယ်”

“အင်း ... သွားလေ”

ဟုဆိုသော ကြော့၏မျက်လုံးများသည် တစ်မျိုးကြီးဟု သူ စိတ်ထဲထင်မိသည်။ သို့သော် ကြော့မျက်လုံးများကို ခံစားစရာ နှလုံး သားအလွတ် မရှိသေးချေ။ ယခုလောလောဆယ် သူ့နှလုံးသားထဲ ပန်းကပြည့်နေလေ၏။

“ညီလေး ခဏ”

မှန်တာပြောရလျှင် ဝန်ထမ်းကိုလာဘ်ထိုးပြီး စကားဆိုစဉ် သည့်အလုပ်ကို ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ဗြိတိန်တင် အော်ဂလီဆန်လှပပြီး သို့သော် ယခုမူကား သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် သောင်းတန်တစ်ရွက်ကို ဝန်ထမ်း၏

အိတ်ကပ်ထဲထည့်ပြီးနေပြီဖြစ်၏။

“စောစောကကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးက ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

သူလို လူကြီးလူကောင်းပုံစံမျိုးက သူများအကြောင်း စပ်စုသဖြင့် ဝန်ထမ်းက သူ့ကို မယုံသင်္ကာကြည့်လေသည်။ သို့သော် ငွေတစ်သောင်း၏မျက်နှာကြောင့် ပြောင်ချော်ချော်တော့ မလုပ်ပေ။

“ကောင်မလေးရဲ့မွေးနေ့ ထင်တာပဲ။ ကောင်လေးက ကောင်မလေးကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတယ်ထင်တယ်”

“ဟင်”

သူ အံ့အားသင့်သွားလေသည်။ ကောင်လေးသည် အတော်ငယ်သည့်အရွယ်ဖြစ်၏။ ခန့်မှန်းကြည့်လျှင် ပန်းထက်ပင် ငယ်လျှင် ငယ်နိုင်သေးသည်။ အလွန်ဆုံးရှုံး ခန့်မှန်းချေ နှစ်ဆယ်လောက်ပေ။ ဝိုသို့ အရွယ်ငယ်ငယ်လေးဖြင့် လက်ထပ်မယ်တဲ့လား။

“ကောင်မလေးက ငြင်းတယ်ထင်ပါရဲ့၊ ကောင်လေးက ဒေါသထွက်ပြီး သူ့ခေါင်းသူ့ ပန်းအိုးနဲ့ခိုက်ခွဲတော့တာပဲ။ တစ်ဆိုင်လုံး အိမ်ပြန်ပြီး မှင်တက်သွားကြတာ ဘာမှတောင် မပြောနိုင်ဘူး။ ကောင်မလေးလည်း ကြောက်သွားတယ်ထင်ပါရဲ့၊ တန်းပြေးတော့တာပဲ”

ဝန်ထမ်းက ထိုသို့ ပြည်ပြည်ခုံခုံပြောပြပြနေတော့လည်း သူ

၅၂ မိမိ မယ်အို

ရင်ထဲ မပြည့်စုံသလို ခံစားရလေသည်။ တစ်ခုခု လစ်ဟာသွားသလို ခံစားရသည်။

“ဆရာ နေကောင်းချဲ့လား”

သူ့ပုံစံက အရမ်းကိုသိသာသွားပြီလား။ မပြင်ဘူး။ ဒီပုံစံနဲ့ ကြွေရှေ့ရောက်သွား၍ မဖြစ်ပါ။ ဝန်ထမ်းတောင် သူ့ပုံစံကို ဖမ်းမိနေမှ တော့ ကြွေဆိုလျှင် တပ်အပ်သိသွားပေလိမ့်မည်။

“ရတယ်... ရတယ်၊ ပြဿနာမရှိပါဘူး။ ဝင်ပါ”

ဟုဆိုကာ သန့်စင်ခန်းထဲ ဝင်လာပြီး အိပ်သာခွက်ပေါ် ငုတ် တုတ်ထိုင်လိုက်မိသည်။

ပန်းနဲ့ အဲဒီကောင် ဘာတွေဆက်ဖြစ်ကြမယ်၊ ဘယ်တွေ သွားကြမလဲ။

အိတ်ထဲမှ ဖုန်းကိုထုတ်လိုက်သည်။

ပန်းထံ ဖုန်းခေါ်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားသော်လည်း မာနက ခွင့်မပြုပေ။

မဖြစ်ပါ။ ပန်းနဲ့သူ ရှေ့ဆက်၍ မဖြစ်နိုင်ပါ။ မဖြစ်ပါ။ ဆက် မိုက်နေ၍မဖြစ်ပါ။ ပြီးဆုံးသွားလျှင်လည်း ပြီးဆုံးသွားပါစေတော့။

ယခုအတိုင်း ပြီးဆုံးသွားလျှင်လည်း ပန်းဘဝ လှလိမ့်မည်။ သူလိုလူမျိုး ထက်စာလျှင် လူငယ်ဆိုသော်ငြား လူမျိုးလူလွတ်က ပန်းကို

ပို၍ တာဝန်ယူနိုင်လိမ့်မည်ဟုထင်သည်။

သို့သော် ရင်နာနေ၏။ ဟိုရောက်လိုက် ဒီရောက်လိုက်ဖြစ်နေ သော သူ့စိတ်တွေကို မည်သို့မျှ စုစည်း၍မရချေ။ ခက်ရချည်ရဲ့။

အခန်း (၅)

“ဖေဖေ တစ်ခုခုများဖြစ်နေသလားဟင်”

အိမ်သို့ စောစောပြန်လာပြီး စာကြည့်ခန်းထဲဝင်ကာ အနားယူနေခိုက်တွင် သမီးက သူ့အနီးရောက်လာပြီး မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး”

သမီးရောက်လာသောကြောင့် ဟက်လက်ကြီး ဖြစ်သလို ထိုင်နေသော သူက အနေအထားပြင်လိုက်၏။

သမီးသည် အိမ်နေရင်းပင် ချည်လုံချည်နှင့် မြန်မာရင်ခုံလည်ထောင်ကို လက်ချည်လေးစတိတ်ထားသောကြောင့် လူကြီးဆန်သည်။ ဆယ်ခုနှစ်နှစ်ဟု ဘုရားကုန်ပြောရမည့် ဝင့်ကျက်မှုမျိုး

ဖြစ်၏။

“ဖေဖေအတွက် သမီး ကော်ဖီဖျော်လာတယ်”

ဟုဆိုပြီး လင်ပန်းထဲမှ ကော်ဖီခွက်ကို လှမ်းပေးသဖြင့် သူက ယူလိုက်၏။ ကော်ဖီသည် ပူပူမဟုတ်ဘဲ ခပ်နွေးနွေးသာ ဖြစ်၍ တစ်ကျိုက်မျှ မော့ချလိုက်သည်။

“ခါးလား ဖေဖေ သမီး သကြားထပ်ထည့်ပေးရမလား”

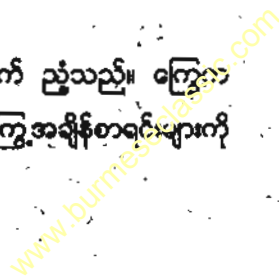
ကော်ဖီဆိုလျှင် သိပ်ခါးတာမျိုးမကြိုက်သည့် သူ့စိတ်ကို သမီးက သိနေ၍ ဆိုလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း သူ့အကြိုက် ကိုယ်သိနှင့် မိသားစုပုံစံဖြစ်ပြန်သည်။

သို့သော် သူ့ရွှေခုံပိုင်းလေးပေါ်တွင် ခါးဆန့်ကာ ကူခြေရရ ထိုင်နေပုံမှာ သမီးကိုမြင်ရခြင်း မဟုတ်ဘဲ လုပ်ငန်းရှင်ချင်း စကားပြောရသည်နှင့်တူ၏။

“ရတယ် သမီး ... အတော်ပဲ။ ဒါနဲ့ သမီး မေမေရော ပြန်ရောက်ပြီလား”

“မေမေ နည်းနည်းနောက်ကျမယ်ထင်တယ်။ ဒင်နာတက် စရာရှိတယ်လို့ ပြောတယ်”

ဒီတစ်ကွက်တော့ သူက ကြွေထက် ညံ့သည်။ ကြွေသူ့ သူ့အချိန်စာရင်းများကိုသိပြီး သူကတော့ ကြွေအချိန်စာရင်းများကို

မသိပေး။ သိသည်က မသိချင်သလို သိအောင်လည်း မကြိုးစားပေး။

“ဖေဖေကို သမီးကြည့်နေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ ဖေဖေ။ စိတ်နဲ့ လူမကပ်သလိုပဲ။ ဟိုနဲ့ သမီးတို့ နေ့လယ်စာစားကတည်းကပဲ ဖေဖေ နေမကောင်းလို့လား။ ဆရာဝန်နဲ့ ပြုကြည့်သေးချဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဖေဖေပုံက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“မေမေက ဖေဖေကို ဟိုကိစ္စများ ပြောလိုက်လို့လား”

မျက်လွှာလေးချကာဆိုသောကြောင့် ဟိုကိစ္စဆိုသည်ကို သူကောင်းစွာသဘောပေါက်သွား၏။ ကိုမင်းသူတို့သာနှင့် ကြောင်းလမ်းမညွှန်ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သမီးကို အားနာသွားမိသည်။ သူကတော့ သမီးကိစ္စကို လုံးလုံးမေ့ပြီး သူ့ကိစ္စနဲ့သူ သို့လော သို့လော ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သမီးကတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေခဲ့သည်တဲ့။ ရှက်မိသည်။ သမီးကိုလည်း မျက်နှာမပြပုံပေ။

သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်အမှန်ကို သမီး မသိနိုင်သော်ငြား သူ့ကိုယ်သူ သိနေ၍ မလုံမလဲဖြစ်နေသည်တော့ အမှန်ပင်။

“သမီးမေမေက သမီးကို ပြောလိုက်ပြီပေါ့”

“ဖေဖေ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“သမီးဆန္ဒရာ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

“မေမေကတော့ ဆန္ဒရှိပုံရတယ်”

“သမီးဆန္ဒအတိုင်းသာ လုပ်ပါ။ ဖေဖေတော့ သမီးဆန္ဒကိုပဲ ထောက်ခံမှာပါ”

“သမီး လက်ခံလိုက်တယ်”

“ဟင်”

“တစ်နေ့ကြိုရမယ့် ပြဿနာပဲ။ ပေါင်းစပ်ရသေးတာမှ မဟုတ်တာ။ အချိန်တွေက အများကြီးရှိသေးတာပဲ။ စောင့်ကြည့်လို့ရတယ်။ စောင့်ကြည့်တဲ့အနေအထားမှာ မမေ့အတွက် လမ်းတွေအများကြီး ရှိသွားနိုင်တယ်။ ဘွိုင်လင်ရဲ့ဖြေပေါ်မှာ မေမေက အခံဆောက်အညီ ဆောက်မလို့ လုံးပန်းနေတယ်မဟုတ်လား”

ဘွိုင်လင်ဆိုသည်မှာ ကိုမင်းသူနှင့် မိမိတို့ပိုင် လုပ်ငန်းစု ဖြစ်လေသည်။

“အနည်းဆုံးတော့ စာချုပ် ချုပ်ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

ရင်ထဲ ဆတ်ခနဲနာသွားလေသည်။ သူလည်း စီးပွားရေး အဖွဲ့မှန်သော်လည်း သမီးကိုတော့ သူ့စီးပွားရေးနဲ့ ငါးစာအဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ သို့သော် သူကသာ ဒီလိုခံစားနေရတာ။ သမီး၏မျက်လုံးများကတော့ တည်ငြိမ်နေသည်။ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ပြီးပုံမျိုးဖြင့် ပြောပြတ်

သားသားဆိုနေသည်။ သူလိုချင်သော သမီးချစ်ပုံစံက ထိုသို့ ပုံစံမျိုး မဟုတ်ချေ။

ကလေးကို ကလေးပီသစေချင်၏။ လူကြီးလို တွေးခေါ်နေခြင်းက ကလေးဘဝအဖြစ် ရှုံးသည်ဟုထင်သည်။ သူရှာထားသမျှ သော ငွေတွေကိုလုံးစေချင်သည်။ ဖြန့်စေချင်သည်။ ပြောဆိုခုံမနေရသော ကလေးဖြစ်စေချင်သည်။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့မို့ ကြောင်းလမ်းမညွှန်ကိစ္စကို သဘောမပါ၊ ပါဘူးဟုငြင်းပြီး မိဘတွေနှင့် အတိုက်အခံ လုပ်စေချင်သည်။ ကြော့က တစ်ဖက်သူနှင့် သမီးက တစ်ဖက်ဖြင့် အိမ်တွင်အရေးအားဖြည့်မှု ရှိစေချင်သည်။ သို့သော် ယခုမှကား ကြားနေဝါဒ သမီးမှာမူ အေးစက်စက်။

“သမီး အချစ်ကို မရှာတော့ဘူးလား”

ဖခင်တစ်ယောက် မပြောသင့်သောစကားကို သူ စပြောလိုက်ပြီဖြစ်၏။ ရလဒ်က သမီး သူ့ကိုပိုက်ကြည့်နေလေသည်။ သမီး၏မျက်လုံးတွေက အံ့အားသင့်မှု အလုံးအရင်းပါဝင်နေလေ၏။ သမီး၏မျက်လုံးမှ စကားတွေကို သူ့နှလုံးသားက နားလည်နေသော်လည်း ဘာသာမပြန်တတ်ချေ။

“ဖေဖေ ဒီလိုအကြောင်း ဆွေးနွေးရတာတော့ သမီးစိတ်ထဲ

တစ်မျိုးကြီးပဲ”

သမီးနှင့်သူ ခါတိုင်းထက် ပိုရင်းနှီးလာသလို ခံစားရ၏။ သမီးသည် စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလာပြီဖြစ်၏။

“သမီးမှာ ဘာအဆင်မပြေတာရှိသလဲ”

“မှန်တာပြောရရင် အဆင်ပြေတယ်။ မပြေဘူးဆိုတဲ့အရာကို သမီး သိပ်မသိသေးဘူး။ သမီး အခု စာအုပ်တွေဖတ်နေတုန်းပဲ။ သမီးကိုယ်သမီး သိချင်တယ် ဖေဖေ”

ဆယ်ကျော်သက်ပီသသည်ဟု ထင်သည်။ သူ ကျေနပ်သည်။

“အချစ်က ရှာရတဲ့အမျိုး မဟုတ်ဘူးတဲ့။ သူ့အလိုလိုရောက် ထာတတ်တာမျိုးလို ဆိုတယ်။ သူတို့ဘာသာမှာတော့ ဘုရားသခင်က လူယောက်ျားအတွက် လူမိန်းမတစ်ယောက်ကို ဖန်တီးပေးခဲ့ပြီးသားတဲ့။ ဒါကြောင့် သမီးက တွေ့တွေ့ထူးထူး ဖန်တီးပေးခဲ့ပြီးသားတဲ့။ ဒါကြောင့် သမီးက တွေ့တွေ့ထူးထူး ရှာနေဖို့မလိုဘူးထင်တယ်”

“သမီး သူများတွေလို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး မနေချင်ဘူးလား”

“ဘာကိုပြောတာလဲ ဖေဖေ”

“ဒီလိုလေ ... နိုင်ငံခြားရှင်ရှင်တွေထဲက ဆယ်ကျော်သက် တွေလိုပေါ့”

“သမီး ပါတီလိုပွဲမျိုးတွေ မကြိုက်ဘူး ဖေဖေ။ သူတို့က ပျော်နေကြပေမယ့် သမီးတော့ အဲဒါကို ငရဲခန်းလို့ ထင်တယ်။ ရော ယုတ်နေတဲ့ အဲဒီဆက်ဆံရေးမျိုးကိုလည်း မကြိုက်ဘူး။ သမီး ခုလို နေရတာလည်း သက်သေသင့်သက်သာနဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရှိပါတယ်”

တော်လိုက်တဲ့ကြော့။ သမီးကို ပုံစံခွက်ထဲ ဝင်အောင်ကို ဆုံးမနိုင်ပါပေတယ်။

“အင်းပါ ... သမီးနှစ်သက်ရင်ပြီးတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သမီး မနှစ်သက်တော့ဘူးဆိုတဲ့အချိန် ဖေဖေကိုပြောပါ။ သမီးရဲ့နောက်မှာ ဖေဖေ အမြဲရှိနေမယ်။ အိုကေ”

“မနှစ်သက်ဘူးဆိုတာက သမီးရဲ့အခြေအနေကိုလား။ အဲဒီ လူကိုလား ဖေဖေ”

“နှစ်ခုလုံးကိုပေါ့”

“သူ့ကိုတော့ သမီး မမြင်ရသေးတဲ့အတွက် နှစ်သက်တယ် မနှစ်သက်ဘူး မပြောနိုင်သေးဘူး ဖေဖေ။ ဒါပေမဲ့ ... သမီး အဆင်ပြေ အောင် ပြောဆိုမှာပေါ့။ သမီးရဲ့အခြေအနေကိုဆိုရင်တော့ သမီး မနှစ်သက်ဘူးလို့ထင်တဲ့အချိန် သမီးကိုယ်တိုင် ပြောင်းလဲပစ်မှာပဲ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တာဝန်ယူရတယ်လို့ သမီးမှတ်သားနေ ပါတယ်။ တစ်ချိန်မှာ လူအုပ်ကြီးကိုဦးဆောင်မယ့် သမီးက ကိုယ့်ကို

ကို ကိုယ်တာဝန်ယူရမယ် မဟုတ်ဘူးလား”

လူအုပ်ကြီးဆိုပါလား။ သူတို့ရဲ့ချမ်းသာမှုက သမီးကို ကန့် သတ်ထိန်းချုပ်ထားတာကို။

“လောကမှာ အဆင်မပြေတဲ့လူတွေများတယ် ဖေဖေ။ လူ့မြင်ကွင်းမှာတောင် မရှက်မကြောက်နိုင်နေတဲ့လူတွေ။ သမီး တွေ့မြင် နေရစာပဲ။ အဲဒီလူတွေကို သမီးကယ်တင်မယ် ဖေဖေ”

ဘုရား ... ဘုရား ... ဒါ ကလေးပြောရမယ့်စကားလား။ ဆယ်ခုနှစ်နှစ်ဆိုသောအရွယ်သည် ထိုစကားလုံးနှင့်စာလျှင် ငယ်လွန်း နေသည်ဟု သူထင်သည်။

“ဒေါက် ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ ဖွင့်သွားသောတံခါးချပ်ကို သူရော သမီးရော ကြည့်လိုက်သောအခါ ကြော့ ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကြော့သည် လှပသော လက်ကိုင်အိတ်ကို လက်ကောက်ဝတ် ခွင် ချိတ်ပြီး ရင်စေ့ ခါးတိုလက်ရှည် ဖာအင်္ကျီလေးနှင့် အပြာရင့်ရောင် ချိတ်လိုခြည်ကို အချိုးကျဖွဲ့ကာ ဝတ်ဆင်ထားလေ၏။

ကြော့သည် လှပသည်။ လှတယ်ဆိုတာထက် ဣန္ဒြေသိက္ခာ နှစ်သည်။

မုက်စိအေးသည်။

“သားအဖနှစ်ယောက် ဘာတွေ စကားလက်ဆုံကျနေကြတာလဲ၊ ကြွေအကြောင်းမှပါခဲ့လား ကို”

ကြွေသည် ခါးကိုဆန့်ထားကာ သမီးနှင့်တစ်ခုံအကွာတွင် ထိုင်လေ၏။

ကြွေထိုင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ ရေထည့်ထားသော လင်ဖန်းကြီးကို မဝင်သူက မဝင်လာလေ၏။

“စိတ်ထဲနည်းနည်း ငြီးစိတာနဲ့ သံပရာရည်ဖျော်ခိုင်းလိုက်တာ ပိုပိုလိုလိုပါ။ သမီးနဲ့ ကိုအတွက်ရောပေါ့”

ဟု အိမ်ရှင်မ ဝိသုဒ္ဓါဆိုပြီး လင်ဖန်းကို လက်လွှဲယူကာ သူ့ရှေ့နှင့် သမီးရှေ့သို့ ဖန်ခွက်များချပေးသည်။

ပြီးနောက် မဝင်သူကို ထွက်သွားရန် လက်နှင့်အချက်ပြလိုက်လေ၏။ မဝင်သူ ထွက်သွားတော့မှ စကားဆက်လေသည်။

“မသိနဲ့ ဆုံခဲ့သေးတယ်။ သမီးအကြောင်းကို မေးလာသေးတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကြွေလည်း ဒီတံပေးခဲ့တယ်”

ဒီအချက်ကိုတော့ သူ မနှစ်သက်ပေ။ ကြွေသည် မိမိဆရာတို့ ဦးစားပေးလွန်းသည်ဟုထင်သည်။

“ဒါပေမဲ့... ငိုတို့ကို ကြွေ သံသယဖြစ်တယ် ကို”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကြောင်းလမ်းဖို့ကိစ္စကို ဘာကြောင့် စိတ်လောနေရတာလဲ။ သူတို့သားမှာ ပြဿနာရှိလို့လား၊ အစရှိသဖြင့်ပေါ့။ မေးခွန်းတွေက သို့လော... သို့လောပဲ။ ဒါပေမဲ့... တွေ့ကြည့်လိုက်တာက မမှားဘူး၊ ဖာတ်လား။ တစ်ဆက်တည်း ပြောရဦးမယ်။ ကြွေ ဘာစကားမှ

ထွန်းမထားဘူးနော်။ သမီးကိုလည်း မေမေ ဒီစကားပဲ ပြောချင်တာပါ။ သမီးကို မေမေယုံတယ်။ တွေ့ကြည့်ပြီးတော့ သမီး ဆုံးဖြတ်ပေါ့”

“ဟတ်ကဲ့ မေမေ... သမီး တွေ့ကြည့်လိုက်ပါ့မယ်”

ဒီအမေနဲ့ ဒီသမီး လိုက်လည်းလိုက်ပါပေတယ်ဟု ရင်ထဲ ခြောမိလိုက်သည်။

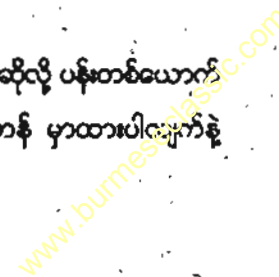
သူတို့မိသားစုစကားခိုင်းလေး ခေတ္တ တိတ်ဆိတ်သွားချိန်တွင် တဒီဒီပြည်နေသော ဖုန်းသံကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

“ကိုဖုန်း ထင်တယ်”

ဟု ကြွေက ပြောလျှင် မျက်နှာကြီး မီးမြှိုက်ခံထားရသလို ထူပူသွားလေ၏။

ပန်းများလား။ ပန်းလား။ သူ၏နားနေချိန်ကို ဖုန်းဆက်မယ့် လူဆိုလို့ ပန်းတစ်ယောက်

စည်းသာ ရှိသည်။ မဆက်ပါနဲ့လို့ အတန်တန် မှာထားပါလျှက်နဲ့ ဆက်ရသည်ရဲ့။

“ကို ဖုန်းကိုလိုက်လေ။ ကဲ ... မေမေတို့လည်း နားကြ
ရအောင် သမီး”

ကြေ အလိုက်သင့်ထွက်သွားသောအခါမှ သူ့မှာ ဖုန်းကို
ကိုင်ရခက် မကိုင်ရခက်။

အခန်း (၆)

နန်းတော်ကြီးတပျှ ခမ်းနားသောအိမ်ကြီးကို ပန်း ငေးကြည့်
နေမိသည်။ ဤအိမ်ကြီး၏ တစ်နေရာရာတွင် ဦးဖိုနေလိမ့်မည်။

ကြီးစားအားမွှေးပြီး ဖုန်းကို တစ်ကြိမ်လေး ခေါ်မိပါတယ်။
ရူပစ်လိုက်ခြင်းခံရ၏။

ဦး သိပ်ကိုစိမ်းကားပါသည်။ ပန်းရင်ထဲ နာကျင်ရ၏။
ထို့ကြောင့် ဦးထံ မက်ဆေ့ချ်ပို့လိုက်သည်။ ပန်း အိမ်ရှေ့
ရောက်နေသည်။ ခဏလောက် ထွက်လာပေးပါဟု။ သို့သော် ဦး
ထွက်လာမည် မဟုတ်ဘူးလည်း သိနေ၏။ ပန်းရင်ထဲ နာကျင်နေသည်။

လောကတွင် ပန်းတစ်ယောက်တည်း ရှိနေသလို ခံစားရ၏။
ကောင်းကင်ပြာသည် အင်မတန် ကျယ်ဝန်းလှပေသည်။

ထိုကောင်းကင်ပြာအောက်တွင် ပန်းသည် ငုံ့လျှိုးစွာ အထီး
ကျန်နေလေ၏။ ဒီပုံအတိုင်းဆို ပန်း ရူးတော့မည်ထင်ပါရဲ့။

“ဒု ၅”

ဦးဖုန်းဆက်ခဲ့ပြီလားဟုထင်ကာ ဖုန်းကို ဆွဲယူပြီးကြည့်
လိုက်၏။ ဘိုဘို။

ဖုန်းကိုချလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးသော်လည်း ရင်ထဲ တစ်ခုခုလိုအပ်
နေသောကြောင့် မချမိပေ။ (၆) နီဇေ

“ဘိုဘို”

ငြိကြားသူ နှစ် ဦးကြိုမိစေလေ့ရှိသော မူလကြိုလေခန်းနဲ့
ဘာဖြစ်နေတာလဲ
ငြိမနေဘဲ နေထိုင် နေထိုင် နေထိုင် နေထိုင် နေထိုင် နေထိုင်
မင်း ငါ့နဲ့တွေ့ပေးနိုင်လော့
ယောင်မိခဲ့ရင် ငါ့အတွက် နေထိုင် နေထိုင် နေထိုင် နေထိုင်
ကျန်မဆိုတဲ့ ခပ်စမ်းစမ်းအောင်စား မသုံးတော့တဲ့အတွက်
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မ ပြောလော့ မ ဘယ်မှာလဲ။ ကျွန်တော့် လာတော့
ပျံမယ်။ နေထိုင် နေထိုင် နေထိုင် နေထိုင် နေထိုင် နေထိုင်
နေမိစေ နေမိစေ နေမိစေ နေမိစေ နေမိစေ နေမိစေ
ငါတို့ ဘားမှာဆိုရင်အောင်လေ
ငြိ ငါ့ခေါင်း ငါ့ပေါ်မခင်လောက်ကတည်းက ငါ့အဖေအဖေ
ဟုဆိုပြီး ကားစက်နဲ့လိုက်သည်။
ငြိမနေဘဲ နေထိုင် နေထိုင် နေထိုင် နေထိုင် နေထိုင် နေထိုင်
အောင် ... ဝါ နာရီခွဲအတွင်း ရောက်စေရမယ်

ဘိုဘိုအသံသည် တက်တက်ကြွကြွဖြစ်လေသည်။ ဘိုဘိုကို
သာ ရိုန်းလိုက်သော်လည်း စိတ်တွေက ဦးဆီသာ ရောက်နေလေ၏။
ပြီးနောက် ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သော ဖေဖေနှင့်မေမေ။ ဒီလိုအချိန်မျိုး
မှာ မေမေရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ကာ အားပါးစာရ အော်ပိုလိုက်ချင်သည်။

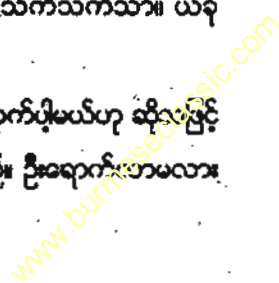
အခုတော့ ရက်ရက်စက်စက် ရွှံ့ရွှံ့သွားကြသော ဖေဖေနှင့်
မေမေကြောင့် ပန်းမှာ လောကကြီး၌ အထီးကျန်နေရလေပြီ။

ပန်းဘေးနားတွင် မည်သူမျှ မရှိပါ။ ပန်းငိုနေလျှင်လည်း
ဝန်းကို သနားပေးမည်သူမရှိ။ ပျော်နေချိန်လည်း ကူပျော်ပေးမယ့်သူ
မရှိချေ။ အခက်အခဲမှန်သမျှကို ပန်းတစ်ယောက်တည်းသာ ရင်ဆိုင်
ဖြေရှင်းရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ အားငယ်မိသည်။

ယခုလို ဦးက စိမ်းကားသောအခါမျိုးတွင် ပို၍ ဝမ်းနည်း
နာကျင်ရသည်။ ဦးအပေါ် ပန်း ဘာကိုမှမတောင်းဆိုဖူးပေ။ တရားဝင်
တွဲတွဲလည်း မတောင်းခဲ့ဖူးသလို အသိအမှတ်ပြုပေးပါဟုလည်း ပန်း
ရဲ့နေရာကို သက်သေမထူဖူးပါ။

ဘယ်လိုပဲနေရပါစေ၊ ဦးနားရိုချင်ရုံ သက်သက်သာ။ ယခု
တော့ ဦးက ပန်းကို အထင်လွဲသွားပြီဖြစ်၏။

ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့ အကြောင်းရှိရင် ဦးဆက်ပါမယ်ဟု ဆိုလေဖြင့်
နှစ်ရက်လုံး သတိရမိတ်ကို အံ့ကြိတ်ပြောခဲ့သည်။ ဦးရောက်လာမလား

ဆိုပြီး တိုက်ခန်းထဲမှာ မျှော်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ပေါ်မလာနိုင်လို့ ဦး
တစ်ခုခုစိတ်ထင်သွားပြီကို ပန်း အတတ်သိလိုက်ပါ၏။ ထို့ကြောင့်
ဖုန်းဆက်သည်။ သို့သော် မကိုင်ဘဲချုပ်လိုက်သည်။

ထိုအခြေအနေမျိုးမှာ ပန်းသည် ပုံမှန်အနေအထားမျိုးနှင့်
နေနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

မူးအောင်သောက်ရပေတော့မည်။

မူးချင်သောလူစို့ မူးအောင်သောက်စို့ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဘာ
မှာထိုင်လိုက်သောအခါ ရှန်ပီနီသည် တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ဝင်သွား
လေ၏။ အခြည်းတောင်စားဖို့ မလိုချေ။

“ဟာ . . . မ အရင်တောင်ဆွဲနှင့်နေပြီလား။”

“မင်း နောက်ကျတယ် ဘိုဘို”

“ဒီလိုမှပေါ့၊ မ,ကို ဒီလိုအခြေအနေမျိုး မမြင်ရတာ ဘယ်
လောက်ကြာနေပြီလဲ။ အဲဒါမှ မမပန်းရနဲ့အစစ်”

“မင်းနဲ့ငါနဲ့ အပြတ်ကဲမလား”

“ဝါး . . . ဝိုက်တယ်”

ထိုစကားကိုသာ ပန်း နောက်ဆုံးသိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပန်း
မူးနေပါပြီ။ စကားတွေလည်း များစွာပြောနေမိသည်။ သို့သော်
စကားလုံးအချို့ကိုမူ ပန်း မမှတ်မိပေ။ လူအုပ်ကြီးကြားတွင် တိုးထွေ

လာခဲ့သည်ကိုလည်း မှတ်မိ၏။ သို့သော် . . . အိပ်မက်ဟု ထင်မြင်မိ
သည်။

နောက်ဆုံး ပန်းရောက်လာသောနေရာမှာ ပန်း၏ ခုတင်ဖြစ်
သည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က ပန်းဘေးတွင် အိပ်နေမှန်းသိသည်။

ထိုလူကိုလည်း ဦးဟု မြင်မိသည်။

သို့သော် မနက်ဝေလီဝေလင်းအချိန်မှာတော့ ဘိုဘိုအဖြစ်
ပြောင်းလဲနေသည်ကို ပန်း တွေ့လိုက်ရ၏။

ပန်း လန့်သွားလေသည်။ ပန်း ဘာတွေလုပ်မိပါလိမ့်။ ပန်း
ဘာဖြစ်သွားပါလိမ့်။

“မ နိုးပြီလား”

“ဘိုဘို . . . မင်းနဲ့ငါ ဘာဖြစ်ခဲ့ကြသေးလဲ”

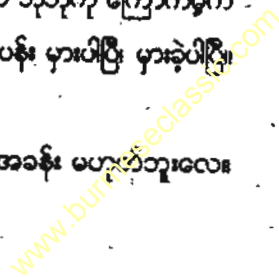
“မ ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ကြမလား”

ထိုအသံသည် ဦးခြိမ်းသံနယ် ဆူညံသွားလေ၏။

မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ စကားပြောနေသော ဘိုဘိုကို ကြောက်မက်
ဖွယ် ဘီလူးတစ်ကောင်ဟု မြင်မိသွားသည်။ ပန်း မှားပါပြီ၊ မှားခဲ့ပါပြီ။

“မင်းပြန်တော့ ဘိုဘို”

“မ,ရော ပြန်မှဖြစ်မယ်။ ဒါက မရဲ့အခန်း မဟုတ်ဘူးလေ။

ဟိုတယ်”

ထိုအခါမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိပြုမိလေ၏။ ဟတ်သားပဲ။
ဟိုတယ်ခန်းတစ်ခုမှာ ရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မြို့လွှာသောလိုက်ကာစ
များသည် ပန်းကို လှောင်ရယ်နေသလားဟု ထင်ရသည်။

“မ”

ပန်းကိုယ်ကို သိုင်းဖက်လာသော ဘိုဘိုလက်များကို
အကြောက်အကန် ဖယ်ရှားမိသည်။

“ငါ သွားတော့မယ်”

“မကို ကျွန်တော် လက်ထပ်မယ်”

“မင်းအရွယ်က ဒီစကားကို မပြောသင့်သေးဘူး ဘိုဘို”

“ကျွန်တော့်အသက် နှစ်ဆယ်ရှိပြီ”

“အနိတိမို့ အနိကယ်မြင့်က ငါ့ကို ဒီအတိုင်းထားမယ်
ထင်သလား”

“မေမေက မ...ကိုချစ်မှာပါ”

“ဒါက မင်းအမြင်သက်သက်ပါ။ ကဲ ... ဘိုဘို ... မင်း
လည်း ပြန်တော့၊ ငါလည်း ပြန်မယ်”

“မ ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းမာချင်နေရတာလဲ။ မနဲ့ကျွန်တော်က
ပတ်သက်ပြီပြီလေ”

“မ...လိမ္မော်ခဲထဲကိစ္စကို အကျယ်ချဲ့မနေနဲ့ ဘိုဘို။ မင်းသွား
တော့”

“ဘာလဲ ... မ... မ... က ကျွန်တော့်ကို လိုသုံးတစ်သွားလုပ်
ချင်တာလား”

“ဘာ”

“ဦးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်ကကောင်လဲ”

ဘိုဘို၏အသံသည် ရုတ်တရက်ဆိုသလို မာကျောလာလေ
၏။ ထိုစကားကြောင့် ပန်း လန့်သွားရလေသည်။

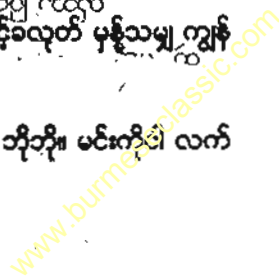
ပန်း ဘာတွေပြောခဲ့မိပါလိမ့်။ မ...ပြီး စကားများသွားခဲ့ပြီ
ထင်ပါရဲ့။

“မပြေချင်လည်း ရတယ်။ မပြေနဲ့ မ... အေး ...
ကျွန်တော် သိသွားတဲ့နေ့တော့ ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ မ... စောင့်ကြည့်
ထားလိုက်”

“မင်း ငါ့ကို အကြိမ်ကိုင်နေတာလား ဘိုဘို”

“ကြိုက်သလိုထင်။ ကျွန်တော့်ရဲ့အချက် မ...ကို ပိုင်ဆိုင်ရဖို့
ပဲ။ ကျွန်တော်ကြိုက်နေတဲ့လမ်းက ဆူးကြောင့်ခဲလုတ် မှန်သမျှ ကျွန်
တော် ရှင်းပစ်ရလိမ့်မယ်”

“မင်း ဦးနောက်နည်းလှချည်းလား ဘိုဘို။ မင်းကို ငါ လက်

မခံနိုင်တာလည်း အဲဒါကြောင့်ပဲ။ အမြဲတမ်း ပြဿနာရှာနေတတ်တဲ့ မင်းကို ငါက ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ အားကိုးမှာလဲ”

“ယုံကြည်မှုနဲ့ အားကိုးပေါ့။ ပြောစမ်းပါ... မ ယုံကြည်အောင် ကျွန်တော်နေပြီဆိုရော မ,က အခွင့်အရေး ပေးခဲ့လို့လား”

ပန်း စိတ်ပျက်သွားပါပြီ။ စကားဆက်ပြောချင်စိတ်ပင် မရှိတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် ရေချိုးခန်းထဲပင် မဝင်တော့ဘဲ ကားသော့ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“အဲဒီအကြောင်း နောက်မှ ဆွေးနွေးတာပေါ့။ အခု ငါ စိတ်တွေ အရမ်းရှုပ်ထွေးနေပြီ”

“ဒီခွေကိစ္စကို မ မေ့လောက်ပါဘူးနော်”

“အိပ်ရာပေါ်ကကိစ္စကို အိပ်ရာပေါ်မှာပဲ ထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒါက ကမ္ဘာ့ပျက်တာမှ မဟုတ်တာ။ အဲဒီလောက် ရစ်ပတ်ဖွဲ့နေောင်တာမျိုး ငါမကြိုက်ဘူး ဘိုဘို”

ဟုသာ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ စိတ်ထဲ မအိမ်သာဖြစ်လှသည်။ ဘာလို့များ လူမှန်းသူမှန်းမသိအောင် မူးခဲ့သလဲဆိုတာ စဉ်းစား၍မရပါ။

ဘိုဘိုလို ပန်းအနားမှ မခွာချင်သူကိုမှ ထပ်ပြီး သံယောဇဉ်

တွယ်အောင် ဘာကြောင့် လုပ်လိုက်မိမှန်း မသိပေ။

“ပန်းရနံ့”

ဟိုတယ်ထဲမှထွက်တွင် အခေါ်ခံလိုက်ရသောအသံကြောင့် ပန်း၏ခြေလှမ်းများ တွန့်သွားလေ၏။

အသံလာရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောခါ အနက်ရောင် ကားတစ်စီးဖြစ်နေသည်။

ပန်း ထိုကားကိုကြည့်နေဆဲမှာပင် ကားမှန်မှာ လျောခနဲ ပွင့်သွားလေ၏။

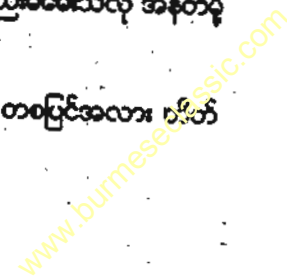
“ဟင်... အန်တီမို့”

အပြစ်လုပ်ထားသူမို့ လှသောအမျိုးသမီးကို ကြောက်သွားလေသည်။

လာ ကားပေါ်ခထတက်ခဲ့ပါလို့ ပြောစရာမလိုပါ။ ပန်းက ကားတံခါးကို ဆွဲခွင့်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ပန်းရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကားမှာ ငြိမ်ခနဲ ထွက်သွားလေသည်။

ဘယ်သွားမှာလဲဟု ကားဆရာကလည်းမမေးသလို အန်တီမို့ ထလည်း မပြောပေ။

လှသုံးယောက်စီးလာသော ကားမှာ တစ်ပြင်အလား စိတ်ဆိတ်နေလေ၏။

“မင်း ဘိုဘိုနဲ့ ဘယ်အထိ ဆက်သွားဖို့စိတ်ကူးထားသလဲ”

“ပန်း ဘိုဘိုကိုလက်ထပ်ဖို့အစီအစဉ် မရှိပါဘူး”

“အကောင်းဆုံးစကားလုံးပါပဲ။ ဒီလိုကြားရတဲ့အတွက် အန်တီလည်း ဝမ်းသာပါတယ်။ ရှေ့ဆက်ဖို့ စိတ်မကူးထားဘူးဆို တတ်လမ်းဖြတ်လိုက်ရင် ပြဿနာရှုပ် မသက်သာဘူးလား”

“ပန်း ကြိုးစားနေပါတယ် ... အန်တီမို့”

“အချိန်ကြာကြာ ကြိုးစားတယ်ဆိုရင်တော့ မင်း ညှပ်လို့ပေါ့”

“ဘိုဘိုအကြောင်းကိုလည်း အန်တီမို့ သိသားနဲ့”

“ဒါကြောင့် အရာအားလုံးကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့တာ ပေါ့”

“ဆောရီး ... အန်တီမို့ ပန်း ပျော့ညံ့သွားမိတယ်”

“ပြီးခဲ့တာတွေ မပြောပါနဲ့။ ရှေ့ဆက်ပြီး အကောင်းဆုံးလုပ် ပြဖို့ပဲ စဉ်းစားပါ။ အကောင်းဆုံးသက်သေပြနိုင်မယ့်နည်းလမ်းပေါ့ ဆိုရော အဆင်ပြေရဲ့လား။ လည်ပတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ အဆင်ပြေပါတယ်”

“လိုအပ်တာရှိရင် ပြောပေါ့”

“ရပါတယ် အန်တီ၊ ခုလိုကူညီပေးထားတာကိုပဲ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်”

“ဘိုဘိုက ဒီလကုန်ရင် စေ့စပ်တော့မယ်”

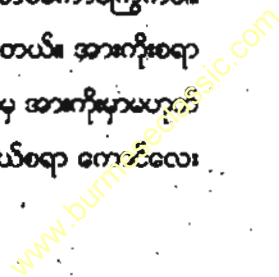
ဘိုဘိုကို မချစ်သော်လည်း ထိုစကားကြားရသောအခါ ရင်ထဲ ခါခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

“မင်းနဲ့ဘိုဘို တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ကြရင်လည်း အဲဒါကို မေ့လိုက် တာ ကောင်းမယ်”

“အားနည်းချွန်ကိုကိုင်ပြီး အခွင့်အရေးယူတတ်တဲ့မိန်းမ တွေထဲမှာ ပန်း မပါပါဘူး အန်တီ”

“ဒါကြောင့်လည်း မင်းကို ဒီအတိုင်းကြည့်နေတာပေါ့။ ခရီး သွားရိုက် အမောပြေ အပင်ခြေရင်းမှာ နားမိရင် စောင့်စည်းထိန်းသိမ်း ရမယ့် စည်းကမ်းတွေရှိတယ်”

“ပန်း နားလည်ပါတယ်။ အန်တီ ဘာကိုစိတ်ပူနေသလဲ ဆိုတာလည်း သိတယ်။ အန်တီရောဂါရမှာစိုးလို့ ပန်းဘက်က အကြောင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါမယ်။ ပန်း ဘိုဘိုကို လက်မထပ် ခဲ့ဘူး။ တွယ်လည်း မတွယ်ကပ်ဘူး။ ဘိုဘိုတွယ်ကပ်နေလို့ အလိုက် သင့် နေနေရတာပါ။ ပန်းက ဆွေမျိုးညာတီမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်ပါ။ ခန်းအပေါ် အန်တီတို့ကျေးဇူးရှိတာကိုလည်း သိတယ်။ အားကိုးစရာ မရှိတဲ့ပန်းက ဘိုဘိုလိုကောင်လေးကို ဘယ်တော့မှ အားကိုးမှာမဟုတ် ဘူး အန်တီ။ ဘိုဘိုက ပန်းအတွက်တော့ ခင်တွယ်စရာ ကောင်လေး

တစ်ယောက်ပါပဲ။ နှစ်နှစ်လောက် တစ်အိမ်တည်း အတူနေလာခဲ့ရလို့ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေတာကိုတော့ ဖြတ်ဖို့ ခဲယဉ်းတဲ့အပိုင်းလေး ရှိတာပေါ့။ အန်တီ စိတ်မပူပါနဲ့။ သစ်ပင်တွေရဲ့စည်းကမ်းကို ပန်း သိပါတယ်။ ပန်းလည်း ခရီးသည်ပဲလေ”

“အိုကေ... မင်းက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေတတ်ပေမယ့် ကတိတည်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်လို့။ ဒီစကားကို အန်တီမှတ်သားပြီး ပြန်ပါ့မယ်။ ကဲ... မင်း ဆင်းလို့ရပြီ ပန်းရနဲ့”

အန်တီနှင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောပြီး လာခဲ့မိသည်တွင် ပန်းနေထိုင်ရာအခန်းသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ခဲ့လေသည်။ အန်တီကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သောအခါ ပန်း အံ့သြသွားသည်။

အန်တီမို့က ဘာလို့များ ပန်းရဲ့လိပ်စာကိုသိနေပါလိမ့်။ ပန်းအရိပ်အခြေကို လူလွှတ်ပြီး ကြည့်ခိုင်းခဲ့တာများလား။

ရင်ထဲ မတင်မကျရှိလှပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထွက်သွားသော ကားကို မျက်စိတဆုံး ငေးမနေတော့ဘဲ အထဲသို့ဝင်ကာ ဓာတ်လှေကားဖြင့် တက်လာမိသည်။ အခန်းတံခါးကို စိတ်မပါစွာ ဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်းထဲဝင်ဝင်ချင်းပင် ယဉ်ပါးသောပွေးရနံ့တစ်ခု ရှုရှိုက်မိလိုက်လေသည်။

“ဦး”

လူကို မမြင်ရသေးခင် ထိုရနံ့ကို ပန်း အလွတ်ရနေပြီဖြစ်၏။ နေသည် ဖိနပ်ပင် မရွတ်နိုင်ဘဲ ပြေးဝင်မည်အပြုတွင် ပန်းဘေးနားရစ်နေသောဦးကို မားမားကြီးတွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဦး”

မွတ်သိပ်စွာပင် ဦး၏လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ကာ ဦးရင်ဘတ်ကို အငမ်းမရ နှစ်နှိုက်မိလေသည်။

“လွမ်းလိုက်တာ ဦးရယ်။ ပန်းက ဦး... ဦး ပန်းကို ပစ်သွားလို့ ထင်နေတာ”

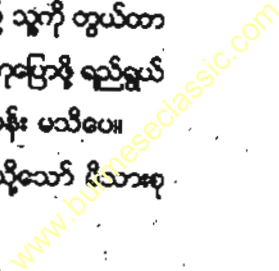
“ဘယ်တွေသွားနေတာလဲ”

ဦးအမေးကို ဖြေစရာစကားလုံးမရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ဦး၏ နှုတ်နားအနံ့ နှမ်းပစ်မိသည်။

ထိုအနမ်းများကြောင့် ဦးခနဲကိုမှာ ဘာလုပ်၍ လုပ်ရမှန်းမသိအောင် ထူပူသွားလေသည်။

သနားလည်း သနားမိ၏။ မိန်းကလေးသည် သူ့ကို တွယ်တာပြုဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးတို့ လမ်းခွဲကြရအောင်ဟုပြောဖို့ ရည်ရွယ်သောစကားလုံးများ ဘယ်ရောက်လို့ရောက်ကုန်မှန်း မသိပေ။

မနေ့က ပန်း၏ဖုန်းကို ကိုင်ချင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ငါ့သားစု

နေအိမ်၌ အိမ်ထောင်ဦးစီးက ထိုသို့မပြုသင့်ဘူးဟု ယူဆ၍ မကိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ညလုံး အိပ်မရခဲ့ပါချေ။

ကြွေးဘေး၌ ငြိမ်သက်ကာ အိပ်ချင်ယောင်ထောင်ခဲ့ပေမယ့် စိတ်တွေက ပန်းထံသို့သာ ရောက်နေလေသည်။ အခက်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ခင်ပွန်းကောင်း၊ ဖခင်ကောင်းဖြစ်ချင်သောသူက ဒီလိုစိတ်မျိုး မဖြစ်သင့်ဘူးဟု ထင်သည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ညလုံး အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားခဲ့၏။ ဒီထက် သံယောဇဉ်မတွယ်မီခင် ပန်းဘေး၌လည်း ကောင်လေးရှိနေတုန်းလေးမှာ ဇာတ်လမ်းမြတ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိပြီး ပန်းဆီ ရဲ့ကြီးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် အိမ်ရောက်သောအခါ ပန်းကရိုမနေပေ။ အိပ်ရာတို့ကြည့်လိုက်သော်လည်း အိပ်ထားပုံမပေါ်ပေ။

သူ စိတ်ပူခဲ့ရသည်။

ပန်းထံဝန်းဆက်မည်ဟု ကြံနေတုန်းမှာပင် ပန်းက ချက်ချင်းဆိုသလို သူ့ရှေ့ ဘွားခနဲရောက်လာကာ ကြွေထဲမှ ငတ်မွတ်နေခဲ့သော အနမ်းမိုးကို အဆက်မပြတ် ရွာချခြင်းသာ ဖြစ်တော့သည်။

“နေဦးလေ ... ပန်း ဦးပေးတာပြေဦးလေ”

“ဦးကို ပန်း အရမ်းချစ်တယ်။ ပန်းရဲ့ဖုန်းကို ဦးမကိုင်တာ

ထည်း ပန်း စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ပန်းလေ ဦးကို ခုလိုတွေ့ရတာပဲ ပန်းအတွက် ပြည့်စုံပါပြီ။ ဦး ပန်းကို ပစ်ပထားပါနဲ့နော်။ ဦးပစ်ထားရင် ဖန်း ရူးရလိမ့်မယ် ဦး။ ပန်းဘဝမှာ ဦးကမရှိရင် မဖြစ်လို့ပါနော် ဦးနော်”

“ဪ ... ပန်းလေးရယ်”

သနားကာရှုစောများ ရင်ထဲ တိုးဝင်လာသောအခါ ပန်း ကိုယ်အလေးကို ရစ်သိုင်းလိုက်မိပြန်သည်။

“ဦး သူ့နဲ့ပန်းကို အထင်လွှဲနေတာ မဟုတ်လား ဟင်”

“သူက ဘယ်သူလဲ ပန်း။ ဦးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ။ နန်းရဲ့ချစ်သူလား”

“ပန်းကို ချစ်နေတဲ့လူပါ”

“ကြာပြီလား”

“ဦးနဲ့ မတွေ့ခင်တည်းက ဆိုပါတော့”

“ပန်း သူ့ကိုချစ်လား”

“ဦးကိုပဲ ချစ်တယ်”

“သူ့ကို ချစ်လိုက်ပါလား”

ဦးနန်းကို၏စကားအဆုံးတွင် ဧည့်ခန်းကြီးတစ်ခုလုံး ဝမ်းဝမ်းတီးသွားရလေသည်။ အသက်ရှူသံကိုပင် မကြားရပေ။

“သူ့ကိုချစ်လိုက်ပါ ပန်း။ ဦးက ပန်းအတွက် ပြောနေတာပါ”

ဦးခနဲကိုက ခုတ်ယအကြိမ် ပြန်ပြောလိုက်သောအခါ ပန်းရနံ့၏မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်မှတစ်ဆင့် လည်ပင်းသို့ စီးဆင်းကျန်သည်။ ဦးခနဲကိုကိုကြည့်နေသော ပန်းရနံ့၏မျက်လုံးတွင် ဝမ်းနည်းခြင်း၊ အားငယ်ခြင်း၊ ယူကျွမ်းမရဖြစ်ခြင်းများ ပြည့်သိပ်လျှံထွက်နေ၏။

“ဦးခနဲတွေ့မှ အားငယ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုအရာမှန်း ပန်းနားလည်ခဲ့တာပါ။ ဦးခနဲတွေ့မှ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အားကိုးရမှန်း သိခဲ့တာပါ။ ဦးခနဲမိသားစုကို ပန်း ဖျက်ဆီးလိုတဲ့ဆန္ဒ မရှိပါဘူး။ အခုလို ဒီလိုမျိုးလေး ဦးက ပန်းကို မကြာခဏ လာတွေ့ပေးတယ်ဆိုရင်ပဲ ပန်း ကျေနပ်နေပါပြီ။

“ပန်း ဒီလောက်လောဘမကြီးပါဘူး ဦးရယ် ... နော်”

ခက်ရသည်ရဲ့ ကောင်မလေးရယ်။ ငါ ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ။ မင်းရဲ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောလိုက်ပြန်ရင် မင်းဘဝ နှစ်နာလိမ့်မယ်။ မင်းဘဝ ဖျက်ရလိမ့်မယ်။

“ပန်းကလည်း မိန်းမထဲက မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ လောဘရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦး ... ဦး ပန်းကိုပစ်သွားမှာနဲ့လို့ ပန်း ဦးအပေါ်

ဘာမှမတောင်းဆိုရက်ခဲ့ဘူး။ နောက်လည်း ဦးအပေါ် ဘာမှ ချစ်ကိုင်ထားမှာမဟုတ်လို့ ပန်းကို ပစ်မထားပါခဲ့နော်၊ ဦးနော်”

သူ့ရင်ခွင်ထဲ ကလေးတစ်ယောက်လို တိုးဝင်နေသော ပန်းကြောင့် သူ့မှာ ဖယ်ခွာရခက် ဖက်တွယ်ရခက်ဖြစ်ပြန်သည်။ ခက်ပါရဲ့ ပန်းကလေးရယ်။ မင်းနဲ့တော့ခက်ပါရဲ့။ ဒီပုံအတိုင်းကြီး မင်းကို အတင်းစွန့်ပစ်ခဲ့ပြန်လျှင်လည်း ငါ ဘယ်လိုမှ စိတ်ချမ်းသာနိုင်မည် မဟုတ်ဘူး ကလေးရယ်။ ခက်ပါရဲ့။

“ကြွေက တစ်ခုခုကို ရိပ်မိနေပြီ ပန်း”

“ရှင်”

ပန်းရနံ့ အံ့ဩသွားရလေသည်။ ဆောင်းရွက်ကြွေဆိုသည်က ထက်မြက်သောမိန်းမအပြင် မိမိယာသမားများ ဂုဏ်ပြုထားသော မိန်းမ ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံ၌ အထင်ကရမိန်းမအဖြစ် လက်ချိုးရေရသော စာရင်းတွင် ပါဝင်သူ။

ထိုသို့ အမျိုးသမီးမျိုးကို ပန်း ကြောက်မိတာတော့ အမှန်ပါ။ ပန်း အမိကစိုးရိမ်တာ ဦး။ ဦးကိုများ ထိုမိန်းမက တစ်ခုခု ခြိမ်းခြောက်ထားပြီလား။

“သူ မင်းကိုသိသွားခဲ့ရင် တစ်ခုခု လုပ်လိမ့်မယ်။ မင်း ဒုက္ခရောက်ရလိမ့်မယ် ပန်း”

“ဦး ပန်းကို စိတ်ပူနေတာလားဟင်”

“ပူတယ် ကောင်မလေး။ မင်းလို သိပ်ပြီးအေးဆေးပျော့ညို တဲ့ လူကို မပူလို့ ဘယ်သူ့ကို ပူရမှာလဲ”

“ဦးသာ ပန်းရဲ့အနားမှာရှိနေရင် ပန်း ဘာကိုမှ မကြောက် ပါဘူး ဦးရယ်။ ဦး ပန်းကို ပစ်မသွားဘူး မဟုတ်လား။ ဟင် ... ဦး ဟင်”

ဘာတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ တင်းထားသော သူ့စိတ်များ အပို လိုက် ပျော့ခွေယိုင်ခဲ့သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၇)

“ဘယ်သွားတာလဲ”

ဒေါ်ဆောင်းရွက်ကြွေးဖျက်ဝန်းဝင့်ဝင့်အောက်တွင် ကို မောင်မျိုးမှာ ဘာပြန်ပြောလို့ပြောရမှန်း မသိပါ။ ကျားရှေ့ရောက်နေသော ယုန်သူငယ်ပမာ ကျုံ့ကျုံ့လေး ရပ်နေရှာသည်။

ထွက်ပေါက်ကို အပြေးအလွှား ရှာဖွေမိသော်လည်း မတွေ့ နိုင်ပါ။ လိမ်ပြော၍မရမှန်းလည်း သိသည်။ ထိုအသိကြောင့် ပို၍ အနေကုဉ်းကျပ်၏။

“ကိုမောင်မျိုးက ကြွေတို့မိသားစုရဲ့ လူယုံပါ။ မိသားစုဝင်

ဆိုလည်း မမှားဘူး။ ဒါကြောင့် ကြွတို့မိသားစုကြီး ပျက်စီးရာပျက်စီး ကြောင်းတွေ တွန်းအားမပေးဘူးလို့ ကြွယုံတယ်”

ဟုဆိုကာ နူးခန်းထဲရှိ ဧည့်တိုင်ဆက်တီပေါ်တွင် ဝင်ထိုင် ရင်း ဆိုလေ၏။

ပြီးနောက် ကိုမောင်မျိုးကို အလွတ်မပေးစတမ်း စိုက်ကြည့် သည်။

“ကြွ သိပြီးသားပါ။ ဒီကို ကြွလာတယ်ဆိုတာ တစ်ခုခုကို အတည်ပြုဖို့ပဲ။ မီးဆိုတာ မလောင်ခင်တာရတယ် ကိုမောင်မျိုး မီးလောင်ရာလေပင့် မဖြစ်ဖို့က ကိုမောင်မျိုးလို အနီးကပ်စောင့်ရှောက် တဲ့လူမှာ တာဝန်ရှိတယ်။ ထိုင်ပါ ... ကြွနဲ့ သက်သောင့်သက်သာစွာ ပြောဆိုလို့ရပါတယ်”

ဟုဆိုသောအခါ ကိုမောင်မျိုးမှာ အသက်ရှူချောင့်သွားသလို ခံစားရသည်။ သို့သော် ကျားရှေ့မှောက်လျက်လဲခဲ့ပြီမို့ ခေါင်းမဖော်ဘဲ သေးချေ။

“သူ့ကို အပြစ်တင်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ပြဿနာဖြေရှင်း ဖို့လာတာပါ။ ပြဿနာဖြေရှင်းဖို့ဆိုတာ ပြဿနာဖြစ်ရတဲ့အကြောင်း အရင်းကို သိဖို့လိုတယ်လေ။ ကြွ သိချင်တာက ကိုမောင်မျိုးနဲ့ အမြင်ကိုပါ”

“ကျွန်တော် ဘာပြောရမလဲဆိုတာ မမက ညွှန်ကြားပေး ခဲ့”

“သူ ဒီလိုသွားလာနေတာ ကြာပြီလား။ ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်း တွေရာ သိပ်မိကြပြီလား”

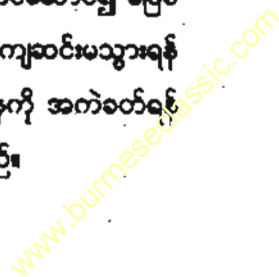
အဆိုအသေတန်ကုန်မှာရှိသည့်အတွက် အတွင်းရေးကို အရင် မှီခိုအောင်သာ ကြိုးစားရမည်ကို ကြွ ကောင်းကောင်းသိ၏။

“ဖေဖေပုံက တစ်မျိုးပဲ။ မေမေနဲ့ဖေဖေ တစ်ခုခုဖြစ်တာကြ သလား”

ဟု သမီးက မေးခွန်းထုတ်လာသောအခါ ကြွ လန့်သွားခဲ့ သည်။ ကြွတင်မက ကိုပုံကို သမီးပါ သိပ်မိလာပြီဖြစ်၏။ လူများ အားလုံးသည် အသိဉာဏ်၊ စဉ်းစားချင့်ချိန်ဉာဏ် မှီကြသည်။

ထိုအထဲ၌ အနေနီးစပ်သူများသည် သူတို့အလေးအမြတ် တူသူကို ပို၍ အသိရှိကြည့်တတ်ပြီး ဝေဖန်တတ်ကြသည်ကို ကြွ သိ၏။

ထို့ကြောင့် ဒီကိစ္စကို ကြွ မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ မဖြစ် တာမှန်း သိလိုက်သည်။ ကိုသိကွာတွေ ဒီထက်ကျဆင်းမသွားရန် ကြွထံ တာဝန်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အခြေအနေကို အကဲခတ်ရန် အတွက် ကြွက ကိုကုမ္ပဏီသို့ ဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်မှ လိုက်ချောင်းလျှင် ကိုသိက္ခာကျမည်ကို ကြွေ သိသည်။

ထို့ကြောင့် အတွင်းရေးမှူးမလေးအား ကိုနှင့်ပတ်သက်၍ ဘယ်သောအခါမှ စစ်ဆေးခြင်းမပြုပေ။

ကိုမောင်မျိုးလို လူယုံကိုသာ သူ့လူကိုယုံဘက်သာဖြစ်အောင် လှည့်ကွက်သုံးထားလေ၏။

သို့သော် ကိုမောင်မျိုးသည် ကိုတို့အိမ်၏ ငယ်မွေးငြိပေါက်ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားသားချင်းလည်း ဖြစ်သောကြောင့် ထိုကိစ္စကို နှုတ်လုံနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနှုတ်လုံသောအချက်သည် ကိုသိက္ခာအတွက် ကောင်းသော်ငြား ကြွေအတွက်တော့ သိပ်အဆင်မပြေပေ။

လူပါးစပ်တစ်ပေါက် ဘယ်အချိန်ထိ ဝိတ်ထားနိုင်ဦးမှာလဲ။ ခုလောက်ဆိုလျှင် ကိုမောင်မျိုးရဲ့မိသားစုက ကိုအကြောင်းသိလောက်ပါပြီ။

ကိုမောင်မျိုး၏ဇနီးက ကိုအပေါ် အရှိအသေတန်နေလောက်ပါပြီ။ ရှေ့တွင် ဘယ်လောက်ပင် ခေါင်းငုံ့ခိုကျိုးနေတယ်ဆိုသော်ငြား ရင်ထဲ လေးစားမှုမရှိတော့လျှင် သိက္ခာဆိုတာ မြောင်းထဲမှာ ဖြစ်သည်။

“ကိုမောင်မျိုး သိထားသလောက် ကြွေကို ပြန်ပြောနိုင်မလား”

အလုပ်ရှင်နှင့်အလုပ်သမားဆိုသောပုံစံမျိုး မဟုတ်ဘဲ မိသားစုပမာ နွေးထွေးမှုနှင့်ဆိုသောအခါ ကိုမောင်မျိုးက ကြွေကိုမော့ကြည့်လာနိုင်၏။

ကြွေ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းဝင်နိုင်ပြီဖြစ်သည်။

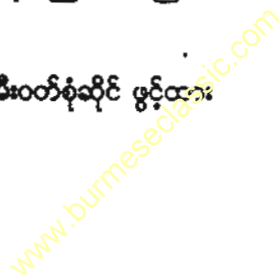
“ဆရာကလည်း မိသားစုကို တန်ဖိုးထားတဲ့လူပါ။ ဆရာ့ကို လုံလို့ ကျွန်တော် မမကို ပြန်မပြောပြခဲ့တာပါ။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်ရှိပါတယ်”

“ကြွေ ကိုမောင်မျိုးကို အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုမောင်မျိုးကိုမှမဟုတ်ဘူး သူ့ကိုလည်း အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ယောက်ျားပဲ ယောက်ျားပီသမှုတော့ ရှိမှာပေါ့။ သူက ပုထုဇဉ်လေး။ သူတော်စင်မှ မဟုတ်တာ။ ကြွေ စိတ်ဝင်စားတာက ဖြေရှင်းဖို့ နည်းလမ်းပါ”

ဟု ပိုပိုသာသာလေး မြှောက်ပြောလိုက်ခြင်းသည် ကိုမောင်မျိုး၏စိတ်ကို ပို၍ ယုံကြည်ချက်ရှိစေလိမ့်မည်ဟု ကြွေထင်သည်။

“ပန်းရနံ့လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“သူက အလှပြင်ပစ္စည်းနဲ့ အမျိုးသမီးဝတ်စုံဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်မဟုတ်လား”

ကြွေက ကြွေလည်း သိနဲ့ပြီးသားပါဆိုသော အပိုင်အယောင်ကို ပြလေသည်။ ဒါမှလည်း ကိုမောင်မျိုးက ပိုပြီးပွင့်လင်းလာမည်ဟု ထင်သည်။

အမှန်က ကြွေ မသိသေးပါ။ ခန့်မှန်းပြီးသာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုပြန်လာတိုင်း ကိုကိုယ်ပေါ်တွင် ရနံ့က တစ်နေ့တစ်မျိုး ရအောင် စွဲထင်နေတတ်သည်။

ပြီးနောက် ခုတလော အလှအပ ပစ္စည်းများကို ကို လှေလာ နေတတ်သည်ကို ကြွေ သိသည်။ မမြတ်လှတို့လို ကိုယ်စလှယ်မျိုးနှင့် ကို ဆုံတွေ့သည်ဆိုကတည်းက ကြွေ ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်း သိနေပြီဖြစ်၏။

ထိုမိန်းကလေးကို ကိုက တစ်ခုခုကူညီနေတာများလား။ ဒါပဲ ရှိမှာပေါ့။ ဒီခေတ်မိန်းကလေးတွေ အချောင့်လိုက်တတ်မှန်းကို ကြွေက သိပြီးသား။ ဒါပေမဲ့ ... ခပ်ပေါပေါလုပ်ငန်းရှင်များထဲ ကိုကလည်း တစ်ယောက်အပါအဝင် ညှပ်နေခြင်းကို ကြွေ မနှစ်သက်ပေ။

ကိုကို အားလုံးထက် ပေါ်လွင်ပြီး လက်မထောင်နိုင်သော ခင်ပွန်းမျိုးသာ ဖြစ်စေချင်၏။ ဇနီးနှင့်သမီးထက်သာသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်စေချင်သည်။ ကိုသည် အရည်အချင်းအားဖြင့် ကြွေထက်သာ ကောင်း သာနိုင်လိမ့်မည်။

သို့သော် ... ကိုယ်ကျင့်တရားတော့ အကျဘက်သို့ ထိုးဆင်း

လှလှ ဖြစ်နေလေ၏။ ကြွေ ကယ်တင်ရမည်။ ကိုကုတ်သိက္ခာ ဒီထက် ကျေးသေးခင် ကြွေရအောင် ကယ်တင်ရလိမ့်မည်။

“ခါတိုင်းရော အလုပ်ချိန်မှာ အဲဒီလိုသွားတတ်သလား”

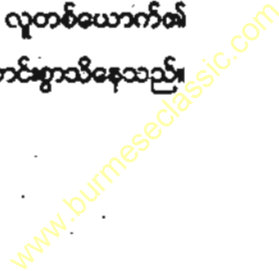
အမှန်က ကိုသည် အချိန်အင်မတန်ဆင်းခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံတော်ပွဲတွေ၊ လူမှုကွန်ရက်အဖွဲ့အစည်းတွေ၊ စီးပွားရေးနှင့်ပတ်သက်တဲ့ ဆွေးနွေးပွဲတွေ၊ ကုမ္ပဏီ၌ စီမံကွပ်ကဲရေးတွေ၊ အစည်းအဝေးတွေနှင့် ပြည့်သိပ်နေသူဖြစ်သည်။ ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်းပင် အချိန်လှလှလှနေရသူဖြစ်သည်။

ဒီလောက်တန်ဖိုးရှိတဲ့ ကိုရဲ့အချိန်တွေကို ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ထံ ဖြန့်တီးပစ်နေခြင်းသည် နပြောဖို့ ကောင်းလှပါသည်။ ရင်နာဖို့ ကောင်းလှပါသည်။ ဇနီးတစ်ယောက်အနေနှင့် ဒါသာဖြစ်ရ၏။

သို့သော် ထိုကိစ္စမျိုးသည် ဒေါသအလျောက် ပြောရှင်း၍ အမှန်း သိသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါသများစွာကို အပြုံးရေးရေးဖြင့်သာ အန်ဆောင်ပုံထားရပေလိမ့်မည်။ ဒါမှလည်း ကြွေသိရင်သလောက်ကို ဆောင်မျိုးထံမှ နှိုက်ယူလိုရမည် မဟုတ်ပါလား။ လူတစ်ယောက်၏ ချစ်ကို အကြောမသိဘဲ ဖွင့်လှီးပေးရမိန်း ကြွေ ကောင်းစွာသိနေသည်။

“မသွားပါဘူး ... ဒါက ပထမဆုံးပဲ”

“အိမ်ကထွက်ကတည်းက သူ ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး သွားလိုက်တယ်ဆိုတာ ကြော့ သိတယ်”

ကိုသည် ကားကိုကိုယ်တိုင်မောင်းမည့်နေ့ဆို ဖိနပ်ကို အထူး ရွေးချယ်လေ့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုမောင်မျိုးမပါဘဲ တစ်နေရာရာကို သွားတော့ မည်ဆိုတာ ဖိနပ်ရွေးနေကတည်းက ကြော့ သဘောပေါက်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကြော့က တမင် ကုမ္ပဏီသို့ ဝင်လာခြင်းဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်လည်း ဒါပဲ အုံ့ပြနေတာပါ”

“ဒါဆို ခါတိုင်းတော့ သူက ကိုမောင်မျိုးကို ခေါ်သွားတယ် ပေါ့”

“ကောင်မလေး ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း မရှိပါဘူး”

ကိုမောင်မျိုးနှင့်တောင် ရင်းနှီးနေမှကိုးဟု ဝမ်းနည်းစွာ သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“မိဘတွေကဇရာ”

“မရှိတော့ဘူး။ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်လောက်က အက်ဒီဒါ ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားတယ်တဲ့။ ကောင်မလေးကလည်း အဆင့်အတန်းနိမ့် ထဲကပါ။ ဒေဝါလီခံလိုက်ရတဲ့ မွန်းစတားအုပ်စုက”

ကြော့ တုန်လှုပ်သွားသည်။ မွန်းစတားဆိုသည်မှာ ဟစ်ချီနတ်

မိမိတို့နှင့် ပါတနာဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်လူများ ဖြစ်လေသည်။

“အိုကေ ... ရပြီ ကိုမောင်မျိုး။ ကြော့သွားတော့မယ်။ ဒီနေ့ ကြော့ကို ပြောပြသမျှ သူ့ကို ပြန်မပြောဘူးလို့ ကြော့ယုံလိုက်ပါ့မယ်”

“ဟတ်ကဲ့”

“ရော ... ဒီအင်္ကျီ ကြော့လာပေးသွားတယ်လို့ပဲ ပြောလိုက် ပါ”

“ဟတ်ကဲ့”

မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သော်လည်း ဒူးက မငြိမ်ချင်ပါ။ မဝေ ခြတ်တို့ ဆုံးသွားစဉ်က သူတို့မှာ သမီးတစ်ယောက် ကျန်ခဲ့သည်ကို ကြော့ သိသည်။ ပြီးနောက် ထိုသမီးကို မိမိတို့ကပဲ နိုင်ငံခြားဖို့ပေးပြီး စောင့်ရှောက်ထားသလိုလို၊ ဘာလိုလို သတင်းရိပ်ရိပ်ကြားခဲ့မိသေး သည်။

“ဘုရား ... ဘုရား ... မဟုတ်ပါစေနဲ့”

အသံတိတ် ဆုတောင်းမိသည်။ မနေ့ကမှ ကြော့ လက်တ လော ကြားရသောသတင်းသည် မိမိတို့ထောက်ပံ့ပေးထားသော မိန်းကလေးနှင့် မိမိတို့သားက တစ်ခုခုဖြစ်၍ မိမိတို့က ထိုမိန်းကလေး နှင့် သားကို ခွဲဖို့ကြံရွယ်နေသည်ဆိုသောသတင်း ဖြစ်သည်။

“မိမိသားနဲ့ ဖြစ်နေတာက အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ပဲလား”

၉၂ မိုး မုန်

ကြွမှာ မတုန်လှုပ်စဖူး တုန်လှုပ်နေပါသည်။ တစ်ဖက်မှာ
လည်း စကားတွေ ကျွဲသွားပြီဖြစ်၏။

ဒီလို မသန့်ရှင်းနဲ့ပတ်သက်မှုမျိုးကိုလည်း ကြောက်သည်။

ကြွ ဘာလုပ်ရမလဲ ... ဘာလုပ်ရမလဲ။

ယခုလောလောဆယ် ကြွ လုပ်နိုင်တာက တစ်ခုတည်း
ဖြစ်၏။ မဟုတ်ပါစေနဲ့။ ကြွထင်သလို မဟုတ်ပါစေနဲ့ဟု။ သို့သော်။

အခန်း (၈)

“ဒါက မို့တို့သား ဘိုဘိုတဲ့”

ကြွနားထဲ ပိုးကြီးပစ်သံအလား ဆူညံသွားလေ၏။

ထိုကောင်လေးကို ကြွ ကောင်းစွာသိသည်။ မှတ်မှတ်ရရ

ကြွတို့မိသားစု နေ့လယ်စာလက်ဆုံစားကြမည့်နေ့တွင် ထိုနေ့၌ ဆုံခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ထိုကောင်လေးခေါင်းတွင် သွေးများ စိုရွှဲနေခဲ့
သည်။ ကြွ မမှားနိုင်ပါ။ ယခုချိန်ထိ နဖူးတွင် ကပ်ထားဆဲဖြစ်လော
့လောစတာက သက်သေခံနေ၏။

“သားက အချောပဲ။ ကဲ... ကြွေလည်း တစ်ဆက်တည်းမှာ
ပိတ်ဆက်ပေးရမယ်။ ဒါက ကြွေတို့သမီးလေး ဟောမာန်ခန့်ကိုတဲ့”

“အမယ်လေး သိပ္ပံသားပါ။ အမေ့ထက် ခြေလှမ်းပိတ်မယ့်
သမီးအဖြစ် မိမိယာတွေက ဒီလောက်ဖော်ပြနေတာ မို့တို့မသိရင်
ညံ့သွားမှာပေါ့။ သားရှင်တွေ မျက်စိကျနေကြလို့ မို့က အရင်တန်းမီ
လိုက်တာပါနော်”

ဒေါ်မိုးမိုးသည် ချိုသောအပြုံးနှင့် ဆိုလေရာ ဒေါ်ဆောင်းရွက်
ကြွေမှာ ဟန်ဆောင်ပြုံးကိုသာ ပန်ဆင်ထားရလေ၏။ ရင်ထဲမှာတော့
လိပ်ခဲတင်းလင်း။ ရှုပ်ထွေးသော ထိုကောင်လေးမျိုးနှင့် ငှိုသမီး မတန်
ဘူးဟုသာ အကြိမ်ကြိမ် ပြောနေမိ၏။

ကောင်းကွက်တစ်ချက်မျှ ကြွေက ထိုကောင်လေးကို မမြင်
ချေ။ ကြွေ မမြင်ချင်စရာကောင်းလောက်အောင်ကို ကောင်လေးမှီထွေ
ထောင့်မကျိုးပေး မခိုးမခန့်ဖြင့် ဖုန်းကိုသာ ကလိနေလေ၏။

ထိုကောင်လေးသာ ကြွေသားဆိုပါက တွေ့ဆုံပွဲမှာပြန်လွှတ်
အုပ်ဆက်ပွင့်အောင် နာရင်းတီးမိလေမလားပဲ။

“သား နှုတ်ဆက်လိုက်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟောမာန်ကလည်း တွေ့ရတာ ဝမ်းသာ

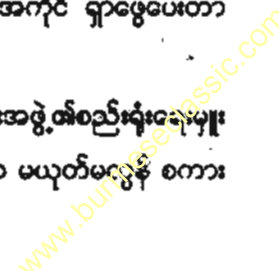
ပါတယ်။ ဒီက အန်ကယ်နဲ့အန်တီကို ဟောမာန် အခုမှမြင်ဖူးတယ်
ဆိုပေမယ့် အန်တီတို့ရဲ့ဂုဏ်သတင်းကိုတော့ ဟောမာန် ကြားဖူးပြီး
သားပါ”

“ဒါက သမီးလေးနာမည်ကြီးခြင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ထင်
တယ်။ ဟုတ်လား ကြွေ။ ကြွေတော့ ထက်မြက်တဲ့သမီးကို ပိုင်ဆိုင်
ထားတဲ့အတွက် အားကျစရာ အကောင်းဆုံးအမေပါပဲ”

“ဟောမာန်ကို ချီးမွမ်းပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
အန်တီ။ အခုလို အန်တီတို့နဲ့ ဆုံခွင့်ရတာကိုလည်း ဟောမာန် ဝမ်းသာ
ပါတယ်။ ဟောမာန်ကတော့ အန်တီနဲ့မေမေတို့ကို လှမ်းမီနိုင်အောင်
အများကြီး ကြိုးစားရဦးမှာလေ။ ဟောမာန်ကို လက်တွဲခေါ်မယ်လို့
လည်း ဟောမာန် မျှော်လင့်ပါတယ်”

“သမီးက အမျိုးသမီးတွေကို မြှင့်တင်ပေးတဲ့ အော်ဂဲနစ်
ဇေးရှင်းတစ်ခုကို ဖွဲ့ချင်တာ မို့ရဲ့။ ဖွဲ့စည်းဖို့လည်း ပြင်ဆင်နေတယ်
လေ။ ဘဝမှာ အခက်အခဲရှိတဲ့ အမျိုးသမီးမှန်သမျှ အကူအညီပေးတဲ့
သဘောမျိုးပေါ့။ တစ်နည်းအားဖြင့် အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေပေးတာ
ပေါ့”

ဟု အမျိုးသမီးစွမ်းဆောင်ရင်များအဖွဲ့၏စည်းရုံးရေးမှူး
မြစ်သော ဒေါ်မိုးမိုးကို ဒေါ်ဆောင်းရွက်ကြွေက မယုတ်မလွန် စကား

ဆိုသည်။ ထိုအခါ ဒေါ်မိုးမင်းကလေးများသည် တောက်ပလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် သမီးကို ရွေးမပြေးတော်ချင်နေသည့် မျက်နှာကဲကို ဖမ်းလိုက်မိသည်။

“ရင့်ကျက်မှုက အသက်အရွယ်နဲ့ မဆိုင်ဘူးဆိုတာကို မှီတော့ ယုံသွားပြီ ကြော့ရေ။ ကောင်းပါတယ်။ သမီးလေးက ဒီလိုစိတ်ထားရှိတော့ အန်တီတို့က မြှင့်တင်ပေးရတာပေါ့။ လူကြီးတွေထက် လူငယ်တွေက ရှေ့ရေကို ပိုပြီးမြင်နိုင်တာ ကောင်းတဲ့အလားအလာပဲ။ ကဲ ... သမီး သမီးလျှောက်မယ့်လမ်းထဲ သမီးအစ်ကိုကိုလည်း ဆွဲခေါ်လို့ရတယ်နော်။ သူကလည်း သမီးကို အများကြီး အထောက်အပံ့ ပေးနိုင်မှာပါ”

“မိုးသားက စကားနည်းတယ်နော်”

“သားက အနေအေးလို့ပါ”

“ခေါင်းက ပလာစတာက ဒဏ်ရာရထားတာနဲ့ တူတယ်နော်”

ဟု ကြွေက ပေးလိုက်သောအခါ နီရဲသွားသော ဒေါ်မိုးမင်း မျက်နှာကြောင့် ကြွေ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ထိုဒဏ်ရာရခြင်း အကြောင်းအရင်းကို မိုးမိုး ကောင်းစွာသိနေသည်။

ထိုသို့ သိလိုက်တာနှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရင်ထဲ မီးဟုန်းဟုန်း

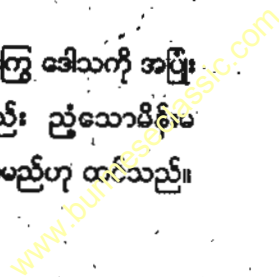
တောက်လာရသည်။ ဒီလို မိမိနှင့် ဖေနိုင် တောလေကြမ်းပိုးနှင့် ကြွေတို့ ခွဲအဖိုးတန်သမီးလေးကို ကြောင်းလမ်းရကောင်းလားဆိုသည့် ဒေါသဆီည ကြွေ တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။

ကြွေ ထိုကောင်လေးကို တွေ့ခဲ့စဉ်က ဂျင်းပန်အပြာ ဖရိုဖရဲ အဝတ်အစားများနှင့် ကပိုကပိုဖြစ်သည်။ သို့သော် ... ယခုမူကား အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် စပတ်ကျကျ ဖြစ်လေသည်။

အပေါ်ယံက မည်မျှပင် ရွှေပန်ကျတားသည် ဖြစ်သော်လည်း ဝမ်းပွနေသောခန္ဓာကို ကြွေက အတိုင်းသား သိမြင်ပြီးသား ဖြစ်၏။ ထိုကောင်လေးကို ကြွေ အထင်ကြီးကြည့်၍ မရပေ။ ကြွေတို့ သားအမိတို့ စကားတစ်ခွန်းမျှ ခွန်းတုံ့မပြန်သောကောင်လေးသည် ယဉ်ကျေးမှုနည်းလှသည်။

ထိုသို့ကောင်လေးမျိုးနှင့် ကြွေ၏ အဖိုးတန်သမီးလေး မတန်ဘူးဟု ကြွေ ထင်သည်။ ဒီနေ့ ဒီလိုအချိန်မျိုးတွင် ဒေါ်မိုးမင်းမျက်နှာသာမရှိပါက ထိုကောင်လေး နုလန်မထူနိုင်လောက်သည့်စကားလုံးမျိုး ကြွေ ပြောမိလေမလားပင်။

အခုတော့ အကြောင်းကြောင့်ကြောင့် ကြွေ ဒေါသကို အပြုံးနှင့် ဝမ်းထားရလေသည်။ ဒေါ်မိုးမင်းသည်လည်း ညံ့သောမိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်၍ အခြေအနေကို မိမိမိလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။

“ဪ... အခုမှ သေသေချာချာ ကြည့်မိတယ်။ မောင်ဘိုဘိုကို အန်တီ တစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးနေသလိုပဲ”

ဟုဆိုသောအခါ ကောင်းလေးက ကြွေ့ကို ကြည့်လာရင်း ပြီးနောက် ... မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားနေသည်။

“ကျွန်တော်တော့ အန်တီကို ဘယ်နေရာမှာမှ မမြင်ဖူးဘူး”

“ဟဲ့သား ... အဲ ကြွေ့ရေ ... သားက ဒီလိုပဲ စကားကို တည့်ပြောတတ်တယ်”

“ကောင်းပါတယ်၊ ယောက်ျားလေးဆိုတော့လည်း တည့်ပြောတာ ကောင်းပါတယ်”

“လူငယ်ဆိုတော့ အမျိုးသမီးရေရောက်စွန့်ပတ်သက်လို့ စိတ်မဝင်စားလို့ ကြွေ့ကို မသိတာပဲနေမှာပါ။ သားက နည်းနည်း တင်ခွင့်ထိုးဆန်တယ်။ နဖူးအထိရောက်ပဲ ကြည့်လေ။ ဟိုနေ့က သူ့လူငယ်ချင်းနဲ့ ကားပြိုင်မောင်းရင်း ဖြစ်ရတာ။ သူက သူ့ကို သူများ အနိုင်ယူသွားမှာမျိုးဆို သိပ်မုန်းတာ။ မခံချင်စိတ်ပေါ့ ကြွေ့ရယ်”

ကြွေ့ရင်ထဲ ဒေါ်မိုးမိုးကို မုန်းသွားတာ အမှန်ပါ။ အမှန်တရားကို ကြွေ့က သိနင်းပြီးသားဖြစ်၍ ထိုမှသားကို ရယ်ချင်လှသည်။ ထိုဆက်တည်းမှာ အလိမ်အညာစကားဆိုတတ်သော ဒေါ်မိုးမိုးကိုလည်း

အထင်သေသွားလေသည်။

“ဪ... မောင်ဘိုဘိုက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကားပြိုင်မောင်းတာကိုး။ ခုခေတ်လူငယ်တွေက ခက်ပါလို့ မမို့ရယ်။ အချိန်ကို အန်တီမို့ပဲ မသုံးဘဲ ဖြုန်းချင်နေကြတာ”

ကြွေ့၏တန်ပြန်တိုက်စစ်ကြောင့် ဒေါ်မိုးမိုးမျက်နှာသည် ကွက်ဆဲနဲ့ ပျက်သွားလေ၏။ သို့သော် ဟန်ဆောင်၍ ပြူးလာပြန်သည်။

“လူငယ်က လူငယ်ပီပီနေတာမျိုးလည်း မကောင်းတဲ့အရာမှ မဟုတ်တာ ကြွေ့ရယ်။ မို့တို့လူကြီးတွေက လောဘကြီးနေကြလို့ပါ။ အသက်နှစ်ဆယ်ဆိုတဲ့ အရွယ်က တကယ်တမ်းတော့ ငယ်ပါသေးသေး။ အပေမဲ့ ဟေမာန်လေးလို ရင့်ကျက်တော့ ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့။ အဲ ကဲ ... တို့တွေကပဲ ဦးဆောင်ပြီးပြောနေတော့ ကလေးတွေ ချီတ်ဆိတ်နေရတယ်။ တို့တွေ ကလေးတွေကို အချိန်ပေးကြရင် အကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတာပေါ့ ... ကောင်းတာပေါ့။ အဆင်ပြေတဲ့ ဆစ်ရက်ရက်တော့ သူတို့ တွေ့ဖို့ ထပ်ဆုံပေးဖြစ်မှာပါ”

“အဆင်ပြေတဲ့ရက် အပြန်ဆုံးရောက်လာပါစေလို့ ဆုတောင်းဈာပဲ။ ဒါနဲ့ ... ကိုခန့်ကိုလည်း ပါမလာဘူးနော်”

“ဒီကိစ္စတွေက အပေချင်းနဲ့ပဲ ပြောရင် ပိုလို့အဆင်ပြေမယ်

ထင်လိုပါ။ ကိုမင်းသူ ဒိုဗာခေါ်သွားတာရော ပြန်ရောက်ပြီလား”

“အင်း... မနက်ပြန်တော့ ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်။ ကဲ...
စားပါဦး။ စကားကောင်စနတာနဲ့ပဲ ညနေစာလွတ်ကုန်တော့မယ်”

အမှန်က စားဖို့ အဓိကမဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ခက်ရင်းကို
ကိုင်ထားသော ကြွေစိတ်သည် ထိုကောင်လေးထံပါး၌ ရပ်ဝဲနေလေ
၏။

ထိုကောင်လေးကို မသိမသာ လှမ်းအကဲခတ်လိုက်သော
အခါ ကောင်လေးသည် အဝါရောင်အသီးဖျော်ရည်ကို စိမ့်ခံကာ
သောက်နေလေ၏။

ကောင်လေးပုံမှာ စိတ်တဉ့်ကျပ်နေပုံမျိုး အတိုင်းသားထူ
လွင်နေသည်။

သမီးကို အကဲခတ်လိုက်သောအခါ သမီးသည် သက်သောင့်
သက်သာပင် ခက်ရင်းကိုကိုင်ပြီး အမဲသားလွှာကိုသာ စနစ်တကျ
လှီးဖြတ်နေလေ၏။ သမီးရင်ထဲ ထိုကောင်လေး ဝင်ရောက်သွားခြင်း
မရှိမှန်း ကြွေ သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ဖျော်ရည်သောက်နေသော ထိုကောင်လေးကို ကြည့်ရင်
ကြွေစိတ်ထဲ မျက်နှာတစ်ခုကို မြင်လာသည်။

ပြည့်ဖူးပြီး ခြယ်သထားသော မျက်နှာတစ်ခု။

ဟင်... သူ့ သူက ပန်းရနံ့များလား။

ကြွေစိတ်ထဲ ယောက်ယက်ခတ်ကုန်သည်။ ထိုနေ့က မိန်း
ကလေးကို ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ကြည့်နေသော ကို့မျက်လုံးများ။
ပြီးနောက် ထိုမိန်းကလေးက ကို့ကို ပြန်ကြည့်သွားသောမျက်လုံးများ။
ဟုတ်ပါပြီ... သေချာပါပြီ။ သေချာနေခဲ့ပါပြီ။ သို့သော်
ကြွေ မယုံချင်သေးပေ။ မယုံချင်ပါ။

ကိုနဲ့သမီးနဲ့ကြားကို ဆက်စပ်မှုမျိုး မရှိစေချင်ပါ။ ကြွေ
ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာလုပ်ရမလဲ။

အင်မတန် သွေးအေးသည်ဟု နာမည်ကျော်ကြားသော
ကြွေပင်လျှင် တကယ့်ပြဿနာနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်အခါ။

“မေမေလည်း အတူတူပါပဲ”

“ဟင်”

ကြွေစကားကြောင့် သူ့ရော သမီးပါ အံ့အားသင့်သွားပြီး ကြွေကို မယုံနိုင်စွာ စိုက်ကြည့်ကြလေသည်။ သို့သော် ကြွေကမူ ဝေါင်မုန့်ကို ထောပတ်သုတ်မပျက်ပင်။

“ကောင်လေးက ကာရိုက်တာ ခပ်ဆိုးဆိုးပါ။ သမီးနဲ့မတန် သူးလို့ထင်တယ်”

ကြွေက ထိုသို့မိန်းမဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဖွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော ဆတ်သော ကြွေစရိုက်ကိုပဲ သူ့ချစ်ခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။

“နင်က နည်းနည်းပျော့ညံ့ပေမယ့် ငါ့ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်လို့ ငါ နင့်အချစ်ကို လက်ခံပါတယ်”

ဟု ရင်ခုန်စရာကောင်းအောင် အဖြေပေးတတ်သော ကြွေ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကြွေချစ်မှချစ်ရဲ့လားဟု သံသယနှင့် နေလာသူကို ဆဲလာဦးညရောက်မှ နင့်ကို ငါချစ်တယ်ဟု ဆိုင်းမဆင် ဗုံမဆင့် ပြောလိုက်၍ သူ့ရင်ခုန်သံတွေ ဖလောင်ဆူခဲ့ဖူးသည်ကို ခုလိုနိထိ မမေ့ နိုင်သေးပါ။

“ကိုလည်း အဲဒီကောင်လေးကို သိပါတယ်”

“ကိုယ်သိတယ် ဟုတ်လား။ ဘယ်ပွဲမှာ ဆုံဖူးလို့လဲ”

အခန်း (၉)

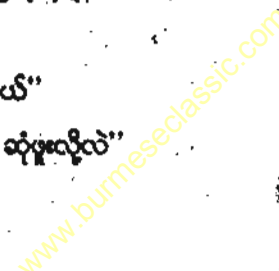
“သမီး အဲဒီကောင်လေးကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

ကောင်လေးနှင့်ဆုံပြီး ပြန်ခဲ့သောနေ့ကတော့ ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြောခဲ့သော်လည်း ဒီနေ့တော့ မနက်စာစိုင်း၍ ကိုနှင့်သုံးယောက်ဆုံ သောကြောင့် ကြွေက စမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဪ... အင်း ဟုတ်တယ်။ အဲဒီအကြောင်း ကိုယ်မမေးရ သေးဘူး။ သမီးတို့ချင်း တွေ့ကြတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

ဖခင်ပီပီ အားကြိုးမာန်တက် ဆိုလာပြန်သည်။

“သမီးတော့ သဘောမကျဘူး မေမေ”

“ကြွေတို့မိသားစု နေ့လယ်စာပိုင်းလေး၊ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ပြီး ထွက်သွားတဲ့စုံတွဲ ကိုမှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

ကြွေမေးခွန်းက ရှိရှင်းလှသည်။ သို့သော် လျှို့ဝှက်မှုများထဲ သူက ကြွေအပေးကြောင့် နင်သွားတာ အမှန်ပါ။ နိဗ္ဗာန်ပြီး ပျက်ယွင်းနေသောမျက်နှာကို ဘယ်လိုပြင်၍ပြင်ရမှန်းပင် မသိပါ။ ကြွေက ပန်းကို သိသွားပြီလေ။ မသိလောက်ပါ။ သိပါက ကြွေစိုက်နဲ့ ငြိမ်နေမည် မဟုတ်ပါ။

“အင်း... မှတ်မိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြွေ”

“သွေးထွက်သံယိုဖြစ်တဲ့ ကောင်လေးပေါ့”

“ဟင်”

ကိုင်းထားသောကော်ဖီခွက်ပင် လွတ်ကျလှလှဖြစ်သွားရလေသည်။ ရင်တစ်ခုလုံးလည်း ခြောင်းဆန်ကုန်၏။

“အန်တီမို့ပြောတော့ အက်ဆီဒင့်ကြောင့်ဆို”

“သားဇောကြောင့် ညာပြောတာဆိုတော့ အဲဒီမှသားဇော မေမေက အမေတစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့ ကိုယ်ချင်းစာပေးလိုရမိတယ်။ မေမေ နားမလည်တာက အဲဒီလို စားသောက်ဆိုင်ကြီးမှာ ကောင်လေးနဲ့ကောင်မလေးက သွေးထွက်သံယို ပြဿနာတက်စရာ ဘာများရှိသလဲပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကြွေသည် သူ့ကို အကဲခတ်နေမိသည်။ သူသည် စိတ်နှင့်လူ မကပ်သလို ငြိမ်သက်နေ၏။

ခြောင်းဆန်နေလောက်ရောပေါ့။ သမီးနဲ့ လျှို့ဝှက်ချင်း သဘောတူမယ့်ကောင်လေးနှင့်မှ ဖခင်က ရည်းစားလုဘက်ဖြစ်နေသည် အခြေအနေကို... ကို သုံးသပ်တတ်လိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။

“ဒါပေမဲ့ သမီးရယ်... လူတစ်ယောက်ကို တစ်ကြိမ် တွေ့ကြည့်ရုံနဲ့တော့ ဘယ်အရာကိုမှ မဆုံးဖြတ်လိုက်ပါနဲ့ဦး။ အားနာပါးနာ ပဲခွဲဖြစ် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်တွေ့ပေးလိုက်ပါ။ ဒေါ်မို့တို့ရဲ့ဂုဏ် သိက္ခာကို ထည့်တွက်တဲ့အနေနဲ့ပေါ့။ သူတို့လည်း သူတို့သားရဲ့အရိပ် အခြည်ကို သိမှာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘက်က အလွန်မဖြစ်စေခဲ့ပေါ့။ သူတို့ဘက်က ကိုယ့်ကို အားနာနေအောင် နေရမယ်။ မေမေပြောတာ နားလည်ထယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ သမီး သိပါတယ်”

သားအမိနှစ်ယောက်၏စကားပြောသံသည် သူ့နားထဲ ကြားထစ်ချက် မကြားတစ်ချက် ဖြစ်နေ၏။

သူ့လက်ချောင်းများသည် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသည်။ သမီးမျက်နှာကို ရဲရဲမကြည့်ဝံ့ချေ။ ရှက်မိ၏။

“ကိုယ် အရင်ထဲနှင့်တော့မယ် ကြွေ။ ကိုယ်သွားချောလေး

ရှိလို့”

“အကိုအနွေးထည် ထည့်သွားဦးနော်။ ကို ညက နာချေနေတယ်။ ဆေးရောသောက်ပြီးပြီလား”

“အင်း”

ဟုသာဆိုပြီး မနက်စာပိုင်းမှ ထလာခဲ့သည်။ စိတ်တွေက ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေ၍ သမီးကို နှုတ်မဆက်ခဲ့မိသည်ကို ကားပေါ်ရောက်မှ သတိရသည်။

“ကိုမောင်မျိုးရေ... ကျွန်တော် ပန်းတို့အိမ်ကို အရင်ဝင်မယ်”

ဟုပြောကာ ကုရှင်ကိုပိုပြီး ငြိမ်သက်စွာ လိုက်လာခဲ့မိသည်။ သူ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဒီကိစ္စကို သမီးသိသွားလျှင် သမီးသည် ရှက်လိမ့်မည်။ သူ့အပေါ်လည်း နှံ့ရှာသွားလိမ့်မည်။

သမီးသည် သူ့ဘဝရဲ့တစ်ခုတည်းသော တွယ်တာရာ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေဆိုပြီး လေးလေးစားစား ခေါ်နေတတ်သော သမီးကို သူချစ်သည်။

သူ့ဘဝတွင် သမီးက မရှိ၍မဖြစ်ပါ။ သူ့လုပ်ရတော့မှာက တစ်ခုတည်းဖြစ်၏။

ရှက်စရာကောင်းတဲ့ကိစ္စတွေ ဘူးပေါ်သလို မပေါ်ခင် သူ

ပြတ်သားမှ ဖြစ်တော့မည်။ ပန်းရဲ့မျက်ရည်တွေကို သနားနေ၍ မဖြစ်တော့ပါ။

“ဆရာ ဆယ်နာရီမှာ အစည်းအဝေးရှိတယ်နော်”

ကားပေါ်မှ ဆင်းဟန်ပြင်လျှင် ကိုမောင်မျိုးက အတိပေး ထိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ ကိုမောင်မျိုးက သတိဝင်ပေးရတဲ့ထိ သူ့အခြေအနေက ဆိုးသွားပြီလား။ ကိုမောင်မျိုးတောင် သူ့အပေါ် မယုံမကြည် ဖြစ်နေမှတော့ အကင်းပါးတဲ့ ကြွေက သေသေးဘူးလား။

သူ့ရင်ထဲ မေးခွန်းများစွာဖြင့် ဓာတ်လှေကားကို စီးလာခဲ့သည်။ စိတ်ထဲလေးနေသလို ခံစားရ၏။

သူ ဝမ်းနည်းနေတာလား။ သူ ပန်းကို ချစ်မိနေပြီလား။ ဆိုမေးခွန်းကို ရေရေရာရာ မသိချေ။ ထိုမေးခွန်းမျိုး မိမိကိုယ်မိမိ အေးမိခြင်းကိုလည်း အားမလိုအားမရ ဖြစ်ရသည်။

သူသည် သစ္စာရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်သည်။ သို့သော် မိဘနှစ်ပါး ဆုံးသွားရှာသော ပန်းရဲ့နှလုံးကို သနားမိပြီး ဣညီရာမှ ဒီလိုပြဿနာဖြစ်လာရလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့ပေ။

ကြွေထဲမှ မရခဲ့ဖူးသော အကြင်နာများ ပန်းထံမှ ရရှိ၍ သာယာမိခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ကိုလည်း သူ ခါးသက်မိသည်။ သူ ကြွေကို

သစ္စာဖောက်သလိုဖြစ်သွားပြီလား။

အမှန်က သူ သစ္စာမဖောက်ချေ။ ယနေ့ချိန်ထိ သူ့ရင်ထဲ၌ ကြွေအပေါ်သာ အချစ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ပန်းကို သူ့ချစ်တယ်ဟု တစ်ခွန်းမှ မပြောခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် ကြွေကို သူ သစ္စာမဖောက်ဘူးဟု ယုံကြည်သည်။

သို့သော် လူ့ကျင့်ဝတ်အနေနဲ့ ကြွေအပေါ် သူ မတရားခဲ့ပါချေ။ သမီးအပေါ်လည်း အရိုအသေတန်မည့်ကိစ္စမျိုး လုပ်ခဲ့မိသည်။ သူ့လုပ်ရပ်တွေက ဒီထက် ရှက်စရာမဖြစ်သေးခင် ရပ်တန့်ကာ ရပ်ရလို့မည်။ လူ့အသိုင်းအဝိုင်း၊ လူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေထိုင်သူမို့ လူများနှင့် ဝင်ဆုံအောင် သိက္ခာရှိရှိ နေရမည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ပန်း လိုအပ်တာမှန်သမျှ ပေးပြီး ပန်းနှင့် ဇာတ်လမ်းပြတ်တော့မည်ဟု ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ကာ သူ့မှန်သောသော့ပိုဖြင့် တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်သည်တွင် မယုံချင်စရာကောင်းသော မြင်ကွင်းက သူ့ကို ကြိုဆိုနေလေသည်။

“ကျွန်တော် မကို ချစ်တယ်။ မကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို လက်ခံပေးပါ မရယ်နော်”

ပန်း၏ကိုယ်လေးကို သိုင်းဖက်ကာ ပြောနေသောအသံသည် သူ့နားထဲ ပဲ့တင်ထပ်သွားလေ၏။

ရုတ်တရက်မို့ ထိုမြင်ကွင်းကို သူ မှင်တက်သွားမိသည်။

“မဖြစ်နိုင်တဲ့စကားကို မပြောနဲ့ ဘိုဘို။ မင်းသွားတော့... အန်တီမို့က အခု ငါနေတဲ့နေရာကို သိတယ်။ အန်တီမို့ ငါ့ကို ဒီထက် ပြုသနာမရှာခင် မင်း သွားတော့”

“မ... သာ ကျွန်တော့်ကို လက်ခံတယ်ဆိုတဲ့စကားတစ်ခွန်း ပြောလိုက်။ ကျွန်တော် မ... ရှေ့က ပြတ်ပြတ်သားသား ရပ်တည်မယ်။ အရာရုံးမှာလက်မှတ်ထိုးပြီး လက်ထပ်မယ်။ အဲဒီလို ကလေးမသာပုံ အောင်မလေးနဲ့ ကျွန်တော် လက်မထပ်နိုင်ဘူး”

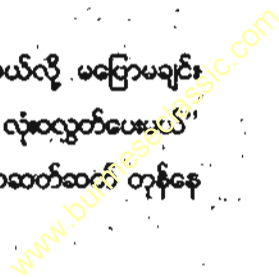
သူ့ရင်ထဲ ဒေါသတို့ ဆူဝေလာသည်။ ပန်းနှင့် ပလူးနေသော ခြေကြောင့်လား။ သူ့သမီးကို မတန်မရာ အပုပ်ချသောစကားကြောင့်လား မသိပါ။ သူ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိ၏။

“မင်းပြန်တော့ ဘိုဘို”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး မ... မ ကျွန်တော့်ကိုချစ်တယ်လို့ မပြောမချင်း မပြန်ဘူး”

“ဘိုဘို... ငါ့ကိုလွှတ်စမ်း လွှတ်”

“မလွှတ်ဘူး မ... ကျွန်တော့်ကိုချစ်တယ်လို့ မပြောမချင်း မလွှတ်ဘူး။ ပြော... ချစ်တယ်လို့ပဲ ပြောလိုက်။ လုံးဝလွှတ်ပေးမယ်” မြင်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် ရင်တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေ

လေသည်။ ဒေါသတွေလည်း ဖြစ်မိသည်။ အသက်ကြီးသောသူက လူငယ်တွေရဲ့ ကစားစရာအရပ်တစ်ခု ဖြစ်နေပါလားဟု ပထမဆုံး အကြိမ် ခံစားလိုက်မိသည်။

သူ့မှားတာပါ။ မိုက်ခဲတာပါ။ ကိုယ့်သားသမီးအရွယ်လောက် ရှိတဲ့ ကလေးမနှင့် တွဲခဲ့တာကို သူ့မှားတာပါ။ အခုတော့ သူ့လိပ်ပြာ သူပင် မသန့်တော့ပေ။

ရှက်သည်။ သူကတော့ သူ့ကို ထိုမိန်းကလေးက အရှူးအဖူး ဖြစ်နေသည်ထင်၍ သနားလိုက်ရတာ။ သူ့ကိုချစ်တဲ့လူရှိနေပါလားဆိုပြီး ဘဝင်တွေမြင်လိုက်ရတာ။ အခုတော့ သူ့ကိုချစ်ပါတယ်ဟု ပြောသော ကောင်မလေးက ... သူ့ရှက်မိသည်။ ယူကျုံးမရလည်း ဖြစ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် လက်တွေ့က ဆတ်ဆတ်တုန်နေလေ၏။

“ချလွမ်း”

လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော သော့တွဲကြီး ပြုတ်ကျသွား သည်ကို သူ သတိမပြုလိုက်မိပေ။

“ဟင် ... ဦး”

သူ အမှားကြီးတစ်ခုကို လုပ်မိလိုက်ပြီဖြစ်၏။ တိတ်တဆိတ် လှည့်ထွက်ခဲ့ရမယ့်အစား သူ့ရောက်နေခြင်း ကို အသိပေးသလို ဖြစ်သွားမိသည်။

တစ်ချိန်ချိန်တွင် သမက်တော်လျှင် တော်ရနိုင်ဖွယ်ရှိသည့် ကောင်လေးကို လူကောင်လုံးပြုလိုက်သလို ဖြစ်သွားလေ၏။

“ဘောဇီး ... အခန်းမှားဝင်လာမိပြီထင်တယ်”

ယောင်နုနှင့် ပြောမိပြောရာ ပြောကာ ချာခဲလှည့်ထွက်လာ မိသည်။

“ဦး ... ဦး”

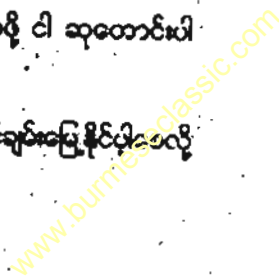
“မ ... မသွားနဲ့ ... မသွားနဲ့”

ရှမ်းရင်းဆန်ခတ်အသံများကို ကြားနေရသော်လည်း သူ ဆက်လျှောက်လာမိသည်။ တစ်ချက်လေးမျှ လှည့်မကြည့်ချေ။ တော်ပါပြီ။ ကောင်မလေး ... တော်လောက်ပါပြီ။ ငါ့ကို ဒီထက် သိက္ခာကျအောင် မလုပ်ပါနဲ့တော့။ ငါ့ရဲ့အသိုက်အမြှေးလေးကို ဒီထက် ပျက်စီးအောင်မလုပ်ပါနဲ့တော့။

ငါ့ကို ဒီထက် အရှက်ရအောင် မလုပ်ပါနဲ့တော့။ တော် ဆောက်ပါပြီ။

အဲဒီကောင်လေးနဲ့ မင်း အဆင်ပြေစေဖို့ ငါ ဆုတောင်းပါ သေး။ မင်း အဆင်ပြေပါစေ။

ဘဝသစ်မှာ စိတ်သစ်လူသစ်နဲ့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

သူ့ရင်ထဲမှာ စကားလုံးများသည် မငြိမ်သက်စေ။ ပုံရိပ်များ
သည်လည်း ဟိုမှ ဒီသို့ ကူးသန်းယှက်နှယ်နေလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ
ကြွေမြင်လိုက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ သမီးဖြစ်လိုက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ပန်းဖြစ်
လိုက်၊ ကောင်လေးဖြစ်လိုက်နှင့်။ သေချာတာကတော့ နာကျင်ရမိ
သည်။ အော်ငိုချင်မိသည်။ သို့သော် ဆန္ဒကို သိက္ခာဖြင့်ထိန်းကာ။

အခန်း (၁၀)

“ကြွေ”

သူ့ခေါ်သံကြောင့် စိန်ထည်များကို စစ်ဆေးနေသော ကြွေမှာ
ကြည့်လာလေ၏။

“ဘာပြောမလို့လဲ ကို ပြောလေ”

သူ့ကို တစ်ချက်မျှသာလှမ်းကြည့်ပြီး စိန်ထည်များကို စူးစမ်း
မူ့ပင်။

ကြွေအတွက်တော့ သူ့ထက် စိန်ထည်များက ပိုအရေးကြီး
ရောသလား။

“ကိုယ့်ကို ကော်စီတစ်ခွက် ဖျော်ပေးနိုင်မလား”

“ရတယ်လေ”

ဟုဆိုကာ အင်တာကောကို နိုင်လိုက်၏။

“မဝင်းသူ ရှိသလား”

ကြွေအသံဆုံးသောအခါ တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာလေ

၏။

“ဝင်လာပါ”

ကြွေက ဆက်၍ပြောသောအခါ တံခါးခွက်မှာ အသံမပြည့်

ဘဲ ပွင့်သွားပြီး အခန်းထဲ မဝင်းသူ ဝင်လာလေ၏။

သူ စိတ်ပျက်သွားသည်။ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းသာဆိုလျှင်

ကြွေကို ရန်စကား ဆိုလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် အိမ်၌ အိမ်သား

အရေအတွက်ထက် အလုပ်သမားအရေအတွက်က ပိုများနေသဖြင့်

ဂရုစိုက်နေရ၏။ အတွင်းလူရှိသေမှ အပြင်လူ ခန့်ငြားဆိုသောစကား

လည်း ရှိသည်မို့ ဒေါသကို မျှီချလိုက်ရသည်။

သူနှင့်ကြွေသည် အိမ်၏အရှင်သခင်များဖြစ်သည့် ခေါင်နီ

ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။ ခေါင်က မိုးယို၍ မဖြစ်ပေ။ လင်မယားနှစ်

ယောက်က အေးချမ်းမှုရှိမှု နောက်လိုက်ဝန်ထမ်းများလည်း အေးချမ်းမှု

ရှိမည် ဖြစ်၏။

“ကော်စီတစ်ခွက် ဖျော်လာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေ”

မဝင်းသူသည် ကြွေတို့၏ ငယ်မွေးခြံပေါက်ဖြစ်သည်။ သို့

သော် ကြွေနှင့် ရင်းနှီးသော ဆက်ဆံရေးမျိုး မဟုတ်ပေ။ ကြွေက

ဘယ်အလုပ်သမားကိုမဆို မျက်နှာသာပေးလေ့မရှိပါ။ ထိုကြောင့်

အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသော မဝင်းသူမှာ ကြွေကို ကျောပေးပြီးမှ

ထွက်မသွားခင် နောက်ဆုတ်၍သာ သွားလေသည်။

ထိုအရာကို သူ့အမြင်တွင် ရှိသေလွန်းအားကြီးနေပြီဟု ထင်

သည်။ တစ်ဖက်ကတွေ့ကြည့်လျှင် ငါက အလုပ်ရှင်၊ ငါ့ကိုရှိသေလေ

ခြင်းဟု ကျေနပ်စရာကောင်းသော်လည်း တစ်ဖက်က တွေ့ကြည့်လျှင်

နစ်ကြပ်၏။ လူချင်းတူပါလျက် လူလိုဆက်ဆံမခံရခြင်းသည် လူဖြစ်ခွင့်

ဘယ်ဟုထင်သည်။

“ကိုယ်က မင်းဖျော်ပေးတဲ့ကော်စီကို ပိုသောက်ချင်တယ်

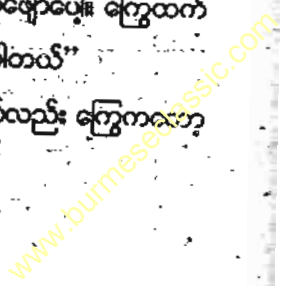
အကြွ”

“ကော်စီပဲ ကိုရယ် ... ဘယ်သူဖျော်ဖျော်ပေါ့။ ကြွေထက်

မဝင်းသူက ပိုပြီးလက်ရာကောင်းမယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

သူကသာ ကြိုးစားပြီးပြောလိုက်ရသော်လည်း ကြွေကတော့

မကြည့်မပျက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဆိုလေ၏။

သူ လက်ထပ်ထားရသော အမျိုးသမီးသည် ကျောက်ရုပ် ကြီးမှန်း အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ပိုပြီးသိလာလေသည်။

ဟိုအရင်အချိန်များကို လွှမ်းမိပါ၏။ ထိုအချိန်က သူက နမ်း လိုက်တိုင်း သူ့ကို ပြန်နမ်းတတ်သော ဆောင်းရွက်ကြွေကို ယခု ဘယ်မှာ ရှာလို့ရှာရမှန်းမသိပါ။

ဘယ်အချိန်ကတည်းကစ၍ ကြွေနှင့်သူ အနေဝေးသွားမှန်း သတိမထားမိလိုက်ပေ။

သမီးလေး မွေးပြီးနောက်လား ဒါကိုလည်း ရေရေရာရာ မသိပေ။

အိမ်ထောင်ကျပြီး ဟန်းနီးမွန်သုံးရက်မျှ ထွက်သွားချိန်လေး ပဲ အိမ်ထောင်မှအနှစ်သာရကို ခံစားရဖူးသည်။ ထို့နောက်ပိုင်း၌ အလုပ် မှအိမ် အိမ်မှအလုပ်၊ အလုပ်စားပွဲတွင် ညလုံးပေါက်ခဲ့သောနေ့လည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။

သို့သော် အထီးကျန်ဆန်တယ်ဟု မထင်ခဲ့ပေ။ ကြိုးစားမှု များကြား ရှန်ကန်နေခဲ့၍ အချိန်ကို လှနေရသောသူက အခြား အကြောင်းအရာတွေ စဉ်းစားဖို့ အချိန်မရှိခဲ့ပေ။

လွန်ခဲ့သောနှစ် ပန်းရနံ့နှင့် မတွေ့ခင်အချိန်ထိပေ။ ပန်းရနံ့နှင့် တွေ့ပြီးမှ အနမ်း သူငယ်တို့နှင့်နေခဲ့မှန်း သိခဲ့ရသည်။ တိတိတာတာ

ကြင်ကြင်နာနာလေးများကို တစ်မက်လာမိသည်။

ပန်းရနံ့ထံမှ ရရှိသောအနမ်းမျိုး ကြွေထံမှ ရဖူးချင်သည်။

သို့သော် ကြွေသည် အချိန်တွေနှင့်အတူ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါပြီ။

“ကြွေ ကိုယ်တို့ စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောရအောင် လား”

“ပြောလေ ကိုရဲ့၊ ကြွေ နားထောင်နေပါတယ်”

“အဲဒီပစ္စည်းကို ချထားလိုက်ပါ ကြွေ”

“ကို ဒီနေ့ တစ်ခုခုထူးခြားနေသလိုပဲ”

“ကိုယ့်ထက် အဲဒီစိန်ထည်တွေက ပိုအရေးကြီးသလား ကြွေ”

“ကြွေ ကိုစကားကို အာရုံရောက်ပါတယ်”

“မင်း သိပ်ပြောင်းလဲသွားတယ်ကြွေ”

“ဘုရားရေ”

ထိုအခါမှ ကြွေသည် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်လာလေ၏။

“ဘယ်အရာကို ပြောင်းလဲသွားတယ်လို့ ခေါ်တာလဲ ကို၊ ကြွေကတော့ မပြောင်းလဲဘူးထင်တယ်။ ကိုအပေါ် ကြွေ ဘာများ ကျူးလွန်မိလို့လဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်ဆယ်ခန့်က ကြွေကို ကိုယ်လွှမ်းတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကို”

“အဲဒီအချိန်တုန်းက ကိုယ်က တစ်ချက်နှင်းရင် ကြွ ကိုယ်ကို နှစ်ချက်နှင်းတတ်တယ်လေ”

“အို... အဲဒီတုန်းက နှစ်ဆယ်ကျော်လေး၊ အခု ကြွအသတ်က လေးဆယ်ငါးနှစ်ရှိနေပြီ၊ တူတော့မလား ကိုရယ်”

“ကြွ ကိုယ့်ကို ရင်မခုန်တော့လို့လား”

“အို... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ နားရှက်စရာတွေ မကောင်းပါဘူး”

“ဘယ်သူ့ကို ရှက်နေတာလဲ၊ ကိုယ်နဲ့မင်းက အကြင်ထင်မယားတွေလေ”

“ဒါတော့ ဒါပေမဲ့၊ ကြွတို့အရွယ်က ကလေးကလားစကားတွေ ပြောနေရမယ့်အရွယ် မဟုတ်တော့ဘူး ကို၊ တရားဓမ္မကို နှလုံးသွင်းပြီး လူငယ်တွေကို ဘယ်လိုပျိုးထောင်မလဲလို့ စဉ်းစားရတော့မှာ”

“ဒါပေမဲ့... ကိုယ်တို့က လူတွေလေ”

“ကို ဘာကိုရည်ညွှန်းပြီး ပြောနေတာလဲ၊ ကြွ နားမလည်ဘူး”

သူ စိတ်ပျက်သွားသည်။ ဒီနေ့တော့ အိပ်ရာအထူတုတ်အောင်ဟု မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး မပြောလိုတော့ပေ။ ပြောလျှင်လည်း

အရှက်ရစရာ အပြုအမူမျိုးဖြင့်သာ ကြွက တုံ့ပြန်လိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ မနိုင်ခန့်ထင်သောပွဲမို့ အပိုက်ခံပြီး မတိုက်ချင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ညအိပ်ဝတ်စုံကိုသာ လဲဝတ်ပြီး အိပ်ရာထဲဝင်လာသည်။

ကြွထံ မသိမသာ အာရုံစိုက်မိသော်လည်း ကြွသည် စိန်ထည်များကို သဲသဲမဲမဲ ကြည့်နေလေ၏။

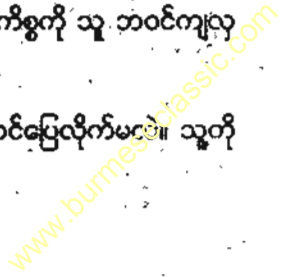
ဘဝသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးဟု သူ့စိတ်ထဲခံစားလိုက်ရသည်။ ကြွသည် အလုပ်ကပြန်လာလျှင် ရေချိုးပြီး ညနေစာစားသည်။ ပြီးလျှင် သမီးနှင့်အတူ ဘုရားဝတ်ပြု၊ တရားထိုင်သည်။

ပြီးလျှင် စာရင်းတွေစစ်ရင်စစ် မစစ်လျှင် ကွန်ပျူတာနှင့် အလုပ်ဝှုပ်၊ ဒါမှမဟုတ် စိန်ထည်များကို စစ်ဆေးခြင်း၊ ကြွနှင့်သူ အိပ်ရာဝင်ချိန် မတူပါချေ။

အခန်းတူပါလျက် ခုတင်နှစ်လုံးထားကာ တစ်ယောက်တစ်ခုတင် အိပ်ခြင်းမှာလည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးဟု ထင်သည်။

ကြွအကြောင်းပြချက်က သူ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အိပ်လို့ ရအောင်လို့ဟု ဆိုသည်။ စောဒကတက်လျှင် သူကပဲ နာဘူးကျမှာ စိုး၍ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ရသည်။ သို့သော် ထိုကိစ္စကို သူ ဘဝင်ကျလှသည်ဟူ၍တော့ မဟုတ်ချေ။

ပန်းဆို ဘယ်လောက်နဲ့များ အဆင်ပြေလိုက်မလဲ။ သူ့ကို

တိတိတာတာ စကားလေးများ ပြောလိမ့်မည်။ ကြင်ကြင်နာနာ အနစ်
ငေးများ ပေးလိမ့်မည်။ ပန်းနှင့်နေရသည်ကို သူ သာယာသည်
နုပျိုသည်ဟုလည်း ထင်သည်။ သို့သော် အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် သိက္ခာ
တရားက သူနှင့်ပန်းကို ကောင်းကောင်းကြီး ခွဲထုတ်လိုက်ပြီဖြစ်၏။

ခုနေချိန် ပန်း ဘာလုပ်နေမလဲ။ ကောင်လေးနှင့် သာယာ
နေမလား။ အဆင်ရောပြေပါ့မလား။

ပန်းထံသို့ စိတ်ရောက်သွားပြန်သောအခါ သမီးအဖေ
အားနာစိတ်ဖြစ်ပြန်သည်။

မဖြစ်ပါဘူး။ ပန်းကို သတိရနေ၍မရပါ။ ကြိုးစားပြီး မေ့ပစ်
သာ စဉ်းစားရမည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ... ရင်ထဲ သတိရနေ၍ဖြင့် ဆိုးရွားသောကိစ္စကြီး
ဖြစ်သွားတာ မဟုတ်ဘူးဟုထင်သည်။

“ကို အိပ်ပြီလား”

ကြွေအသံကို တီးတိုးကြားရသော်လည်း သူ ခွန်းတုံ့မပြန်
တော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ကြွေ အိပ်ရာဝင်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့။ အဝတ်အစားလဲနေ
ကို ကြားရသည်။ ပြီးနောက် ညအိပ်မီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

သူအိပ်ပြီအထင်နှင့် ကြွေသည် သူ့အား အိပ်ရာဝင်အနား

လေး ပေးဦးမည်ဟု မျှော်လင့်မိသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် အချည်း
နီးသာ။

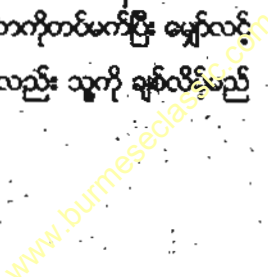
သူကကို ရူးတာပါ။ မျှော်လင့်မိတဲ့ သူ့စိတ်ကကို ခိုက်မတာ
ပါ။

သူကတော့ စိတ်ကူးယဉ်လိုက်ရတာ။ ကြွေသာ သူ့အား
တိတ်တိတ်လေး ခိုးအနင်းပေးပါက သူသည် ကြွေထံ အနင်းခိုးရွာမစ်
ဦးမည်ဟု တွေးမိသည်။ ပြီးနောက် ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေကို တစ်ညလုံး
အားပါးတရ ပြောပစ်မည်။

ငယ်စဉ် ချစ်သူတဝတနန်းက သူ့ကို ကြွေနိုင်ခဲ့သူများကို အလွမ်း
ပြေပြောမည်။ ကြွေ ရယ်သံက ခိုးခိုးခစ်ခစ် ကြားရလိမ့်မည်။

ကြွေလက်တွေက သူ့ကိုယ်လေးကို သိုင်းဖက်တွယ်ထားသလို
မည်။ နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာမှ လှပသောညတစ်ညကို ပြန်လည် အသက်
သွင်နိုင်လိမ့်မည်ဟုထင်ခဲ့သော်လည်း အဲကွန်းအပိုက်ကို လျော့ပြီး ခုတင်
ပေါ်တက်သွားသော ကြွေကြောင့် အထီးကျန်သောညသည် သူ့ထံ
ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။

သူ့စိတ်တွေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဘာကိုတပ်မက်ပြီး မျှော်လင့်
နေတာလဲ။ ကြွေကို သူ့ချစ်သည်။ ကြွေကလည်း သူ့ကို ချစ်လိမ့်မည်
ဟု ထင်သည်။

မချစ်ဘဲလည်း ကြွေက သူ့ကို အတွက်အချက်များနှင့် လက်ထပ်ခဲ့မည်မဟုတ်ပေ။

ကြွေစိတ်က စီးပွားရေးဆန်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ကြွေ သည် နှလုံးသားကို ဦးစားပေးတတ်မှန်း နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် အိမ်ထောင် သက်တမ်းအရ သူ နားလည်သဘောပေါက်သည်။

ချစ်သောသူများနှင့် တစ်ဖိုးအောက်မှာ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိနေပေပြီဖြစ်၏။ ဒါ့ထက် သူ ဘာကိုလိုချင်နေတာလဲ။ ဒါနဲ့ထင် မတင်းတိမ်နိုင်ဘူးလား။

သူ့စိတ်ကိုသူ ဆုံးမမိသောအခါ မျက်ခွံများလေးလာလေ သည်။ ပြင်ပမှ ဖိုသံကို ပိုတဝါးကြားနေရသောကြောင့် သူ၏အိပ်မက် များသည် သံစဉ်များနှင့် ဖြစ်နေသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကြွေသည် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ဖြစ်ပြီး သူ့ပါးကို မွတ်သိပ်စွာ နှမ်းရွိုက်နေထေ ရဲ့။

အခန်း (၁၁)

“ပန်းရနံ့ ... ကားပါကင်မှာရောက်နေတယ် ဆရာ”
ကိုမောင်မျိုး၏စကားကြောင့် သူ့ခေါင်းမှာ နှစ်ဆခန့်ကြီး သွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဆရာ့ကို တွေ့ချင်လို့တဲ့။ ခဏလောက်ဆင်းလာပါလို့ ချောတယ်”

ထူပူသွားလေသည်။ မကြာခင် ရှယ်ယာများစည်းဝေးပွဲက စတော့မည်။ သမီးနှင့်ကြွေသည် ရှယ်ယာပိုင်ရှင်များဖြစ်သောကြောင့် အစည်းအဝေးကို မဖြစ်မနေ တက်လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကုမ္ပဏီသို့

မကြာခင် ရောက်လာတော့မည် ဖြစ်၏။ ထိုအခြေအနေမျိုးတွင် သူ ကားပါကင်သို့ ဆင်းသွား၍ မဖြစ်ပါ။

“ဆရာ ဆင်းမလာမချင်း မပြန်ဘူးတဲ့”

ဘယ်အပြိုးနဲ့များ သူ့ကို စိတ်ဒုက္ခပေးရောသလားမသိပါ။ ပန်းရနံ့ကြောင့် သူ့စိတ်တွေ ကျည်းထဲကျပ်ထဲရောက်နေတာ အမှန်ပါ။ အကယ်၍ သူ ဆင်းသွားပြန်လျှင် စိတ်ထဲတွေ့ချင်သလို တွေ့ပြီး မိက်ရှူးရဲဆန်ဆန် လျှောက်လုပ်ကုန်မှာစိုးရသည်။

“ကိုမောင်မျိုး... အခု သူ့ဆီသွားလိုက်ပါ။ ပြန်ပါလို့ သွား ပြောလိုက်”

“ကျွန်တော် ပြောပါတယ်။ ဆရာက အရေးကြီးတဲ့ပီစင် ရှိလို့ ပြန်ခိုင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရဘူးဆရာ။ ဆရာနဲ့မတွေ့ရမချင်း မပြန်ဘူးလို့ ခေါင်းမာနေတယ်”

ခက်ရခဲသည်။ ပန်းရနံ့သည် တစ်ခါတစ်ရံမှာ ပေတေတစ် မှန်း သူ ကောင်းစွာသိသည်။ ဘာလုပ်ရမလဲ။

အဲကွန်းခန်းထဲတွင် ရွှေးပျံနေလေ၏။ ပန်းရနံ့ကိုသာ ပြန် သွားစေချင်သည်။ ပြန်သွားအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဇာတ်လမ်း ပြတ်သွားပြီးမှတော့ ဖုန်းလည်းမဆက်ချင်တော့ပါ။ သို့သော် ပြဿနာသည် ရှောင်လွှဲလို့ မရမှန်းလည်း သိ၏။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ ဆရာ”

ကိုမောင်မျိုးက စိုးရိမ်တကြီးပေးလျှင် သူ တစ်ခုခုကို ဆုံး ခြတ်ရတော့သည်။ ပြဿနာသည် သူပြဿနာသာဖြစ်သည်။ ကို မောင်မျိုးကို ခေါင်းတည်၍မရပေ။

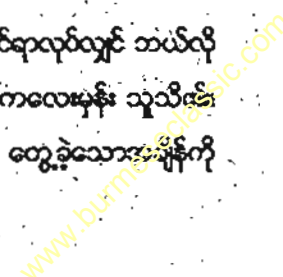
“ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ် ကိုမောင်မျိုး”

ဟုဆိုကာ စားပွဲမှ ဖုန်းကိုယူပြီး Contacts ထဲမှ မဖျက်ရ သေးသော ပန်းခဲဖုန်းနံပါတ်ကို ရွာသည်။ တွေ့သောအခါလည်း နန်းဆက်ဖို့ကို ချင်ချိန်ပြန်သည်။

အကယ်၍သာ သူဆက်လိုက်ပါက တစ်ဝတ်ခန့်ကြာနေပြီ ဖြစ်သော ဆက်ဆံရေးမှာ ပြတ်တောက်မသွားဘဲ ရှေ့ဆက်ရန် ဖြစ် သွားလိမ့်မည်။ ပြတ်လက်စနဲ့ ပြတ်ပါစေတော့ဆိုပြီး ပစ်ထားလိုက် ရလား။ သူကသာ ခပ်မာမာနေလျှင် ကောင်မလေးလည်း နောက် ဆုတ်သွားမည် ထင်ပါရဲ့။

ထိုအတွေ့ကြောင့် ကိုင်ထားသောဖုန်းကို စားပွဲပေါ်ချလိုက် ပြန်သည်။

အကယ်၍ နောက်ဆုတ်မသွားဘဲ ထင်ရာလုပ်လျှင် ဘယ်လို ဘုန်းလဲ။ ပန်းရနံ့သည် ခံစားလွယ်သော မိန်းကလေးမှန်း သူသိ၏။ ဘုန်းခဲသော တစ်နှစ်ကျော်ခန့်က ပန်းရနံ့နှင့်သူ တွေ့ခဲ့သောအချိန်ကို

သူပြန်အမှတ်ရမိသည်။

ထိုအချိန်က ညစာစားခွဲတစ်ခုမှာဖြစ်သည်။ ပန်းရနံ့သည် ထိုညစာစားခွဲ၌ ဝိတ်တာဝင်လုပ်နေလေ၏။ လှပသောရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ ရှိသည့်အတွက် ပန်းရနံ့ကို သူ သတိပြုမိခဲ့သည်။

သူ Toilet သွားချိန်၌ ပန်းရနံ့သည် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ နှင့် ရနံ့ဖြစ်နေသည်ကို သူ တွေ့ခဲ့လေသည်။

“ကောင်မ အလုပ်ကိုတော့ လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ် ရှင်ဘူ။ ဧရာထူးတော့ မြင့်မြင့်လိုချင်တယ်။ ဘာလဲ နောက်ခံကောင်း တယ်ဆိုပြီး မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ပြချင်တာလား”

“နင်တို့ ငါ့ကို မဆိုင်တာပြောနဲ့နော်။ မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြ တဲ့ အပြုအမူမျိုး ငါ ဘယ်နှစ်ကြိမ်လုပ်ခဲ့ဖူးသလဲ”

“ပြန်ခံပြောနဲ့။ မနေ့တစ်နေ့ကမှ အလုပ်ဝင်ခဲ့တဲ့လူကများ ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း... ငါတို့ကို ကြည့်နေလိုက်တာ။ ကဲဟယ်... ကဲဟယ်”

ဘယ်လိုပြုသာနာမျိုး ရှိခဲ့သလဲဆိုတာ သူ မသိပေ။ သို့သော် သုံးယောက်နှင့်တစ်ယောက်မို့ ဘက်မညီပေ။ သုံးယောက်သမားများက ပန်းကို ဆံပင်ဆွဲ ရိုက်နှက်ပြီး ထွက်သွားကြလေသည်။

ပန်းမှာသာ တစ်ယောက်တည်း ရှောင်ထဲ ကျိတ်ငိုနေရာ

လေ၏။ သူ သနားခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူ အမြဲဆောင်နေကျဖြစ်သော လက်ကိုင် ပဝါကို ပန်းထံပေးပြီး ထွက်လာခဲ့မိ၏။ စကားတစ်လုံးမှ မပြောခဲ့ရ သော်လည်း ပန်းကို သူစိတ်ထဲ မှတ်မှတ်ရရ ရှိသွားလေသည်။

နောက်တော့ ခန်းမထဲ ပြန်ဝင်လာချိန်တွင် သူ၏လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် ကိုအောင်လှ၏ပြောပြချက်အရ ပန်းသည် မွန်းစတား၏ ဘုန်းရစ်သူဖြစ်မှန်သိခဲ့ရသည်။

သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မွန်းစတားကုမ္ပဏီသည် အမှုတွေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရချိန်၌ ပိုင်ရှင်လင်မယားမှာ ကားအက်ဆီးဒင့် ကြောင့် ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်ကို သူသိသည်။ ထိုအချိန်က ထိုသတင်း သည် ဟိုးလေးတကြော်ကြော် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

လူသတ်မှုလိုလို လုပ်ကြံခံရတာလိုလိုနှင့် လူပြောသူပြော နားခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး ကြားလိုက်ရသည်က သမီးတစ်ယောက်ကျန်ခဲ့ ဦး ထိုသမီးမှာ နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားပြီဆိုသောသတင်း ဖြစ်သည်။

မိမိနှင့် သိပ်မပတ်သက် မရင်းနှီးသော မွန်းစတား၏ ဇာနည် ကို သာမန်ထက်ပိုပြီး စိတ်မဝင်စားခဲ့ပေ။

သို့သော် ထိုမိန်းကလေးကို တွေ့ရသောအခါ စိတ်ဝင်စားလာမိသည်။

နိုင်ငံခြားသွားလိုက်တဲ့ကလေးက ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ရောက်နေတာလဲ။ ဘာကြောင့် သူများ အနိုင်ကျင့်တာကို ခံနေရတာလဲ။

သို့သော် ထိုမေးခွန်းများကို နောက်တစ်ဖက်အကြာတွင် ရှင်းသွားရလေသည်။ ထိုနေ့က ကားဆီကုန်၍ ဆီဆိုင်တွင် ဆီဝင်အဖြည့်တွင် ဆီများ ဖြည့်ပေးနေသော ပန်းရန့်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ အံ့ဩသွား၏။

ကားမှန်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ပန်းရန့်နှင့်သူ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသွားလေသည်။

“ဪ... ဦး”

ပန်းရန့်သည် သူ့ကို ကောင်းစွာမှတ်မိလေ၏။ ထိုနေ့က ပန်းရန့်ကို ကားပေါ်ခေါ်တင်ပြီး မေးမြန်းစစ်စစ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအခါမှ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် သိခဲ့ရ၏။

မိဘတွေဆုံးပါးသွားသောအခါ အိမ်လည်း အသိမ်းခံရပြီး မောင်းထုတ်ခံခဲ့ရသည်ဆိုသည်။ သို့သော် မိဘများ၏စိတ်ဆွေ လင်းယားက တိတ်တဆိတ်ခေါ်ကာ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ သို့သော် သားယောက်ျားလေးရှိသောအိမ်မှ အဆင်မပြေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုအိမ်မှ ထွက်လာကာ အလုပ်ရှာနေသည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။

သူ သနားမိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူပိုင်သောလုပ်ငန်းများ၌ အလုပ်သွင်းပေးဖို့ စဉ်းစားခဲ့ဖူးသည်။

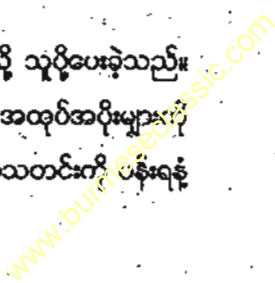
သို့သော် ကြွေး ထိုက်စွာကို ကြွေသိသွားပါက သူနှင့် ထိုကောင်မလေးကို ယုန်ထင်ကြောင်ထင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ပြီးနောက် သူ့အဆက်နှင့် ဝင်လာသည်ဆိုသော သတင်းသည် ကုမ္ပဏီ၌ ဖွံ့သွားနိုင်သည်။

သူက ပြဿနာမရှိသော်လည်း ပန်းရန့် ဒုက္ခဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့ကွယ်ရာ၌ ပထမဆုံးကြံခဲ့ရသော ညည်းပန်းပုမျိုးနှင့် ကြံရနိုင်သည်။

ပြီးနောက် ပန်းရန့်လည်း ပင်ပန်းသောအလုပ်များကို လုပ်နိုင်ပုံပေါ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ပန်းရန့်အဆင်ပြေသွားရန်အတွက် ပန်းရန့်ကို စိတ်ဆွေကုမ္ပဏီ၌ အလုပ်ပြောပေးမယ်ဟု ပြောခဲ့သည်။ ပန်းရန့် အသိသာသွားလေသည်။ ပျော်လွန်း၍ သူ့ကို လက်အုပ်ချီကန်တော့ခဲ့တာကိုလည်း သူ မမေ့နိုင်ခဲ့ချေ။

ထိုနေ့က ပန်းရန့်နေသော အဆောင်သို့ သူပို့ပေးခဲ့သည်။ သို့သော် အဆောင်လခမပေးနိုင်၍ ပန်းရန့်၏ အထုပ်အပိုးများကို အဆောင်ပိုင်ရှင်က ဧည့်ခန်း၌ စုပုံထားပြီဆိုသောသတင်းကို ပန်းရန့်

သူကားပေါ်မှဆင်းဆင်းချင်းပင် အဆောင်သူတစ်ဦးက သယ်ဆောင်
လာလေ၏။

ထို့ကြောင့် သူက မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ လှည့်မပြန်နိုင်ခဲ့
ပါ။ ပန်းရနံ့ ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်မလဲဟုသိချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကို
မောင်မျိုးအား ကားကို လမ်းဘေးချရပ်ခိုင်းပြီး စောင့်ကြည့်ခဲ့သည်။
ခဏအကြာတွင် အဝတ်အိတ်ကလေးဆွဲ၍ ပန်းရနံ့ထွက်လာသည်ကို
တွေ့ရ၏။ ပြီးနောက် ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်တွင် ကားငှားနေလေသည်။

ဘယ်သွားမှာလဲဆိုတာကို သူသိချင်ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့်
လိုက်ကြည့်ပြန်၏။ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သူအိမ်တွင် တစ်ရက်တလေ
ခိုကပ်နေလိမ့်မည်ဟုထင်ခဲ့သော်လည်း ပန်းရနံ့သည် ခပ်ညံ့ညံ့
တည်းခိုခန်းသို့သာ ဝင်သွားလေသည်။ သူရင်ထဲ ဆို့တက်သွားလေ
သည်။

သားသမီးချင်းလည်း ကိုယ်ချင်းစားမိသည်။ မွန်းစတား
သည်က တစ်ချိန်တုန်းက ဩဇာအာဏာကြီးခဲ့သည့် ကုမ္ပဏီကြီးတစ်
ဖြစ်သည်။ ထောက်တိုင်လွတ်သည်နှင့် အလဲလဲအပြုပြင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မွန်းစတားပျက်စီးခြင်း၏အကြောင်းကို သူ အတွင်းကျ
မသိသော်လည်း ပန်းရနံ့တဝ တင့်တယ်ခိုမှုကို တွေ့ကြည့်၍ ရခိုင်
သည်။

လောကဓံကို ကြုံကြုံခံနေရှာသော မိန်းကလေးကို သနား
မိသည်။

ဤသို့နယ် တည်းခိုခန်းမျိုးတွင် ထိုမိန်းကလေးအတွက်
ထိုမျိုးပေးနိုင်မှန်းလည်းသိသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ပူသည်။ လိုအပ်ရင်
အကူအညီတောင်းနိုင်ရန် သူလိပ်စာကတ်ကိုပေးထားခဲ့သော်လည်း
ဘနခဲလေးက သူ့ကို ဖုန်းတစ်ချက်မဆက်ပေ။

ထို့ကြောင့် မနေနိုင်သည့်အဆုံး သူကပဲ ကိုမောင်မျိုးကို
ဆိုတည်းခိုခန်းသို့လွှတ်ကာ ပန်းရနံ့ကို ဆွဲခေါ်ခိုင်းရတော့သည်။

ကူညီမည့်သူ ပေါ်လာသည်အတွက် ဝမ်းနည်းအားငယ်သွား
သည် ထင်သည်။ ရှိတ်ကြီးစာငင် ငိုခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
အသနားမရှိခဲ့ရသည်။

ထိုနေ့က ပန်းရနံ့နှင့်အတူ သူ ညစာစားခဲ့သည်။ ပြီးနောက်
ဤမသိသော သူ၏ကွန်ဒိုခန်းတစ်ခု၌ ပန်းရနံ့ကို နေစေခဲ့သည်။

ထို့နောက်ပိုင်း ပန်းရနံ့၏ အခက်အခဲများကို ကူညီရာမှ
ခံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့မိ၏။ တစ်နေ့၌ ပန်းရနံ့သည် သူ့ပါးကို နမ်းခဲ့လေ
သည်။

အကြောင်းအရင်း အဆက်အစပ်မရှိ အနမ်းခံလိုက်ရသော
ကြောင့် မှတ်တက်ခဲ့ရလေ၏။ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံးမှာလည်း တောင်

သွားခဲ့သည်။ သို့သော် ပန်းရနံ့မှာမှ သူ့ကို ကြည်ရွှင်စွာ ပြုံးပြုံး
စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ပြီးနောက် မပြောမဆိုပြီး ဒုတိယအကြိမ် နမ်းပြန်၏။

အနမ်းကို မွတ်သိပ်နေသော သူ့ပါးပြင်ကြောင့် နှလုံးခုန်ထဲ
များ မြန်ခဲ့ရသည်။

ပန်းရနံ့ကို ချစ်၏မချစ်၏ဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ မဆန်းစစ်နိုင်
ခင်မှာပင် ပန်းရနံ့ကို သူက တန်ပြန်၍ နမ်းမိသွားလေသည်။

သူ့မှာခဲ့သည်။ စိုက်မဲ့မိသည်။ သို့သော် ထိုအမှားသံသရာ
ယ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် ယခုကား ထိုသံသရာသည် သူ့တာဝန်ကို ဆွဲချတော့
မည် အခြေအနေဖြစ်၍နေလေသည်။

ပန်းကို တဖွတ်ထိုးမဆန်စေချင်ပါ။ သူက လျစ်လျူရှုလိုက်
ပါက ပန်းသည် စိတ်ထင်တိုင်း ဖြစ်သလိုနေပေတော့မည်ကို သူရိုက်
သည်။ သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။

“ဆရာ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ”

သူညွှန်ကြားမှုကို စောင့်နေရာသော ကိုမောင်မျိုးကိုလည်း
ပဲလှော်ကြားမှ ခား မဖြစ်စေချင်တော့ပါ။

သူပြဿနာကို သူ့ရှင်းရမည်ဖြစ်၏။ ရှောင်လွှဲနေလိုလည်း

မရသည့်အခြေအနေကို သိသောကြောင့် ဖုန်းကို ရဲရဲကိုင်သည်။
တစ်ဖွတ်ထိုးဆန်နေသော မိန်းကလေးကို အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်
ရှင်းပြပြောဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ပြီး
ချိန်၌ ပန်းဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ ဖုန်းသည် တူခနဲဝင်သွားသောအခါ

“ဒေါက် ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ တံခါးရွက်များ လျော့ခနဲပွင့်သွား
လေ၏။

ကြွ... ကြွနှင့်သမီးသည်သူ့အခန်းထဲ ရှေ့ဆင့်နောက်
ဆင့် ဝင်လာလေ၏။

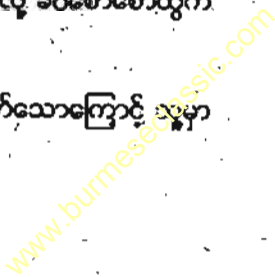
သူ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။ လန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ်ပင် ‘ဖုန်းကို
အမန်ကတန်း ပိတ်လိုက်လေ၏။

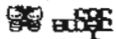
“ဪ... ကို ဖုန်းပြောနေတာလား။ ပြောလေ”

“ရပါတယ် ပြောပြီးပြီ။ ကြွနဲ့သမီး ရောက်လာတာ စော
သားပဲ”

“အင်း... ကိုနဲ့စကားပြောရအောင်လို့ ခပ်စောစောထွက်
လာလိုက်တာ”

ဟု ခပ်အေးအေးဆိုကာ ဝင်ထိုင်လိုက်သောကြောင့် သူ့မှာ
အနေရောက်သွားလေ၏။

“ကိုမောင်မျိုး လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့”

ဟုသာ ကိုမောင်မျိုးကို အဓိပ္ပာယ်ရှိကြည့်ပြီး ပြောလိုက်လေ၏။ ကိုမောင်မျိုးမှာ သူ့မျက်နှာကဲကို ဖမ်းနေရလေသည်။ လုပ်စရာရှိတာလုပ်ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်က ဘာမှန်းလည်းမသိပါ။ ပန်းကိုပဲ ပြန်လွှတ်ရတော့မှာလား။ ကားကိုပဲ ရေဆေးရတော့မှာလား။ ဒါမှ မဟုတ် အတွင်းရေးမှူးကို လိုအပ်သောစာရွက်စာတမ်းတွေ ပြင်ဆင်ခိုင်းရမှာလား။

“ဖေဖေ နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်း... ကောင်းပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကို တစ်ခုခုကို စိတ်လှုပ်ရှားနေသလိုပဲ။ အဆင်ပြေရဲ့လားကို။ ကြေ ဘာများကူညီရမလဲ”

“ရပါတယ်”

“ကိုကသာ ရနေတာ။ ကိုမင်းသူတို့ဘက်က အခြေအနေ မဟန်ဘူးနော်”

“ရှယ်ယာတွေ လိုက်စုနေတဲ့သတင်းစက် ပြောတာလား”

“သူတို့ တစ်ခုခု ကြံစည်နေပုံရတယ်”

“ဒီနေ့လည်း အစောကြီးရောက်လာတယ်လို့ သတင်းကြားတယ်”

“ပါကင်မှာ သူတို့ ကားရပ်ထားတာကို တွေ့လိုက်တယ်။ ငြီးတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့ခဲ့တယ်။ ကိုမင်းသူတို့ စောင့်ရှောက်ထားပေးတဲ့ ကောင်မလေးပဲ”

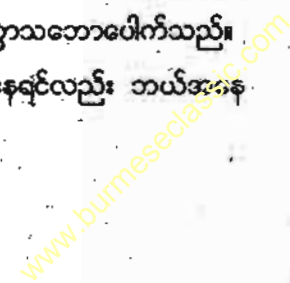
ကြွေစကားက တစ်ခုခုကို သိနဲ့ပြီပြီဟု တိုက်စစ်ဆင်ဖို့က လေသည်။ သူ တုန်လှုပ်သွား၏။ သူနဲ့ပန်းအကြောင်း ကြေ သိနေပြီပေါ့။ ပန်းရဲ့နောက်ကြောင်းကိုပါ ကြေသိနေပြီပေါ့။

“ကောင်မလေးက ကိုမင်းသူတို့သားနဲ့ ဘာလိုလို့ဖြစ်လို့ မိုက်အိမ်က မောင်းချထားတယ်လို့ သတင်းထွက်တာပဲ။ ခုခေတ်ကောင်လေးတွေကလည်း မလွယ်ပါဘူး။ သူတို့သားကို သူတို့ မနိုင်တော့လို့ ကြေတို့သမီးဆီ ဝကွက်အပ်ချင်တာလေ။ အဲဒီအတွက် ကြေကလည်း ကောင်းကောင်းပြောပြရဦးမယ်”

ကြေက ခပ်ကျော့ကျော့သာပြောသော်လည်း သမီးကတော့ အေးစက်စက်မျက်နှာပေးနှင့်သာ စားပွဲပေါ်မှပန်းအိုးကို ငေးကြည့်နေလေသည်။

သမီးက ဤပုံစံ ငြိမ်သက်နေပြီဆိုပါက တစ်ခုခုကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားနေရပြီဆိုတာ သူ ကောင်းစွာသဘောပေါက်သည်။

သမီးလည်း သိနေပြီလား။ သိနေရင်လည်း ဘယ်အနေအထားထိ သိနေတာလဲ။

“ဒီ ဒီ”

ရွေးချဲ့နေသောသူက ဖုန်းသံကြောင့် လန့်သွားလေသည်။
ဖုန်းကိုကိုင်ကြည့်လိုက်သောအခါ ပန်းထံမှဖြစ်နေသည်။ သူ ဘာလုပ်ရ
မလဲ။ သမီးနှင့် ကြွေ့ရှေ့တွင် ပန်းရဲ့ဖုန်းကို သူ ကိုင်၍မဖြစ်ပါ။

“ကို ဖုန်းကိုင်လိုက်လေ”

“ရပါတယ် ကြွေ့၊ ကြွေ့ပြောစရာရှိတာသာ ပြောပါ။ ဒီဖုန်း
က အရေးမကြီးပါဘူး။”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းကိုချလိုက်ပြီး ဟန်မပျက်ဆက်နေလိုက်သည်။

“ကဲ ကို ... အစည်းအဝေးလည်း စတော့မယ်။ ကြွေ့တို့
သွားနှင့်မယ်နော်။ သမီး မေမေတို့ သွားကြစို့”

ကြွေ့ကို သူ ပထမဆုံး နားမလည်နိုင် ဖြစ်သွားမိသည်။

ကြွေ့သည် ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ ဘာသဘောလဲ၊ ဘာကြောင့် ရှောင်ထွက်
သွားတာလဲ။

သူ့ကို ဘာလို့ မသင်္ကာသည့်အကြည့်နှင့် မကြည့်တာလဲ။
အမှန်က ကြွေ့လို ထက်မြက်တဲ့လူက သူ့အခြေအနေကို မခို်စားမိဘူး
ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပေ။

ကြွေ့နှင့် သမီး၏ပုံက ထူးဆန်းသည်။ သူ့စိတ်ထဲကပဲ ဖြစ်နေ
တာလားဆိုတာ ရေရေရာရာ မသိနိုင်ပေ။

“ဒီ ဒီ”

ဒုတိယအကြိမ် ဖုန်းဝင်လာသောအခါ ရှောင်လွှဲမနေတော့ဘဲ
သူ ဖုန်းကိုကိုင်လိုက်၏။

“ပန်း ... မင်း ဦးကို ဒီထက် စိတ်ပျက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့
တော့”

“ပန်း ... ဦးနဲ့ ခဏလောက်တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ငါ မအားဘူးကွ”

“ဦးအားတဲ့အထိ ပန်းစောင့်ပါမယ် ဦး”

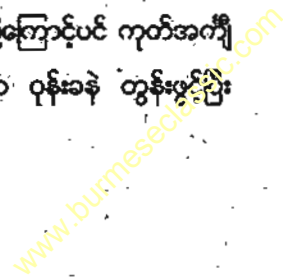
“ကျွတ် ... ပြဿနာပဲ”

“ဦး ရုံးခန်းထဲမှာရှိသလားဟင်၊ ပန်း အခု ဦးရဲ့ရုံးခန်းနား
လေး ရောက်နေတယ်”

“ဟင်”

“ဝန်ထမ်းတွေက ပန်းကို ဝင်ခွင့်မပြုလို့ ပန်း အခွဲရားပေါ်
ဆရာကားကနေ တက်လာတယ်။ ခု သုံးထပ်ရောက်ပြီ။ ဦးရုံးခန်းက
လေးထပ်မှာ မဟုတ်လား”

သူ ပျာယာခတ်သွားလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကုတ်အင်္ကျီ
ကို ဆွဲမယူနိုင်တော့ဘဲ အခန်းတံခါးကိုသာ ဖုန်းခနဲ တွန်းဖွင့်ပြီး
ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

ဝန်ထမ်းအချို့က သူ့ကို ပြုံးတုားပျာတာ လှမ်းကြည့်ပြီး ပျာဖု
သလဲ အရှိအသေပေးကြသော်လည်း သူ ဂရုမပြုနိုင်ပါ။ အရေးပေါ်
လှေကားခေါ်သို့သာ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ပန်းရောက်လာ၍ မဖြစ်ပါ။ အတယ်၍သာ ပန်းကိုမြင်သွား
ပါက သူသည် ကာလာမျိုးစုံသော မျက်လုံးများနှင့် အကြည့်ခံရနိုင်
ဖွယ် ရှိသည်။

“ဦး”

လှေကားသို့ တဘုန်းဘုန်းပြေးဆင်းလိုက်သောအခါ တရွေ
ရွေတက်လာသောပန်းကို ဘွားခနဲ တွေ့ရလေသည်။ သူ ဘာကို
ချင်ချိန်မနေတော့ဘဲ ပန်းရဲ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲပြီး
လွတ်နေသောအခန်းထဲ ရွေ့ခနဲဝင်ကာ တံခါးကိုပိတ်လိုက်လေသည်။

“ဦး”

သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ကာ ရှိုက်ကြီးတင်င် ဝိုနေရာသော ပန်း
ကြောင့် သူ့မှာ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိပေ။ ချော့မော့ရအောင်
လည်း ဇာတ်လမ်းက မပြတ်နိုင်ဘဲရှိလိမ့်မည်။ မသိကျိုးခွံပြုရအောင်
လည်း ဆွေမျိုးရင်းချာများရဲ့ အပယ်ခံ။ မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွတ်
ဖြစ်နေသော မိန်းကလေး။ ခက်ရချည်ရဲ့။

“ဦးကို အရမ်းလွမ်းတာပဲ။ ဒီတစ်ပတ်လုံး ဦးက ဘယ်လို

နေသလဲမသိပေမယ့် ပန်းတော့ ရင်ကွဲအောင် ခံစားရတယ်။ ပန်းကို
အထင်မလွဲပါနဲ့ ဦးရယ်။ သူက ဘိုဘိုပါ။ ပန်းကို သူ့ဇာတိသားစုက
လေးငါးနှစ်လောက် စောင့်ရှောက်ထားခဲ့လို့ မကင်းရှာမကင်းကြောင်း
ဖြစ်နေတာပါ။ ပန်း သူ့ကို လုံးဝမချစ်ဘူး။ ပန်းက ဦးကိုပဲချစ်တယ်။
ပန်းရင်ထဲမှာ ဦးဝဲရှိတယ်။ ယုံပေးပါနော်ဦး။ ပန်းကို ပစ်မသွားပါ
နဲ့။ ဦးသာ ပန်းကိုပစ်သွားရင် ပန်း ရူးရလိမ့်မယ်နော် ဦးနော်”

“ငါ သိတယ်။ အဲဒီကောင်လေးနဲ့ ကိစ္စကြောင့်မဟုတ်ဘူး
ပန်းရနဲ့”

ပန်းဟု တစ်လုံးတည်း အဖျားစွတ်မခေါ်ဘဲ တမင်တကာ
ပင် ပန်းရနဲ့ဟု ခေါ်လိုက်လေသည်။

“ဒီကိစ္စကို နောက်မှပြောမယ်။ ခုလောလောဆယ် လက်ကို
လွတ်လိုက်ဦး။ အရေးကြီးတဲ့ အစည်းအဝေးတက်စရာရှိလို့ မင်း
ပြန်တော့”

“ဦး ပန်းကို ပစ်ထားမှာလားဟင်”

“ကိစ္စပြုရင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်။ အခုလောလောဆယ်တော့
မင်းပြန်တော့”

“ဦး ပန်းကို ပစ်ထားရဘူးနော်”

“အေးပါ ... အေးပါ ပြန်တော့”

ဟု သူက ပြောသော်လည်း ပန်းသည် သူ့နှုတ်ခမ်းကို လွှမ်းမောစွာ နမ်းနှိုက်လေသည်။

ပြီးနောက် သူ့မျက်နှာနေရာအနံ့ နမ်းပြီး ထွက်သွားလေ၏။ ဘာမှ စောဒက တက်မသွားတော့ချေ။

သူ သက်ပြင်းနှိုက်မိသည်။ ရင်လည်း မောရပါသည်။ သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြဿနာတစ်ရပ် ငြိမ်းချမ်းသွားပြီဟု အသက်ကို ဝဝရူပြီး ရိုးခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။

“ဟင်”

အခန်းထဲရောက်သောအခါ ခြေကလိမ်ချိတ်ထိုင်နေသော ကြွေကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကြွေသည် အစည်းအဝေးခန်းထဲမှာ ရှိနေရမည်ဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်များ သူ့အခန်းထဲ ရောက်နေတာလဲ။

“အဲကွန်းက သိပ်မအေးဘူးထင်တယ်နော်”

ဟုဆိုကာ ကြွေသည် တစ်သျှူးကိုယူပြီး သူ့နဖူးမှ ချွေးများကို သုတ်ပေးလေ၏။

“အိမ်က ပြဿနာကို အိမ်မှာရှင်း၊ လမ်းကပြဿနာကို လမ်းမှာရှင်းတော့ ဝန်ထမ်းတွေ အရိုအသေမတန်တော့ဘူးပေါ့ ကို”

ဟုဆိုကာ တစ်သျှူးကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြန်ပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းကို

သုတ်ပေးသည်။

“နောက်ငါးမိနစ်ဆို အစည်းအဝေးစတော့မယ်။ ခန်းမထဲမှာ ဘိုဘိုလည်း ရောက်နေတယ်။ ဘိုဘိုဆိုတာ ဘယ်သူမှန်းကို ဆောင်းကောင်းမှတ်မိပါနော်။ ကြွေသွားနှင့်ပြီ”

ဟုဆိုကာ သူ့မျက်နှာပေါ်သုတ်ထားသော တစ်သျှူးစကို သူ့လက်ထဲအပ်ကာ ကြွေက ထွက်သွားလေ၏။

သူ့ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ ကြွေ၏အပြုအမူသည် သူ့အတွက် ပဟေဠိဖြစ်၍ နေလေသည်။

သို့သော် တစ်သျှူးစကိုပြည်ကြည့်လိုက်သောအခါ ထိုပဟေဠိကြီး ရှင်းသွားတော့၏။

နှုတ်ခမ်းနီ၊ ပန်းနှုတ်ဖျားမှ နှုတ်ခမ်းနီများ။

တိုက်ဆိုင်လွန်းတဲ့ ကံကြမ္မာကိုပဲ အပြစ်တင်ရမလား။ ကျွန်း
ချောင်းလှတဲ့ လောကကြီးကိုပဲ မကျေနပ်ဖြစ်ရမလား။ မသိတော့ပေ။
နန်းကို စောင့်ရှောက်ထားတဲ့လူတွေက ကိုမင်းသူတို့မှန်း အစော
ဘတည်းကသာ သိခဲ့ပါလျှင် ဒီလို သူငယ်နှစ်စားအရွယ်က သူ့ကို
မိန့်ခေါ်လာစရာအကြောင်း မရှိချေ။

ဒီလို ရိုင်းစိုင်းတဲ့လူငယ်နှင့် သမက်အဖြစ်တော်စပ်ဖို့
သူ့ထားမိခဲ့မည် မဟုတ်ပါ။ ခုတော့ ပတ်သက်မှုက အောင့်သက်
သက်။ တစ်ပန်းသာနေသည်က နှစ်ဦးနှစ်ဖက်က သားရေး သမီးရေး
ထား ကျွဲမထားမိခြင်းဖြစ်သည်။

ပြီးနောက် သမီးကလည်း ထိုလူငယ်အပေါ် စိတ်ဝင်စားပုံမျိုး
ဆိုပေ။

ပြီးနောက် ကြွ စီးပွားရေးသက်သက် အကွက်ရွှေသော
ကြွသည် နောက်ဆုံးတော့ မိခင်စိတ်ကသာ အနိုင်ယူသွားလေ၏။
ဒီလို ယဉ်ကျေးမှုမရှိသော လူငယ်နှင့် ဘာကိစ္စနှင့်မျှ သမက်အဖြစ်
သူ့ချယ်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

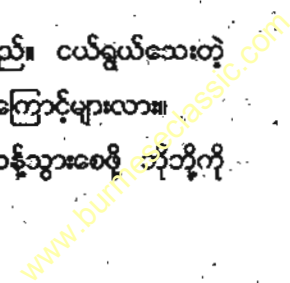
ပြီးနောက် တစ်ခုစဉ်းစားစရာရှိသည်။ ငယ်ရွယ်သေးတဲ့
ငယ်ကို ကြောင်းလမ်းဖို့ စီစဉ်ခဲ့သည်က သူ့ကြောင့်များလား။
ပန်းနှင့် သူ၏ဇာတ်လမ်းကို ရပ်တန့်သွားစေဖို့ ဘုံဘို့ကို

အခန်း (၁၂)

“ဦးခန့်ကိုကိုပဲ အားကိုးတယ်။ ဦးလောက် တခြား ဘယ်သူ
ကိုမှ အားမကိုးဘူးဆိုတဲ့စကားကို တိုက်ဖျက်ဖို့ ကျွန်တော် ခြေလှမ်း
စလိုက်ပြီ ဦးခန့်ကို”

ဟု အစည်းအဝေးအပြီးတွင် ပြောသွားသော ဘုံဘို့၏စကား
လုံးများသည် သူ့ကို အရှက်ရစေတာအမှန်ပါ။

ဘုံဘို့၏အသံက နှစ်ကိုယ်ကြားဆိုသော်ငြား သူ့နားထဲ ပဲ့ထဲ
ထပ်နေလေသည်။ ကိုယ့်သားလောက်ရှိတဲ့အရွယ်က ကိုယ့်ကို မိန့်
လိုက်သည်အတွက် ရင်ထဲ အချိုတင်က ခံစားရသည်။

ကြွေက ရွေးချယ်လိုက်တာလား။

သူ့ရင်ထဲ မေးခွန်းများစွာတို့ ဖြစ်တည်သာရ၏။ ကြွေသည် သူနှင့်ပန်းကိုစွဲကို ဘယ်ကတည်းက သိနေခဲ့တာလဲ။

ကြွေ၏ပုံမှာ အထူးပင်သွေးအေးနေလေသည်။ သာမန်တော့ မဟုတ်ပေ။ ကြွေ ဘာတွေ့ကြုံစည်နေတာလဲ။ ကြွေ့ထုတ်ရှိန်နဲ့ ပန်းနှင့် ဆိုသော မိန်းကလေး၏ဘဝကို အမှုန့်ချေပစ်၍ ရနိုင်သည်။ ကြွေ ဘာကြောင့် မလုပ်သလဲ။ သူ့ဦးနှောက်ထဲ အစည်းအဝေးမှအကြောင်း အရာထက် ကြွေသာ ကြီးစိုးနေလေသည်။

အစည်းအဝေးပြီးတော့လည်း သူ့ကို နှုတ်ပင်ဆက်မသွားသော ကြွေနှင့် သမီးကြောင့် ရင်ထဲ မတင်မကျဖြစ်ရသည်။ သူ့ကိုစွဲကို ကြွေက သမီးကို ပြောပြလိုက်ပြီလား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကြွေက ထိုသို့ အသိဉာဏ်နည်းသော မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်ပေ။ သူ့အပေါ် သမီးက ရိုသေတန်ဖိုးမရှိဘဲ ကြွေက ဘယ်တော့မှ လုပ်မည်မဟုတ်ဘဲ သူ့ယုံကြည်သည်။

“ဆရာ ကျွန်တော် တွန်ဒီကိုမောင်းရမလား”

“အိမ်ကိုပဲ မောင်းလိုက်တော့”

သူ ဒီနေ့တော့ ကြွေနဲ့ အပွင့်လင်းဆုံးပြောဆိုရလိမ့်မည်။ သူ့ရင်ထဲမှ အကျိတ်အခဲကို ထုချေနိုင်မည်လူမှာ ကြွေသာဖြစ်သည်။

ဩဇာနာကို ရှောင်လွှဲနေမှာထက်စာရင် ပြေးတွေ့လိုက်တာက အကောင်းဆုံး စိတ်ကို အနားပေးခြင်းဟု ထင်သည်။

သူ ရင်ဆိုင်ရမည့်ဩဇာနာက နှစ်ခု။ ပန်းနှင့်ကြွေ။ ပန်းသည် ဤ ထားရာနေ စေရာသွား မိန်းမသားမို့ သူ့သိပ်ဂရုမစိုက်၍ ရသော် မည်။ ကြွေတော့ ထိုသို့မဟုတ်ပေ။ ကြွေ တစ်ချက်မွေ့လိုက်ပါက သူ့ဘဝက အပိုင်းပိုင်းပြတ်လိမ့်မည်။ ထိုသို့ အဖြစ်မခံနိုင်။ နှစ်သက်၍ မည်ခံဘက်ထားသော အသိုက်အမြို့လေးကို အပျက်မခံနိုင်ပါ။

“ဆရာ”

အိမ်ရှေ့သို့အရောက်တွင် ကိုမောင်မျိုးက သူ့အား အထိတ်အလန့် ခေါ်လိုက်သောကြောင့် သူက ရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

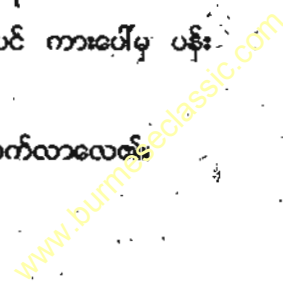
သူ့ကိုယ်တိုင် မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ဝယ်ပေးခဲ့သော ကျွန်တော်ကို ထီးထီးမားမား တွေ့လိုက်ရသည်။

ဘုရား ... ဘုရား ပန်းပါလား။ ဘာအားကိုးနဲ့ ဒီကိုရောက်တာလဲ။

“ဆရာ ... ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ဟု ကိုမောင်မျိုးက ပြောနေဆဲမှာပင် ကားပေါ်မှ ပန်းသည် လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ပန်းသည် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ကားပေါ်သို့ တက်လာလေ၏။

“ကိုမောင်မျိုး လူ့ရှင်းမယ့်လမ်းကိုမောင်းပါ”

ဟုသာဆိုပြီး စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ နေလိုက်၏။ ကိုမောင်မျိုးအရှေ့မှာပို့ ပန်းကလည်း တစ်ခွန်းမျှ မပြောပေ။ သူ့အဖေပင် ပွတ်ကာသီကာ မလုပ်ပါ။

လူယုံတော် ကိုမောင်မျိုးကလည်း မှာကြားထားသည့်အတိုင်းပင် လူ့ရှင်းသောလမ်းထဲ ကွေ့ဝင်ပြီး အလိုက်တသိ ကားပေါ်က ဆင်းသွားလေသည်။

“မင်း ဘာသတ္တိနဲ့ အိမ်ရှေ့ဆီ ရောက်လာတာလဲ”

“ဦး ပန်းဆီမလာဘူးဆိုတာ သိလို့ပါ”

“မင်းကို ငါကယ်တင်ခဲ့တာ မှားသွားပြီလား မသိဘူး”

“အဲဒီစကားကြားရတဲ့အတွက် ပန်း ဝမ်းနည်းတယ်”

“ငါ စိတ်ရှုပ်တယ် ပန်းရနဲ့”

“ဦးကို စိတ်ရှုပ်အောင် ပန်း မလုပ်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပန်းဦးကို ချစ်နေတာကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဦးကိုမတွေ့ရရင် မနေနိုင်ဘူး။ ဦးသာ ပန်းကို အဲဒီလိုအကြာကြီး ပစ်ထားဘူးဆို ဒီလို ပြဿနာတွေ ရှိလာမှာမဟုတ်ဘူး”

“မင်း ဘာလိုချင်နေတာလဲ ပန်းရနဲ့”

“ဦးရဲ့အချစ်”

“မင်းလိုချင်နေတဲ့အရာက ငါ့ဘဝကို သတ်ပစ်မယ့် လက်နက်ပဲ။ ဒီနေ့ မင်းကြောင့် ငါ ဘယ်လောက်ထိ သိက္ခာကျခဲ့သလဲ ဒီလား”

“ဘိုဘိုနဲ့ ပန်းကို အထင်မလွဲပါနဲ့ ဦး”

“အစတည်းက မင်းနဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်အကြောင်း သိပြီသားပါ။ ဘိုဘိုဆိုတာပဲ မသိခဲ့တာ။ ဒါက ထားလိုက်ပါ။ လိုရင်းပြောမယ်။ မင်းနဲ့ငါနဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ဒီလောက်နဲ့ပဲ ရပ်လိုက်ရအောင် နှိပ်ရနဲ့”

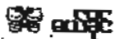
“မရတော့ဘူး ဦး”

“ဘာလို့လဲ ဘာကြောင့်လဲ”

“ပန်းမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

“ဘာ”

သူနား သူ မယုံချင်တော့ပါ။ ထိတ်လန့်သွားလေ၏။ ဒီလို ခြစ်ချစ်မျိုး ရှိလာလိမ့်မည်ဟု သူ တစ်ခုံတစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးချေ။ သူ့အသက်က လေးဆယ့်ငါးနှစ်ရှိလာမှ သူ့နှင့်ပတ်သက်သည့် မိန်းကလေးက ကိုယ်ဝန်တဲ့လား။ ရှက်ဖို့ကောင်းသောကိစ္စကြုံရပြစ်သည်။ ကြား၍မျှ မကောင်းပါ။ ဒီပြဿနာကို သူ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ။ “ပန်းရဲ့ကိုယ်ဝန်ကို ဦး ကြိုဆိုမယ်မဟုတ်မှန်း ပန်း သိပါ

တယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ဦး ဒါက ပန်းချစ်တဲ့ဦးရဲ့ရင်သွေးပါ”

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ပန်းရဲ့။ မင်းကိုငါ ဒီကိစ္စနဲ့ မရှိစေခဲ့လို့ အတန်တန် မမှာခဲ့ဘူးလား။ မင်းပြောတော့ မရှိနိုင်ပါဘူး ဆို။ ငါ့စကားကို နားထောင်နေပါတယ်ဆို။ ဟာကွာ ... ကျွတ်”

သူက စိတ်ပျက်စွာပြည်တမ်းထိုက်သောအခါ ပန်းရဲ့ခေါ် မျက်ဝန်းထဲမှ အရည်ကြည်တို့သည် ပြည့်ထွန်းကာ တစ်ပေါက်ချင်း စီးကျလာလေသည်။

“ပန်း မေမေ့ကို အရမ်းသတိရတယ် ဦး။ ဦးနဲ့ မတွေ့ခင် အချိန်တုန်းက ခက်ခဲလွန်းလို့ ပန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေဖို့ ကြိုးစား ခဲ့ဖူးတယ်။ အန်တီမို့က ပန်းကို ချစ်ခင်ပေးခဲ့ပေမယ့် ဘိုဘိုက ပန်းကို ချစ်နေတယ်ဆိုတာ သိသွားတဲ့နေ့မှာ ပန်းကို အိမ်အကူလို ဆက်ဆံခဲ့ တယ်။ နိုင်ငံခြားကို မောင်းထုတ်ဖို့ ကြံစည်ခဲ့တယ်။ ငွေပေးပြီး အိမ်ထဲ ကနေ ဆွဲမချရုံ မောင်းချခဲ့တယ်။ ငါးနှစ်လောက် စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးကိုထောက်ပြီး သူတို့အပေါ် ပန်း စိတ်မနာအောင်ကြိုးစားခဲ့ တယ်။ အဆောင်မှာ ပန်း ဘယ်လောက်ထိ ပင်ပန်းခဲ့သလဲဆိုတာ ဦး မသိနိုင်ပါဘူး။ ဦးက ပန်းဘဝရဲ့နတ်သားပါ။ ဖန်ဆင်းရှင်ပါ။ ဦး ကြောင့် ပန်း မပူမပင်နေခဲ့ရတယ်။ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနေခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးကိုချစ်ခဲ့တာ အဲဒီစဉ်းတွေကြောင့် မဟုတ်ဘူး ဦး။ အားကိုးပြီး

ခွန်မွန်ပြတ်ပြတ်နဲ့ ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်လို ချစ်ခဲ့တာပါ။ ပန်းရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကို ပန်း ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ချင်ပါ့မလား ဦးရယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ပန်းမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာလေးကိုတော့ ဦးကို အသိပေးချင် တယ်။ ဦးပျော်လိမ့်မလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်လေးနဲ့ပါ။ ပန်း အရမ်း အားငယ်တယ် ဦး။ ပန်းလက်ကို ဦး ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် ဆုပ်ကိုင်ပေး ပါလားဟင်”

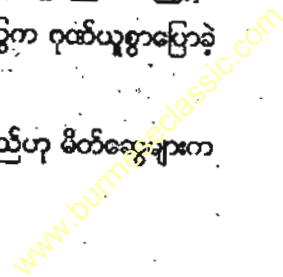
ဟုဆိုသောအခါ မိန်းကလေးကို သနားမိသည့်စိတ် ရင်ထဲ မှာ မဆန့်အောင်ဖြစ်တည်လာရပြန်သည်။

ကိုယ်ဝန်ရနေပြီဆိုသောပန်းကို ကြည့်ရင်း လွန်ခဲ့သောဆယ် ခုနှစ်က ကြွေကိုမြင်ယောင်မိသည်။

ကြွေက ကိုယ်ဝန်ရှိသည်ဟုဆိုလျှင် သူ အခွဲတစ်ယောက်လို ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည်။ ကြွေကို သဲသဲလှုပ် ဂရုစိုက်ခဲ့ရသည်။ ကြွေဘေး မှာ ပြုစုပေးနေရသည်ကိုပင် သူက ဂုဏ်ယူစရာဟု တွေးနေခဲ့ဖူးသည်။

တဖြည်းဖြည်း ပူလာသောကြွေခိုက်လေးကို အချိန်တကြည့် ကြည့် ကြည့်ကာ ရင်ခုန်ခဲ့ရဖူးသည်။ သူ၏ဂရုစိုက်မှုကြောင့် ကြွေမှာ တိုက်ဝန်သည်ဒုက္ခများ မရှိတော့ပါဟုပင် ကြွေက ဂုဏ်ယူစွာပြောခဲ့ ရှင်းသည်။

ကိုယ်ဝန်သည်များအားငယ်တတ်သည်ဟု မိတ်ဆွေးများက

နောက်ပြောင်ကြသောကြောင့် ကြွေ့မျက်နှာ မသာမယာဖြစ်သည်နေ့ဆို အလုပ်မသွားဘဲ ကြွေ့နှား အဖော်ပြုပေးခဲ့သည်ထိ သာယာခဲ့ရသည်။ သို့သော် ထိုအရာတွေက အိပ်မက်သာသာမျှသာ။

“တစ်ပတ်ကိုတစ်ကြိမ်လေးပဲဖြစ်ဖြစ် ပန်း ဦးနဲ့တွေ့ပါရစေ ဦးရယ်နော်။ ဦးမှာအခက်အခဲရှိရင်လည်း ဖုန်းလေးပဲဖြစ်ဖြစ်”

“ငါ့ကို မင်း လူဆိုးဖြစ်အောင်လုပ်နေပြီ ပန်းရနဲ့”

တကယ်တော့ ပန်းရနဲ့လက်ကိုင်ပြီး ပန်း လိုအင်ဆန္ဒလေးကို အားယူကာ ဖြည့်ပေးလိုက်ချင်၏။ သို့သော် သူ့အသိဉာဏ်သည် ထိုသို့ ခွင့်မပြုပေ။

အသံမထွက်ဘဲ မျက်ရည်သာကျနေသော ပန်းကို သူ့သားသည်။ မျက်ရည်များကိုလည်း သုတ်ပေးလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ထိုသို့ ယုယနေပါက ပန်းက သူ့အပေါ် ဒီထက်ပို၍ မျှော်လင့်လာလိမ့်မည်။

ပန်းက သူ့ကိုမျှော်လင့်နေပါက ဒုက္ခဖြစ်မှာက ပန်းကိုယ်တိုင် ဖြစ်၏။

“ဦးတို့ကိစ္စကို ကြွေ့ ကြွေ့ သူ့သိသွားပြီ”

မထူးတော့သည်အဆုံး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောချလိုက်တော့သည်။ ယခုလောလောဆယ် ကိုယ်ဝန်ပြဿနာကိုအသာထား

ကြွေ့ပြဿနာက စိုးမီးလောင်တော့မည် အနေအထားမှာရှိ၏။ ထို့ကြောင့် အန္တရာယ်ကိုလည်း ပန်းကိုကြိုပြီး အသိပေးထားသင့်သည်ဟု ဆင်သည်။

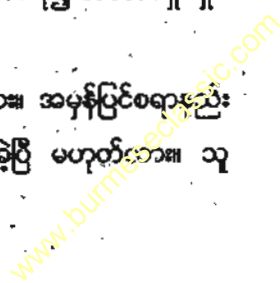
“မင်း ဒုက္ခရောက်လိမ့်မည် ပန်း။ ဦး ဦး ကြွေ့အကြောင်း ဆောင်းကောင်းသိတယ်။ ကြွေ့က ဆတ်ဆတ်ထိမခံနိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်။ သူ့ကို တိုက်ခိုက်လာရင် နင်းခြေတတ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက် ခင်းကို ... သူ သူ”

“ပန်းအတွက် စိုးခိုမ်နေတာလား ဦး။ ဦး ဒီလို ပန်းကို စိမ်းကားပြုနေတာက ပန်းကို စိုးခိုမ်လို့လား ဦး”

သူ မဖြေပေ။ ဖြေစရာလည်း သူ့ထံ အဆင်သင့်မရှိပါ။ ပန်းကို စိုးခိုမ်တာလား။ သူ့ကိုယ်သူ စိုးခိုမ်တာလား။ ကြွေ့ကို စိုးခိုမ်တာလား ဆိုတာက သူ့ရင်ထဲ ပြတ်သားလှတယ် မဟုတ်ပါ။

သို့သော် ပန်းကတော့ သူ့ကို မျက်ရည်များကြားမှ စိုက်ကြည့်နေတာသည်။ ရှာကြံကာ ပိတ်ဖြစ်နေရာသော ပန်းကိုကြည့်ရင်း သူက အပြစ်ကြီးတစ်ခု ကျူးလွန်ခဲ့မိပါလားဆိုတာ ပို၍ ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်လာမိသည်။

မှားခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဆက်စိုက်ရဦးမှာလား။ အမှန်ပြင်စရာမည်းဆမ်းရော ရှိလို့လား။ အချိန်တွေလွန်သွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ဘူး။ သူ

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ပန်းမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိသွားပြီတဲ့။ သူ ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ။ ကြွေသာဆို ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ။

“အခြေအနေက ဦးထင်ထားသလောက် မဆိုးနိုင်ပါဘူး”
ရှက်တရက် တည်ငြိမ်သွားသော ပန်းရန်က အေးအေးအေး
အေးဆိုလာသောအခါ ပန်းရန်ရဲ့စကားကို သူ့နားမလည်လိုက်ချေ
ဘာက အခြေအနေမဆိုးတာလဲ။ ယခု အခြေအနေက သူ့အတွက်
အဆိုးဆုံးဟုထင်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နာရီကျော်ခန့်က ဒေါ်ဆောင်းရွက်ကြော့ ပန်းရဲ့
ဆိုင်ကိုရောက်လာတယ်”

“ဘာ”

သူ့ကမ္ဘာကြီးက လင်းလိုက်မောင်လိုက်ဖြစ်ကုန်သည်။ သူ
အာရုံထဲတွင် ဘယ်အရာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲမမြင်တော့ချေ။ အသက်ရှူ
နှုန်းလည်း မမှန်တော့ချေ။ သူ့ခေါ်ခြေများ လက်များမှာ အေးစက်ပြီး
ရွေးပျံ့နေလေ၏။

“ပန်း ဒီလိုလိုက်လာတယ်ဆိုတာက ဦးကို စိတ်ပူလို့ပါ။ ဦး
တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်မှာစိုးလို့။ ဦး ဘယ်အရာကိုမှ မဆုံးဖြတ်ခင်
ပန်းရဲ့ကိစ္စကို အရင်ဆုံးပြောပြမိတာပါ။ ဦးထင်သလို ပန်းက ဦးကို
စိတ်ညစ်အောင်လုပ်မယ့် လူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ အထီးကျန်လွန်းတဲ့

ဦးရဲ့လက်ကို မလွှတ်ချင်တာပါ။ ပန်းက ဦးအတွက် အရံလူမှန်း
သိပါတယ်။ ဦးထားခဲ့ရင် ကျန်ခဲ့ရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ... ဦး ပန်းကို
အချိန်ပေးပါ။ ကျန်ခဲ့နိုင်အောင်လောက်တဲ့ သတ္တိမျိုး ပေးခဲ့ပြီးမှ ထွက်
သွားပါ။ ဒီလိုသာပြောနေရပေမယ့် အဲဒီလိုလုပ်နိုင်ဖို့ ပန်း အများကြီး
ကြိုးစားရဦးမယ်”

“မင်းကို သူ ဘာပြောသွားတာလဲ”

“ဒေါ်ဆောင်းရွက်ကြော့ဆိုကပဲ နားထောင်လိုက်ပါ ဦး။
သူပြောပြတာက ပန်းပြောတဲ့စကားလုံးထက် ပိုအဆင်ချောမယ်လို့
ထင်ပါတယ်”

သူ့စိတ်တွေကို စုစည်းဖို့ခက်နေသည်။ အမှန်အတိုင်းပြောရ
လျှင် သူက အပြစ်လုပ်ထားတဲ့လူမို့ ကြွေကိုရင်မဆိုင်ရဲပေ။ သို့သော်
ရင်မဆိုင်ဘဲလည်း ရှောင်လွှဲနေလို့ရတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်မှန်းသိသည်။

ထို့ကြောင့် သတ္တိတွေကိုမွှေးမြှူနေမိ၏။ သို့သော် ရင်ထဲက
အစိန်းအနီတုန်နေသည်။

ကြော့ သူ့ကို ဘာမျက်လုံးနဲ့ကြည့်ပြီး ဘယ်လိုစကားလုံးမျိုး
သုံးနှုန်းလေမလဲ။

www.burmeseclassic.com

ကြွယ် လှည့်ကြည့်ချင်သော်လည်း ဘယ်လိုမျက်နှာနှင့် လှည့်ကြည့်
ရမှန်းမသိပေ။

“ကို ညနေစာ စားပြီးပြီလား”

“အင်း”

ကြွယ်အသံက ပုံမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ဒေါသလည်းမဖြစ်သလို
စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံမျိုးလည်း မရှိပေ။

ကြွယ်စိတ်ထဲ ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ။ ဘာတွေ ဘယ်လို
သွယ်ဖို့ ကြံစည်နေတာလဲ။

သူရင်ထဲက အုံ့နှေးနှေးရှိလှသည်။ သူက အရင်စပြောရမှာ
ဘာ။ ဒါမှမဟုတ် ကြွယ်ပြောတာကိုပဲ အရင်နားထောင်ကြည့်ရမှာ
ဘာ။

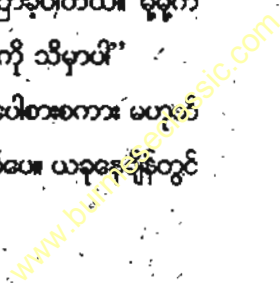
“ကိုမင်းသူတို့ဘက်က စစ်ကြေညာလိုက်ပြီနော် ကို၊ ကြွယ်တို့
ဘက်ကလည်း အဆင်သင့်လုပ်ထားရတော့မယ်။ မိမိကလည်း သား
သမီးရေး စကားပြောလာသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြွယ်က ကလေး
သူရင်း လေ့လာခိုင်းတာပိုကောင်းမယ်လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ မိမိက
လည်း ထက်မြက်တဲ့လူပဲ။ သမီးရဲ့အချိန်အခြေည်ကို သိမှာပဲ”

ကြွယ်ပြောနေသောစကားများသည် အပေါ်စားစကား မဟုတ်
ဘဲလည်း အဓိကကျသောစကားတော့ မဟုတ်ပေ။ ယခုနေ့ချိန်တွင်

အခန်း (၁၃)

ကြွယ် ဒီနေ့ ဘုရားရှိခိုးတာ ခါတိုင်းထက် ပိုကြာနေသလား
ဟု ထင်ရသည်။ သို့မှာတော့ ညအိပ်ဝတ်စုံပဲ ဝတ်ရမလား။ သားခေါ်
ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲဝတ်ရမလား။ ထိုင်နေရမှာလား။ လှဲနေရမှာလား။
ကွန်ပျူတာဖြင့် အလုပ်ရှုပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေရမလားဆိုတာ
မတတ်ပေ။ သို့သော် တံခါးဖွင့်သံကြားသောအခါ ပြတင်းဝတွင်ရပ်
ပြင်ပသို့ ငေးမောကြည့်မိသွားလေ၏။

မျက်စိကသာ အပြင်သို့ရောက်နေသော်လည်း စိတ်တွေ
တံခါးဖွင့်ပြီးဝင်လာသော ခြေသံနောက်တွင် တစ်ဖဝါးမှ မခွာ

သူနှင့်ကြွကြား ပြောသင့်သောစကားက ထိုစကားများ မဟုတ်ဘူးထင်သည်။

“ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း ကောင်လေးက မဆိုပါဘူးတစ်နေ့တော့ သမီးချဲ့ပြိုင်ဘက်ကောင်း ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ ဒီလိုအစည်းအဝေးပွဲကြီးမှာ မျက်နှာသစ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ စကားပြောဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်တာ”

မှန်ပါသည်။ ဘိုဘိုဆိုသောကောင်လေးသည် ရွှေဆယ်မည် ကုမ္ပဏီ၏လုပ်ငန်းများအကြောင်း ကောင်းစွာ အကြံပေးသွားလေ၏။ အာပေါင်အာရင်သန်သန်၊ အချက်အလက်ကျကျနှင့် ပြောသွားသောကြောင့် ရှယ်ယာရှင်အများစုမှာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နိုးကုန်သည်။ အချို့က တောက်မေ့ပီပီခဲဟု နိဒိတ်ဖတ်ကြသည်။

ဘိုဘိုသည် ထက်မြက်သောလူငယ်တစ်ယောက်ဆိုတာ ပြစ်မရပေမယ့် သူ့အနေနဲ့တော့ ကြည့်မရချေ။

“ကြွ”

သူ့အသံက လေးဖင့်လှသည်။

“ကို ပြောမယ့်အကြောင်းကို ကြွသိပါတယ်။ အခါကြွဘက်က အရင်စပြောချင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကို အနေရောက်မှားချင်ချိန်နေရတာ”

ဟုဆိုပြီး မထိုင်စလူး မှန်တင်ခုံရွှေထိုင်ပြီး ခေါင်းပြီးလိုက်သွားသည်။

“ကြွ ဒီနေ့ သူ့ကို သွားတွေ့လိုက်တယ်”

“မင်း ဘယ်ကတည်းက သိနေတာလဲ ကြွ”

“ကြွ ဘယ်လောက်အလုပ်များများ ကိုယ့်ခင်ပွန်းနဲ့ ကိုယ့်သမီးကိုတော့ မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ မိုးချုပ်မှ ခြံရောက်လာတိုင်း ကိုယ့်အင်္ကျီ ရေဖွေးနဲ့ပြောင်းနေတတ်ကတည်းက သိ”

သူ မှတ်တက်သွားလေ၏။

ထင်မထားခဲ့ပါ။ သူ့ကို အင်္ကျီကြယ်သီးပင် ကျွဲဖြုတ်ပေးဖော်ချေသော ကြွက ထိုအချင်းအရာကို သတိပြုမိမည်ဟု မထင်ခဲ့ပေ။

“အဲဒီကတည်းနဲ့ ဘာလို့မတားခဲ့တာလဲ”

“ကို သိက္ခာကျမှာမို့လို့ပါ”

ကြွစကားဆုံးက တိုတိုလေးဆိုသော်လည်း သူ့ရင်ကို ထိုးနှိပ်လိုက်နိုင်သည်။

ဘယ်သောအခါမျှ မကျူးသော မျက်ရည်များလည်း မျက်နှာထဲ ဆိုင်ထွန်းသွားလေ၏။ ကြွကို အားနာမိသည်။

“မင်း ကိုယ့်ကို ပြောစရာစကား မရှိဘူးလား ကြွ”

ဟုမေးလျှင် ကြွေသည် ခေါင်းခါပြလေသည်။ ကြွေ ဘာကြောင့် ခေါင်းခါပြမှန်း သူ နားမလည်ချေ။ ကြွေစိတ်ထဲမှာ ဘာတွေ တွေးနေသလဲ။

“ဘာလုပ်ရမှန်း သိသဲကွဲကွဲ မသိသေးတဲ့အချိန်မှာ ဘာမှ မလုပ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ ကို။ ဘာပြောရမှန်း မသိသေးတဲ့အချိန် ကြွေ ဘာမှမပြောချင်တူး”

ဘာလို့လဲ ကြွေ။ မင်း ဘာကြောင့် အဲဒီလို ငြိမ်နေရတာလဲ။ အဲဒါ မင်းပုံစံအစစ်မှမဟုတ်တာ။ ကိုယ့်ကို ထုရှက်ပြီး အပြစ်ပြောလိုက် စမ်းပါ ကြွေ။

မင်း သိသမျှတွေ အံ့ချပြီး ရန်တွေ့လိုက်စမ်းပါ။

“ကြွေ့နဲ့ကိုတို့နဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက နှစ်ယောက်တည်းရဲ့ဘဝနဲ့ တည်ထောင်ထားတာ မဟုတ်ဘူး ကို။ ကြွေ့စကား အမှားတစ်ခွန်းကြောင့် ဘဝတွေ အများကြီး ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကြွေက တစ်ခုခု အမှားပြောလိုက်ရင် ကိုက တစ်ခုခုထု လွယ်လွယ်ဆုံးဖြတ်သွားနိုင်တယ်။ ကြွေ့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနောက်မှာ ကြွေ့ ရတနာဆိုင်ကဝန်ထမ်းတွေရဲ့ဘဝတွေ ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ကြွေ့ကို အားကျပြီး စံထားနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေရဲ့ ယုံကြည်မှုတွေရှိတယ်။ ပြီးတော့ ကိုဂုဏ်သိက္ခာနောက်က ဝန်ထမ်းတွေ။ ပြီးတော့ ...

ထောက်ထဲက လူငယ်ဘယ်နှစ်ယောက်က ကိုကို စံထားနေသလဲဆိုတာကို မသိနိုင်ပါဘူး။ သူတို့လေးတွေရဲ့ဘဝ၊ ယုံကြည်ချက်၊ ဒါကို ကြွေတို့ ထည့်မတွက်ပေးလို့ မရဘူး ကို”

ကြွေက ထိုသို့ဆိုသောအခါ သူ့အမြင်က ပိုကြီးသွားသလို ခံစားရသည်။ သူ့ကိုစိုက်မကြည့်ဘဲ ပြောနေသော ကြွေ့မျက်နှာကို သူ ပြန်မကြည့်ခဲ့ချေ။

“ကို အမှားအမှန်ကို ခွဲခြားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကြွေ ယုံခဲ့တယ် ကို။ အကောင်းဆုံး လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုက ကြွေ့ယုံကြည်ချက်တွေကို အကြိမ်ကြိမ် လျော့ပါးအောင် လုပ်ခဲ့တယ်”

သူ ဘာလုပ်မိလို့လဲ။ အကြိမ်ကြိမ်ဆိုတာက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။

“သူ့သီ ကြွေ ဒီနေ့သွားတယ်။ သူ့ကို ကြွေ့ ပြဿနာရှာမှာ ကို စိုးရိမ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဘာဖြစ်ခဲ့ကြသေးလဲ”

“ကြွေ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးခဲ့တယ်။ ငါ့ယောက်ျားက ဆိုတဲ့ မာနက ဒီနေ့ ကိုယ့်လည်မင်းကို ကိုယ် ကြိုးကွင်းစွပ်ခဲလိုက် သေး”

“သူ ဘာပြောခဲ့လို့လဲ”

“ကြွေသွားတာက ကိုရင်းစိုက်နေတဲ့ ပြဿနာကို အခြေ
ရှာကြည့်မလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကြွေ နားမလည်နိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေပဲ ထပ်ရခဲ့
တယ်။ ကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်ထိ ခိုက်မဲရတာလဲ”

ကြွေစကားကို သူ့နားမလည်ပါ။ ကြွေ ဘာကိုဆိုလိုသလဲ
ဆိုတာလည်း သဘောမပေါက်ပါ။

“ဒါ ကြွေ စိုးရိမ်ခဲ့တဲ့အခြေအနေပဲ ကို။ ရင်သွေးဆိုတဲ့အရာ
ကို ... ကို ဘယ်လောက်ထိ ချွေးသွပ်မှန်း ကြွေသိတယ်”

“ဟင် ... ကြွေ မင်း”

“ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဆိုတဲ့ စကားတစ်လုံးအောက်မှာ ကြွေထံ
မိန်းမက သူ့ကို ဦးညွှတ်ပြီး ပြန်ခဲ့ရတယ် ကို”

ကြွေအသံသည် အဖျားခတ်တုန်ယင်သွားလေသည်။ ကြွေ
ရင်ထဲမှ ဒဏ်ရာကို သူမြင်ရသောအခါ သူသည် ကြွေခင်ပွန်းဖြစ်
ရသည်ကို အားနာလာမိသည်။

သူ အမှားကြီးကို ကျူးလွန်ခဲ့မိပါပြီ။ ပန်းရနံ့ကို သူ ယုံကြည်
ခဲ့လွန်းမိပါပြီ။ ပန်းရနံ့ကြောင့် သူ့ချစ်ရသောကြွေ သူ့ရဲ့ပါရမီဖြည့်ဘက်
ကြွေက ယခုတော့ ရင်ထဲမှာ ငိုသံတွေ ဗလှပပြင့်။

“ကြွေ”

“ကို ကြွေကို မနှစ်သိခဲ့ပါနဲ့။ နှစ်သိခဲ့ခြင်းတွေက မျက်နှာ

ဘို့ပါ တွန်းအားပေးတယ်ဆိုတာ ကို သိမှာပါ။ ဒီလိုကိစ္စလေးကြောင့်
ကြွေမျက်နှာရည်တွေ အလကားအဖြစ် မခံနိုင်ဘူး”

“ကိုယ် မှားခဲ့ပါတယ် ကြွေရယ်”

“ရှေ့ဆက် မပိုက်နဲ့တော့ပေါ့”

“ဒါဆို”

“နေပါဦး ... သွေးပူတုန်းမဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ ကို။ သေသေချာချာ
ထုံးစားပါ။ ဒီနေ့တစ်ညတော့ ကို ခေါင်းအေးအေးထားပြီး အိပ်လိုက်
ပါ။ ကြွေ သမီးနဲ့သွားအိပ်မယ်။ ခုလောလောဆယ် သမီးကပဲ ကြွေ
အတွက် အကောင်းဆုံး အဖော်မွန်ပါ”

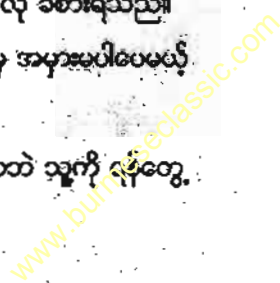
ကြွေသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် လက်ဝတ်ရတနာများကို ရွတ်
ကာ ဘူးထဲထည့်ပြီး အံ့ဆွဲတွင်သိမ်း၏။

ပြီးနောက် သူ့ကို တစ်ချက်မျှ လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်သွား
လေသည်။

မှတ်တရက်ဆိုသလို ရင်ထဲလှစ်ဟာသွားသလို ခံစားရ၏။
အာတကြီးထဲ လူတစ်ဦးသာ အသက်ရှင်နေသလို ခံစားရသည်။

ကြွေပြောသောစကားတွေက တစ်ခွန်းမှ အမှားမပါပေမယ့်
သူ့အတွက်တော့ လိုအပ်ချက်တွေအပြည့်ပင်။

ကြွေက ထိုသို့စဉ်းစား ဆင်ခြင်စွာမပြောဘဲ သူ့ကို လှိုတော့

လျှင် သူ့ရင်ထဲက အစိုင်အခဲကြီး ကျော့သွားနိုင်ဖွယ်ရှိ၏။
ခုတော့ ကြွေကြွေနှင့် အစိုင်အခဲကြီးသည် ပို၍ ကြီးထွားလာ
သည်ဟု ခံစားရသည်။

ကုကယ်ရာမရှိချေ။ သူ့ကိုယ်၌က ဘာမှ မဆုံးဖြတ်တတ်
သော အခြေအနေတွင် ထက်မြက်သော ကြွေအကူအညီကို ရယူရင်
သည်။

ကြွေလည်း ထူပူနေလိမ့်မယ်ဆိုတာသိပေမယ့် ကြွေရဲ့ ထူ
နေခြင်းကို သူ မလိုလားချေ။

သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ပန်းရဲ့ကိုယ်ဝန်ကို သူ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်
ရမလဲ။ ထိုအကြောင်း ကြွေသိနေသောကြောင့် ပို၍ဆိုးသည်။

ပန်းရဲ့နံ့က ဘာကြောင့် ပြဿနာကို ဒီလောက်ထိကြီးထွား
လာအောင် ဖန်တီးရတာလဲ။ ဘာလိုချင်တာလဲ”

ထူပူနေသောစိတ်သည် ဒေါသသို့အသွင်ပြောင်းလာသည်။
ထိုဒေါသသည် ပန်းထံ စုပြုံကျချင်လာ၏။ ထိုစဉ် -

“ဒွိ ဒွိ”

သူ့ဖုန်းမှ အသံပြည်လာလေသည်။ ဖုန်းပြည်သံကို လျစ်လျူ
ရှုထားချင်သည်။

“ဒွိ ဒွိ”

မက်ဆေ့ချ်ပင်သံကို အဆက်မပြတ် ကြားရသောအခါ လျစ်
လျူမရှုနိုင်တော့ဘဲ ဖွင့်ကြည့်မိသည်။

“ဟင်”

သူ မှင်တက်သွားရလေ၏။
အန်ထရာဆောင်းရိုက်ထားသောပုံလေးဖြစ်သည်။ ပြီးနောက်
ဘားရဲ့ဖေဖေတဲ့။

သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဒေါသဖြစ်မှလာတာ။ ပီတိဖြစ်မှလာတာ။
သေချာတာကတော့ ထိုပုံလေးကို ထပ်ပြီးကြည့်ချင်နေမိ
သည်။ တစ်ကြိမ် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရလျှင် နောက်တစ်ကြိမ်။
နောက်တစ်ကြိမ် နောက်တစ်ကြိမ်။

www.burmeseclassic.com

ဓူဝံတရက် ပြောချလာသောစကားကြောင့် ကြွ မှင်တက်သွားလေ
၏။

“သမီးတ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

သမီးကို အကဲခတ်တော့လည်း ခါတိုင်းထက် တည်ကြည်
လေးနက်မှုကို သမီး၏မျက်လုံး၌ ရှာတွေ့သည်။

“သမီး သိနှင့်နေတာလား”

“မေမေနဲ့ အဲဒီမိန်းမ အပြင်မှာဆိုပြီးသွားပြီ မဟုတ်လား”

“သမီး ဘယ်လိုသိသလဲ”

“အဲဒီနေ့က ဖေဖေနဲ့မေမေပြောနေတာ သမီး မတော်တဆ
ကြားလိုက်တယ်”

“ဟင်”

“အဲဒီမတိုင်ခင်တည်းက သိနေတာပါ”

“ဘယ်လို သမီး”

“သမီးတို့အိမ်ရှေ့ ကားအနီးရောင်တစ်စီး မကြာခဏ ရောက်
တယ်”

သမီးအခန်းသည် အိမ်ရှေ့ကို မျက်နှာစာခန်းဖြစ်နေသည်ကို
ကြည့်ဖူးသွားလေ၏။ သို့သော် သမီးသည် ပြင်ပသို့ငေးသည့်အကုန်း

သို့မရှိကို ကြွ အသေအချာမသိပါ။

အခန်း (၁၄)

“မေမေ ... ဘာလို့ ဖေဖေကို အဲဒီလိုပြောလိုက်တာလဲ
သမီးကို ပြောစရာရှိတယ်ဆိုကာ သာသာယာယာရှိ
နေရာကို ခေါ်ထုတ်လာသည်။ အမှန်က သမီးကိုလည်း လူရာသွား
သင့်သည်ဟုထင်ပြီး တိုင်ပင်ပြောဆိုဖို့ ရည်ရွယ်ခြင်းဖြစ်၏။ သမီး
စဉ်းစားဆင်ခြင်ညာထံရှိသောကြောင့် ကိုအပေါ်လည်း အထင်
လောက်ဘူးဟု ယုံကြည်သည်။

သို့သော် ခုံတန်းပေါ် တိုင်ထိုင်ချင်းပင် ဘာပြောရမှန်းမသိ
တို့ကြောင့် စေညင်းကိုသာ ရှုပြီး စကားစရာနေခိုက်တွင် သမီး

“ပြီးတော့ ဘိုဘိုနဲ့လည်း အဲဒီအမျိုးသမီး ပတ်သက်နေတယ် ဟုတ်လား”

“သမီး”

ကြွေအတွက် အံ့အားသင့်စရာချည်း ဖြစ်နေလေသည်။ သမီးသည် ခုလောက်ထိသိနေလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မထင်ခဲ့ပေ။

“အဲဒါကြောင့် သမီးကို ဘိုဘိုနဲ့ တွေ့ပေးခဲ့တာမဟုတ်လား”

ရင်ထဲ ထိခိုက်ကြေကွဲသွားလေသည်။ အရောင်မှိန်နေသော သမီး၏မျက်လုံးများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သမီးရင်ထဲ ဘယ်လောက်ထိ နာကျင်နေမလဲဆိုတာ ကြွေ တွက်မိလိုက်၏။

“ဖေဖေ နောက်ဆုတ်သွားမှာပါ။ မေမေ အရမ်းကြီး မျိုးနဲ့ ပါနဲ့”

“နားနဲ့မနာ ဝမ်းနဲ့နာပါ သမီးရယ်”

“ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ပြောပါ မေမေ။ သမီးက ရပါတယ်။ ဖေဖေ မှာ အဲဒီမိန်းမ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိကတည်းက သမီးစိတ်ကို သီးခြင်ဆင်ထားပါတယ်”

“သူမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီတဲ့”

“ဖေဖေနဲ့ရတဲ့ကိုယ်ဝန်လား”

“ဟင်”

ထိုအချက်ကို ကြွေ မတွေ့မိခဲ့ပေ။ သမီးက ဘာလို့ဆိုသို့ တွေးမိပါလိမ့်။

“ဖေဖေနဲ့အပြင် သူ့မှာ တခြားလူရှိနေသေးတာပဲ”

ဟောမာန်ခန့်ကိုသည် တည်ငြိမ်စွာဆိုပြီး ပြင်ပသို့သာ ငေးမောနေလေ၏။

ကြွေသည် ရင်ထဲ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်ရ၏။

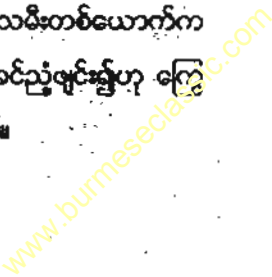
ကြွေတော့ သမီး ထိုသို့အကြောင်းပြောပါက သမီး ခံနိုင်ရည် နှိုင်းမလားဟု စိုးရိမ်လိုက်ရတာ။ ယခုတော့ သမီးက ကြွေထက်ပင် တည်ငြိမ်နေသေးသည်။

ယခုမှ တက္ကသိုလ်ပထမနှစ်တက်နေသောသမီးသည် အရွယ် နှင့် မမျှအောင် ရင့်ကျက်နေသည်ကို ကြွေ ပထမဆုံးအကြိမ် သံသယ ခင်လာလေ၏။ အမှန်က သမီးကို ပုံမှန်မဟုတ်ဘူးဟု ကြွေတွေးမိခြင်း သာ ဖြစ်သည်။

“သမီးရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားရသလဲ”

“ဖေဖေကို သာမန်အဖေတွေလိုပဲ မြင်ပါတယ်”

ထိုအဖြေကို ကြွေ သဘောမကျပါ။ သမီးတစ်ယောက်က အဖေတစ်ယောက်ကို မလေးစားခြင်းသည် မိခင်ညံ့ဖျင်း၍ ဟု ကြွေ ဆင်သည်။ ကြွေသည် စံပြမိခင်သာ ဖြစ်ချင်၏။

“သမီး အထင်လွဲနေတယ်”

“ဘာလိုလဲ မေမေ”

“ယောက်ျားတွေမှာ ဒီလိုကိစ္စလေးတွေ ရှိတတ်ကြတယ် ဟုဆိုလျှင် သမီးသည် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေထေ
သည်။

“သမီးရဲ့ဖေဖေက ယောက်ျားတွေထဲမှာတော့ တော်တော်
စောင့်စည်းထိန်းသိမ်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ”

“ဖေဖေကို သူများတွေထက် သာရုံမကဘူး မတူတဲ့အခ
ဖြစ်စေချင်တာပါ”

“မေမေတော့ သမီးဖေဖေကို သမီး အထင်မလွဲစေချင်ဘူး”

“သမီး ဘယ်တုန်းကမှ အထင်မလွဲပါဘူး။ အမြဲတမ်း အမှန်
မြင်တာပါ”

အင်မတန် စကားပရိယာယ်ကြွယ်သော ကြွယ်လျှင် သမီး
ကို ပြန်ပြောစရာစကားမရှိအောင် တိတ်ဆိတ်သွားရသည်။

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သမီးလေးရယ်။ သမီး ဘာကြောင့်
ဒီလောက်တည်ငြိမ်နေတာလဲ။ ပေါက်ကွဲလိုက်စမ်းပါ။ မိန်းမလည်း

လို့ စွပ်စွဲပြီး ပြောဆိုလိုက်စမ်းပါ။

“သူက ဘိုဘိုနဲ့ တွဲနေတာကြာပြီ မေမေ”

“မေမေ သိပါတယ်”

“မေမေ မသိတာ ရှိသေးတယ်”

“ဘာကိုလဲ သမီး”

“ဖော်တုတ်ထဲ ဝင်ကြည့်လိုက်ပါ။ ဘိုဘိုနဲ့ သူနဲ့ တွဲချိက်ထား
တဲ့ပုံတွေ အများကြီးရှိတယ်။ သူဟာ ဘိုဘိုပစ္စည်းဆိုတာ လူငယ်
တော်တော်များများ သိတယ်။ သမီး စိတ်မကောင်းတာက အဲဒါပါ”

“ဘာလဲ သမီး ... မေမေ နားမလည်ဘူး”

“သမီးက မေမေသမီးအရင်းမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

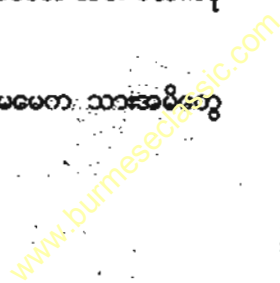
“ဘယ်လိုသမီး”

“သမီးနားချင်ပြီ မေမေ”

“မဟုတ်သေးဘူး သမီး။ သမီးရင်ထဲ ဘာတွေရှိနေတာလဲ။
ဘယ်လိုအကြောင်းအရာတွေ ကြီးစိုးနေတာလဲ။ သမီး မေမေအပေါ်
ဘာတွေ အထင်လွဲနေတာလဲ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ သမီး”

“ပွင့်လင်းလွန်းတာက ဆွဲဆောင်မှုမဟုတ်ဘူးလို့ မေမေ
အင်ပြခဲ့တာကို သမီး အမြဲမှတ်ထားပါတယ် မေမေ။ သမီး ဒီထက်ပို
ပြီး မပြောချင်ပါဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူး သမီး။ သမီးနဲ့မေမေက သားအမိမီးတွေ
လေ”

“ဒါဆို မေမေကောရော ဖေဖေအပေါ် ဘာလို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြောခဲ့တာလဲ”

သမီး၏မေးခွန်းသည် ကြွေအတွက် ကြောက်စရာကောင်း နေပေသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့ ကြွေ သူ့ကို ဘာလို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြောခဲ့ပါလိမ့်။ သူ့အပေါ် ဒေါသဖြစ်ခဲ့သည်။ စိတ်ရှိလက်ရှိ ထုနှိပ်ပြီး အပြစ်ပြောချင်သည်။

“ပန်းမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ အန်တီ”

ဟု ထိုမိန်းကလေးဆိုမှအသံကို ကြားရစဉ်က ကြွေအဖေ တဆတ်ဆတ်တုန်ခဲ့သည်။ ကြွေ့မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသည်ထိ ဒေါသ ထွက်ခဲ့သည်။

စိတ်ထဲရှိသည်အတိုင်းဆို ဆံပင်ကိုဆွဲပြီး အားပါးတရ ပါးချချင်သောလည်း ကြွေသည် အခြားသော သာမန်မိန်းကလေးမျိုးဖြစ် သွားမှာစိုး၍ လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုတ်ပြီး နောက်ဆုတ် ရသည်။

လက်အောက်ငယ်သားများကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဖလှယ် ဘယ်အရာမှ ဒေါသနဲ့ မဖြေရှင်းနဲ့ဟူသော စကားသည် ကြွေ ဆုံးမကျ စကားဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကြွေသည် မိမိစကားကို မိမိတန်ဖိုးထားသည်

အနေနှင့် ငြိမ်နေခဲ့ရသည်။

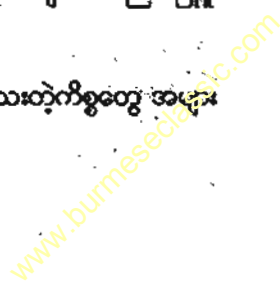
စိတ်ထဲရှိသည်များ ပြေပျောက်သွားစေရန် အာခေါင်ခြစ်ပြီး ဆော်ငိုလိုက်ချင်ပါသည်။

သို့သော် ဂုဏ်သိက္ခာကြောင့် ထိန်းသိမ်းထားပြန်သည်။ ဘိုနေက ကြွေ့ဘဝကို ကြွေ စိတ်ကုန်ခဲ့မိသည်။

ဦးဆောင်သူမဟုတ်ဘဲ နောက်လိုက်သာဖြစ်ချင်ခဲ့မိသည်။ သူငွေမကြီးဆိုသော ရာထူးထက် သာမန်ဈေးရောင်းဈေးဝယ် လုပ် သော အမျိုးသမီးသာ ဖြစ်ချင်မိသည်။ ထိုမှသာ စိတ်ရှိတိုင်း ကြမ်း ဘင်းမှာ ဆက်ဆံပြောဆို၍ ရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

အခုတော့ မီဒီယာတွေရဲ့ စွမ်းအားကြောင့် ဘယ်နေရာသွား သွား ကြွေ့ကိုသိနေသောလူထုကြောင့် ကြွေသည် သိက္ခာဆိုတာကို အမြဲတိန်းသိမ်းနေရသည်။ မိန်းမတိုင်းသည် ကိုယ့်ခင်ပွန်း၏ ဖောက် ဖြန့်မှုကို ပြုံးပျော်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ အနည်းနဲ့အများ ဒေါသဖြစ်မိ သည်ချည်းသာ ဖြစ်၏။ ကြွေလည်း မိန်းမထဲမှ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဒေါသထွက်တတ်သည်။ ဒေါသအလျောက်လည်း ပြုမှု ထိတ်ချင်သည်။

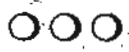
“လောကကြီးမှာ သမီးနားမလည်သေးတဲ့ကိစ္စတွေ အများ ြစ်ရှိတယ် သမီး”

“သမီးကတော့ မရှိလောက်ဘူးလို့ ထင်တာပဲ။ ကိစ္စတိုင်း
နားလည်လွယ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ဇေဇေနဲ့မေမေက လွဲရင်ဆို
ဟုဆိုကာ နေရာမှထထွက်သွားသောသမီးကြောင့် ခြေ
သည် ပထမဆုံးအကြိမ်အနေဖြင့် ဘဝကြီးကိုကြောက်သွားသည်။
နွေးထွေးပြီး ပြည့်စုံသောမိသားစုကို ကြွေတည်ဆောက်
ဟု ထင်ခဲ့မိသည်။

ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ ဘာတွေမှားနေတာလဲ။ ဘယ်
တည်းက မှားခဲ့တာလဲ။

ကြွေခေါင်းထဲ ဆင့်ကဲအပူများသာ ရောက်ရှိ၍နေသည့်
ကြွေ အချစ်လူနှစ်ဦးထံတွင် ကြွေမသိသောပြဿနာများ ရှိနေ
သည်။ ကြွေ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ။ ဘယ်အရာက ပြဿနာလဲ။

အခန်း (၁၅)

“ရှင့်ဆရာရော ကိုမောင်မျိုး”

ကြွေ ရုံးမှအပြန် အိမ်ထဲသို့အရင်မဝင်ဘဲ နောက်ဖေးရှိ
အလုပ်သမားခန်းများသို့သာ ဝင်လာခဲ့သည်။ အကြောင်းမှာ ကိုမောင်
နဲ့ ငိုနို့မရှိ သိချင်၍ဖြစ်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် ကားက ခြံထဲမရှိသော်လည်း ကိုမောင်
နဲ့ကတော့ မိသားစုညစာထမင်းခိုင်းကို မျက်နှာစုံညီကျင်းပနေလေ
သည်။

“ဆ ... ဆရာ”

ကိုမောင်မျိုးသည် စကားပြောချောမွတ်သူဖြစ်သော်လည်း ကြွေက မျက်နှာထားနှင့် မေးသောအခါ အထစ်ထစ်ဖြစ်ကုန်သည်။

ကိုမောင်မျိုးရော ဇနီးသည်မနှင့်မေရော သမီးခင်အေထိ ကြွေကို မည်သူမျှ မော်မကြည့်ဝံ့ချေ။

ငါးပိရည်ကျီဟင်းကို လက်ဖြင့် အားပါးတရ နယ်ဖတ်စား သောက်နေကြသောကြောင့် ထမင်းပိုင်းမှာ အနံ့တော့ဆိုးလှသည်။ ဟင်းကလည်း ဟိုတစ်ပုံ ဒီတစ်ပုံနှင့် လှပခြင်း အလျဉ်းမရှိ။ သို့သော် နွေးထွေးမှုကို ကြွေ တွေ့နေရသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကြွေဒေါသများ အတွတ်အထိပ်ရောင် ကုန်သလားဆိုတာ မသိနိုင်ပါ။

“ကြွေ အမှန်အတိုင်း သိချင်တယ်... ကိုမောင်မျိုး”

“ဆရာ ကွန်ဒိုကို ဝင်သွားပါတယ်”

အမှန်တို သိချင်သော်လည်း ထိုအမှန်တရားကို ရင်ဆိုင်နို သတ္တိ ကြွေထံမရှိပါ။ ကြွေခိုင်သော မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုသော်လည်း ရင်တစ်ခုလုံး ပြောင်းဆန်သွားကုန်သည်။ လက်ထဲမှ အိတ်ကိုထု မြဲအောင်မကိုင်နိုင်ပါ။

သူ ဒီလို ခြေလှမ်းလှမ်းပြီပေါ့။ ကြွေသိသွားပြီပဲ။ မထူးတော့ ပါဘူးဟု သဘောပိုက်ကာ မထူးဖောက်ခင်ပြီပေါ့။

ဒါတွေကို ကြွေ ကြိုမြင်ခဲ့လို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ကြွေရင်ထဲ ကွဲကြောခဲ့ရသည်။ အချိန်များမှာ ခြေစရာပင် ကောင်းနေပေတော့သည်။

“ဆရာကတော်... ဆရာကတော်”

ကြွေအတွေးတွေ ဘယ်အထိရောက်ကုန်မှန်း မသိပေ။ သက်ထဲမှအိတ် ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားသည်ကိုပင် ကြွေ သတိ ထားမိလိုက်ပါ။

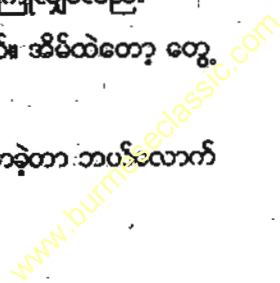
ကြွေကိုချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့ သူ့စကားတွေကို ကြွေ ယုံခဲ့ မိတာက မှားတာပါ။ သူ့ရဲ့သစ္စာတရားက ကြွေရဲ့သစ္စာတရားနှင့် အိတ်တူကျလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတာကိုက ကြွေမှားတာပါ။

“ကြွေ ကိုယ့်ရောက်ခိုကိုယ်သာ ဂရုစိုက်ပါ။ ကိုယ့်ကို ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့။ ကိုယ့်ကို မယုံဘူးလား”

ဟုပြောခဲ့တာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ပင် မပြည့်သေးပေ။ ယောက်ျားစကားမို့ ဆိုခဲ့စေ မြဲစေထင်ခဲ့သည်။

ကြွေက သူ့ အလုပ်ပြန်လာ၍ ထွက်ကြိုလျှင်လည်း - “မကြိုပါနဲ့ ကြွေရယ်၊ မောနေပါမယ်။ အိမ်ထဲတော့ တွေ့ ချာသဲ”

ဟု နှလုံးရောဂါသည် ကြွေကို ကြင်နာခဲ့တာ ဘယ်လောက်

ကြာသေးလို့လဲ။

“ကြယ်သီးတွေ ကျွတ်မနေပါနဲ့ ကြွေရယ်။ သက်သောင့် သက်သာပဲနေပါ။ ကိုယ်လုပ်နိုင်ပါတယ်”

ဟု မြတ်နိုးခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာသေးလို့လဲ။

သူ သိပ်ကိုပြောင်းလဲသွားပါပြီ။ မယုံနိုင်လောက်အောင် ပြောင်းလဲသွားပါပြီ။

“ဆရာတော် နေကောင်းရဲ့လား။ ကျွန်မ ကုတွဲပေး မလား”

“ရတယ် ရတယ် ... မနှင်းဝေ ရတယ်။ ကြွေ အဆင်ပြေ တယ်”

ဟု ဆိုနေရာသော ကြွေကို ကိုမောင်မျိုးက စိတ်မသက် သာစွာ စိုက်ကြည့်သည်။

“ဆရာ ပြန်လာမှာပါ။ ဆရာရင်ထဲ ဆရာကတော်ကပဲ နေ အပြည့်ရှိနေတာပါ။ အဲဒါကို ကျွန်တော် အာမခံတယ်။ ဆရာ့ ကျွန်တော်က အစုဝဲတည်းက အတူနေလာခဲ့တာပါ။ ဆရာ့အကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်”

ဟု ကိုမောင်မျိုးက နှစ်သိမ့်နေသော်လည်း ကြွေကတော့ မနိုင်တနိုင် ခြေလှမ်းများနှင့် အိမ်ကြီးထဲ ဝင်သွားပြန်ပြန်။

“ရှင်ဆရာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုမျိုး”

“အိမ်တွင်းချေပြသနာပေါ့”

“ကျွန်မ ခိုင်မိပါတယ်။ ဘာလဲ ကောင်းမလေးက ငယ်ငယ် ချောချောလား မထင်ရဘူးနော်”

“နွဲ့ပါများရင် ကျောက်စိုက်ကျောက်သားတောင် နေရာရွေ တာပဲ”

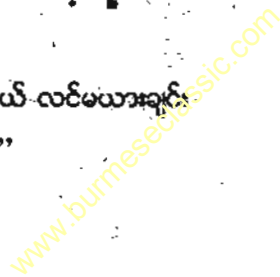
“ဆရာက ဆရာကတော်ကို သည်းသည်းလှုပ်ချစ်တာပါ ဟာ။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“သနားတတ်တဲ့စိတ်ရင်းကြောင့်ပါ။ ဘဝ ဝဋ်ကြွေးတွေပေါ် တွား ကောင်းမလေးက သူကတော့ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့”

“ဒီခေတ်မိန်းကလေးတွေက မလွယ်ဘူး။ အလုပ်မလုပ်ချင် တဲ့၊ ငွေရှိတဲ့ယောက်ျားကို သွားမပါချင်နေ ကားပါရင် ပြီးချောဆိုပြီး ချေလိုတယ်ကပ်ထားကြတာ။ ဆရာ့လို ငွေလှုံ့ ငွေလှုံ့ ရှင်ရည်ရှိဆို တော့ ပိုဆိုးကုန်တာပေါ့”

“သူကလည်း အားကိုးရှာတာပါ။ တကယ်တော့ သူ့ဘဝက လည်း သနားစရာလေးပါ”

“ရှင် သူ့ကို မြင်ဖူးတယ်ပေါ့လေ။ အဲမယ် လင်မယားရင်း တောင် မပြောပြဘူး။ အတော်သာစောင့်သိနေ”

“ဆရာအပေါ် မင်း အမြင်စောင်းမှာစိုးလို့ပါ။ တကယ်တော့ ဆရာက လူနိုးလူကောင်းပါ။ ဆရာကတော်အပေါ်လည်း အမြဲ သနားစောင့်ရှောက် ကြိုးစားခဲ့တဲ့ လူပါ။ ငါနဲ့ ငယ်ပေါင်းဆိုပေမယ့် ငါ လေးစားအောင်နေတတ်တဲ့ လူမျိုးပါ။ အဲဒီလိုလူမျိုးရဲ့သတင်းကို အတင်းလှုပ် ပြောနေမှာမျိုး မလိုလားလို့”

“အမယ်လေး ဖြစ်နေလိုက်တာ လင်မယားချင်းကို။ ဟွန်း... ဆရာတို့စုံတွဲ မကွဲဘဲ ရှင်နဲ့ကျုပ် ကွဲရလိမ့်မယ်နော်”

“အမေ့အဖေ ... ထမင်းမစားဘူးလား။ သမီးရဲ့လက်ထဲ ရေဆေးရတော့မှာလား”

ဟု ခင်အေးကဆိုတော့မှ လက်ရှိထမင်းပိုင်းကို သတိရဘူးပြီး ပြန်ပြန်ဆန်ဆန် ဝင်ထိုင်ကြပြန်သည်။ အချင်းဝက် ဆယ်လက်ဆယ်သာရှိသော စားပွဲပိုင်းလေးတွင် လက်များ ရှုပ်ထွေးသွားကြပြန်သည်။ ပြီးနောက် ဘဲဥဟင်းကို တစ်လုံးစီဝေငှကာ ငါးပိရည်ချဉ်ဖတ်ထပ်ရင်းက ဝမ်းဝရံဖြည့်တင်းရုံသာ။

အခန်း (၁၆)

“ကလေးရပြီမှတော့ မထူးတော့ပါဘူး။ အဲဒီကလေးကို အစ်ခုခုလုပ်လိုက်ပါလို့လည်း ငါက မပြောနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကလေးကို ငါ အသိအမှတ်ပြုလို့တော့ မဟုတ်ဘူး ပန်းရနံ့”

အိမ်ထဲသို့ပင် မဝင်ဘဲ ကွန်ဒိုအောက်ရှိ မြေအောက် ကားအိတ်ထဲ၌သာ ကားပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း စကားပြောဖြစ်ကြသည်။

“အဲဒါ ပန်းအတွက် ဂုဏ်ပြုစကားလား ဦး”

“ငါ မနှစ်သက်တဲ့အလုပ်ကိုလုပ်ပြီး ငါ့ဆီက ချီးမွမ်းမံမို့ ဆျာလင့်နေတာ မင်း ဖိုက်မဲတယ် ပန်းရနံ့”

www.burmeseclassic.com

“ပန်းက မိခင်လောင်းပါ ဦး။ ခုနေချိန်မှာ ပန်းရင်ထဲ ဘယ်
လောက်ထိ ဝမ်းနည်းအားငယ်နေမလဲဆိုပြီး ဦး တွေးသင့်တယ်။ ပန်း
အရမ်းဝမ်းနည်းတာပဲ”

“မင်းကိုငါ ကြင်နာမပေးနိုင်တဲ့အတွက် ငါလည်း စိတ်
မကောင်းပါဘူး”

“ဒေါ်ဆောင်းရွက်ကြွေကြောင့်လား ဦး”

“အနစ်နစ်ဆယ်လောက် တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်ရေး
ကို ငါ ပြုလဲမခံနိုင်ဘူး ပန်း။ ပြီးတော့ ကြွေကို ငါက ချစ်လို့လက်ထပ်
ခဲ့တာ”

“ပန်းကရောဟင်”

“ဒီမေးခွန်းမေးတာ မင်း ဖိုက်မဲတာပဲ”

“ဦး ပန်းအပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ မသာယာခဲ့ဖူးဘူးလား
တစ်စက်ကလေးမှ ပန်းကို မချစ်ဖူးဘူးလား ဖြေပါ ဦး။ ဦး မညာတတ်
ဘူးဆိုတာ ပန်း သိပါတယ်။ အမှန်ကိုဖြေပါ ဦး”

ဟုဆိုပြန်သောအခါ သူ့ထံ ဖြေစရာစကားလုံး မရှိဘူး
အဖြေမရှိမှတော့ မေးခွန်းကို ရှောင်လွှဲရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိ။

“ဘိုဘိုဆိုတဲ့ ကောင်လေးက မင်းကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်
တယ်”

“အခု ပန်းတို့ ဘိုဘိုအကြောင်း ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး
ဦး။ ပန်းနဲ့ဦးအကြောင်း ပြောနေတာပါ။ ပန်းမေးတာကိုဖြေပါ ဦး”

သူ ပန်းအပေါ် သာယာခဲ့ဖူးသည်။ သနားလည်းသနားခဲ့ဖူး
သည်။ အချစ်သည် သနားရာမှ မြစ်ဖျားခံနိုင်သည်ဟုဆိုလျှင် ပန်းကို
မချစ်ဖူးဘူးဟု မဆိုနိုင်ပါ။ သို့သော် အမှန်ကိုလည်း သူ မဖြေချင်ပါ။

“ကလေးမမွေးခင်အချိန်ထိတော့ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် လာ
တွေ့ပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ... အရင်လိုတော့ မနေတော့ဘူး”

“ကလေးမွေးပြီးတော့ရော”

“နိုင်ငံခြားမှာ သွားနေဖို့ စီစဉ်ပေးမယ်”

“ဦးကရော”

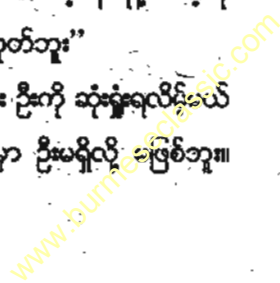
သူ မဖြေပါ။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မမြင်သော်လည်း ရောက် တတ်ရာရာ
ကြည့်နေမိသည်။

“ဦးမပါရင် ပန်း မသွားနိုင်ဘူး ဦး”

“ပန်း မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ငါသိတဲ့ပန်းရနံ့က ငါ့ကို
အဲဒီလို ဂျစ်တိုက်နေတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ဦးကို ဒီလိုမှ အကျပ်မကိုင်ရင် ပန်း ဦးကို ဆုံးရှုံးရလိမ့်မယ်
ဦး။ ပန်း ဦးကို ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ ပန်းဘဝမှာ ဦးမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး။

ဦးမရှိဘဲ ပန်း အသက်ဆက်မရှင်နိုင်ဘူး”

“ငါ့ကို ဒီထက်စိတ်ညစ်အောင် မလုပ်နဲ့တော့ ပန်း”

“ပန်းကြောင့် ဦး စိတ်ညစ်နေပြီလား”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ငါ ရူးချင်နေပြီ”

“ပန်းရဲ့ရှင်သန်မှုက ဦးကို အဲဒီလောက်ထိ ဒုက္ခပေးနေပြီလား”

“အေး... ဟုတ်တယ်ကွာ... ဟုတ်တယ်”

သူ စိတ်မရှည်နိုင်တော့၍ အော်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ပန်းသည် သူ့ကို စိုက်ကြည့်ပြီး မျက်ရည်များ အလုံးလိုက်ကျလာလေသည်။

“ပန်းချစ်ရတဲ့လူက ပန်းကို စိတ်ကုန်နေမှတော့ ပန်း ရှင်သန်နေလည်း ဘာထူးတော့မှာလဲ”

“ပန်း... မင်း”

သူ မှင်တက်၍ပင် မဆုံးသေးခင်မှာ ပန်းသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မြေအောက်ပါကင်ထဲ ဝင်လာသောကားသည်

“ပန်း”

သူ့ကိုယ်သူပင် သတိမထားမိလိုက်ပါချေ။

သူ ဘယ်လိုကားပေါ်က ဆင်းလိုက်မိသလဲဆိုတာ မသိလိုက်နိုင်ချေ။

“ကွီ”

ကားဘရိတ်သံတွေ သူ့ညံ့သွားတော့မှ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ပန်းသည် သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေပြီဖြစ်၏။

ပန်းထံ တည့်တည့်ကြီးလာနေသောကားသည် သူ့အသားကို ထိရန် တစ်လက်မခန့်အလိုတွင် ရပ်တန့်နေလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ဒါ ကားနော် နွားလှည်းမဟုတ်ဘူး”

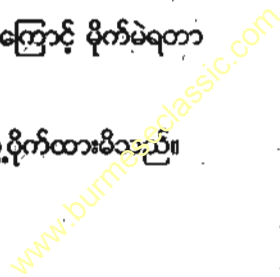
ဟု စိတ်မရှည်စွာဆိုပြီး သူတို့ကို ကွေ့ပတ်မောင်းသွားသော တားထံ သူ့လှည့်ကြည့်မနေတော့ပေ။

“ပန်း မင်းအဆင်ပြေလား။ ထိခိုက်သွားသေးလား”

တုန်ယင်နေရှာသော ပန်း၏မျက်နှာကို ဆွဲမော့ကာ စိုးရိမ်တကြီး မေးသည်တွင် ပန်းထံမှ ဖြေသံမကြားရချေ။ ပန်းသည် အကြောက်လွန်နေပြီဖြစ်၏။

“ဘာလို့လုပ်ရတာလဲ ပန်းရယ်။ ဘာကြောင့် မိုက်မဲရတာလဲ”

ဟုဆိုကာ ရင်ခွင်ထဲ နွေးထွေးစွာ ပွေ့ပိုက်ထားမိသည်။

“ဦးက ဂရုမစိုက်ချင်မှတော့ လောကကြီးမှာ ပန်းရောင်
လည်း ဘာထူးတော့မှာလဲ”

“ပန်းရယ် ... မင်း ရူးနေသလား။ မင်းက မိခင်လေး
လေး။ ဗိုက်ထဲကရင်သွေးကို ထည့်တွေးရမှာပေါ့။ မိုက်လိုက်တာ ပန်း
ရယ်”

“ပန်းအတွက် ဦးကလွဲရင် ဘယ်အရာမှ အရေးမကြီးပါဘူး
ဦးက ပထမပါ”

“ဘာ ပန်း ... မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်။ ငါက ပထမ
ပြောပြီး ငါနဲ့ရတဲ့ရင်သွေးကိုတော့ တန်ဖိုးမထားတာက ဘာသဘော
လဲ”

“ကလေးကို ပန်း တန်ဖိုးမထားဘူးလို့ မပြောလိုက်မိပါဘူး
ဦးရယ်။ ဦးနဲ့ပတ်သက်တာ မှန်သမျှ ခဲတစ်လုံးနဲ့တစ်စက္ကန့်ကိုတောင်
ပန်း တန်ဖိုးထားခဲ့တာပါ”

“ဦးကို တန်ဖိုးထားတယ်ဆို နောက် ဒီလို မိုက်မဲတဲ့အလုပ်
တွေ မလုပ်ပါနဲ့တော့ ပန်းနော်၊ ဦး စကားနားထောင်မယ်မဟုတ်လား”

ချော့ပြောပြန်တော့လည်း မိန်းကလေးသည် ပုတ်ဆင်ညီ
မလေးလို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် သနားဖို့ပဲ ကောင်းနေတော့သည်။

“ပန်းလေ ဒီကလေးကိုမွေးပြီးရင် ဦးရယ်၊ ပန်းရယ်၊ သားရင်

အတူနေရအောင်နော်”

သားရယ်ဆိုသောစကားလုံးသည် သားငတ်နေသော သူ
အတွက် ညွတ်ခွေယိုင်လဲသွားစေတာအမှန်ပါ။

“ပန်းရဲ့ဗိုက်ထဲက သားလေးကို ဦး နှုတ်ဆက်ပေးပါလား
ဟင်”

ဟု ပန်းက ဆိုသောအခါ ရင်ခုန်ချင်သလိုလို မှီလာသည်။
ကြောသာ သားလေးမွေးခဲ့ရင်ဆိုသော ရင်ခုန်မှုမျိုး သူ့မှာ တစ်ချိန်က
မှီခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ကြောသည် သူ့အတွက် သားမမွေးနိုင်ခဲ့ပေ။
သို့သော် သမီးဆိုလည်း ကြောနှင့်တူ၍ ချစ်ရတာပါပဲ။

“ဦး”

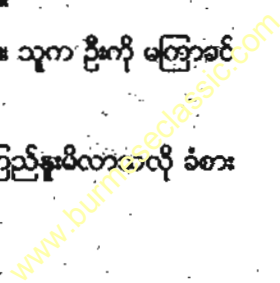
သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သောပန်းကြောင့် သူသည် လက်
မိုက်ခန့်ကို မဟုတ်တော့သလို နုပျိုသွားသည်ဟု ထင်မိသည်။

“သားနဲ့ အဖေဆိုတာ ရင်းနှီးမှုရှိရတယ်တဲ့”

ဟုဆိုကာ ယခုချိန်ထိ ချစ်ရင်နေသေးသော ပန်းရဲ့ဗိုက်သား
ပေါ်သို့ ပန်းက သူ့လက်ကို တင်လိုက်သည်။

“ဒီအထဲမှာ ဦးရဲ့သားလေး မှီနေပြီး သူက ဦးကို မကြာခင်
မြွေကန်လိမ့်မယ်”

ပန်းက တိတိတာတာပြောလျှင် ကြည်နူးမိလာသလို ခံစား

ရပြန်သည်။ တကယ်ပဲ ဇိုက်ထဲက ကလေးက သူ့လက်ကို ခြေဖြင့် ကန်မှာလား။ တကယ်ပဲ သားလား။

“ကို”

ဇိုက်ကို စူးစမ်းနေမိသော သူ့စိတ်ကို ထိုအသံက ပစ္စုပ္ပန်သို့ ဆွဲခေါ်လာလေ၏။

“ဟင် ... ကြွ”

မှန်ပါသည်။ သူနှင့်ပန်းကို မပိုတ်မသုန် ရပ်ကြည့်နေသော ကြွ။

ကြွ ဘယ်အချိန်တည်းက ရပ်နေတာလဲ။ ဘယ်တုန်းက တည်းက ရောက်နေတာလဲ။

“ကြွ”

ကြွသည် မျက်ရည်တွေပြည့်အိုင်နေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

မကြည့်ပါနဲ့ ကြွရယ်။ ကိုယ့်ကို အဲဒီလို မျက်လုံးချိုးမကြည့်ပါနဲ့။ ကိုယ် ... ကိုယ် မှားသွားပြန်ပါပြီ။ ဒါ ဒါ ... ကိုယ် ကြွကို မချစ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မကြည့်ပါနဲ့ကြွ။ အဲဒီလိုစိတ်ကုန်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကိုယ့်ကို မကြည့်ပါနဲ့”

“ဦး”

သူ့လက်ကို မိမိရရ ဆုပ်ကိုင်နေရှာသော ပန်းလက်ကို သူ ချိန်းလိုက်သည်။

“ကြွ ... ကိုယ်လေ ကိုယ်”

အမှန်က ပန်းကို သံယောဇဉ်ဖြတ်ဖို့လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဖြစ်ကြောင်းမှန်ကိုလည်း ကြွ အထင်မလွဲအောင် ရှင်းပြချင်သည်။ သို့သော် ကြွမူကား သူ့ကို ဆွဲစိမ်းတစ်ယောက်လို ကြည့်နေလေသည်။ ကြွအကြည့်ထဲတွင် စကားလုံးများစွာ ပါဝင်နေသောကြောင့် သူက ကြွကို ရှင်းပြချင်သော်ငြား ဘယ်ကဘယ်လိုစပြီး ရှင်းပြရမှန်း သိချေ။

ကြွ ဒေါသဖြစ်နေပါပြီ။ ဒေါသဖြစ်ချိန်တိုင်း အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားတတ်သည့် ကြွအကျင့်ကို သူသိပြီးသား ဖြစ်သည်။

နှုတ်ခမ်းကို ဒီထက်ကိုက်မထားပါနဲ့တော့ ကြွရယ်။ မင်းရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ အက်ကုန်ပါ့မယ် ကြွရယ်။ မင်းဒေါသဖြစ်နေရင် ဘိုယ့်အပေါ်မှာလည်း ဒေါသဖြည့်လိုက်ပါ။

အသုံးမကျတဲ့ကိုယ့်ကို ထုခိုက်လိုက်ပါ ကြွ။ မပြတ်သားနိုင်တဲ့ ကိုယ့်ကိုပဲ အားမလိုအားမရဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ပါးကိုသာ အကြိမ်ကြိမ် နှိတ်လိုက်ပါတော့ ကြွ။ ကိုယ့်ကို အပြစ်ပေးလိုက်ပါ ကြွ။ ကိုယ့်ကို

ထုရိုက်ပေးပါ။ အဲဒီအစား ကိုယ့်ကို တော့ မုန်းမသွားပါနဲ့ ကြွေရယ်။
“ရှင် သိပ် ရက် စက်တယ် ကိုခန့်ကို”

ကြွေအသံသည် တုန်ယင်စွာ အေးစက်စွာ ထွက်ပေါ်လာ
လေသည်။

ကိုခန့်ကိုတဲ့လား ကြွေရယ်။ ချစ်သူဖြစ်ပြီးတည်းက ကို
သာ တဖြတ်တနိုး ခေါ်ခဲ့သည့်ကြွေက အခုတော့ သူ့ကို ကိုခန့်ကို
လား။

“ကြွေ... ကိုယ်လေ”

သူ ဘာစကားမှ မဆိုလိုက်နိုင်ခင်မှာပင် သူ၏ချစ်လှစွာ
ကြွေသည် ရဲရင့်ပြတ်သားစွာပင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေပြီ။

“ကြွေ... ကြွေ”

“ဦး”

ကြွေနောက်သို့ ပြေးလိုက်ဟန်ပြင်သော်လည်း ပန်း
သူ့ကို အလွတ်မပေးဘဲ ဆွဲထားလေ၏။

“ကြွေ”

လိုက်လျှင်ပင် မထိနိုင်တော့ပေ။ ကြွေသည် ကား
တက်ကာ ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းထွက်သွားလေ၏။

“ကြွေ”

“ဦး ပန်းကို ပစ်မထားခဲ့ပါနဲ့ နော် ဦး။ နော် ... ပန်းလေ
ကို သိပ်ချစ်တယ်”

“ဆောဇီး ပန်း၊ မင်း အခန်းထဲပြန်တော့။ ဦးနောက်မှလာခဲ့
မယ်နော်”

ဟုသာဆိုပြီး သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော ပန်းရဲ့
ဘက်ကို ဖြုတ်ချလိုက်လေသည်။

“ဦး”

သူ့နားထဲ ပန်းရဲ့အသံကို ကြားနေရသည်။ သို့သော် သူ့အာရုံ
စွဲနေသည်မှာ ကြွေမျက်လုံးများသာ ဖြစ်သည်။

အသံမပြောနေသော ကြွေစကားလုံးများသာ ဖြစ်သည်။
မပန်းလိုက်ပါနဲ့ ကြွေ။ ကိုယ့်ကိုမင်း မပန်းလိုက်ပါနဲ့။ ကျေးဇူး

မပြုပါနဲ့ ကြွေ။ ကိုယ် မင်းကိုချစ်တယ် ကြွေ။ သူ့ရင်ထဲမှအသံ
ကြွေ ကြားနိုင်လျှင်ဖြင့်။

ကြော့နှင့်မတွေ့သောနှစ်ရက်လုံးသည် နှစ်ကမ္ဘာကြာသွား
ဆေပြီဟုပင် ထင်ရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကြော့ကို တွေ့တွေ့ချင်း
သူ စကားမဆိုနိုင် ဖြစ်ရပြန်သည်။

တွေ့မှတွေ့တော့လည်း နေအိမ်မှာဖြစ်သည်။

သူ ရုံးပြန်လာချိန်တွင် မပြန်ရောက်နေတယ်ဟု မဝင်းသူ
က ဆိုသဖြင့် သူသည် ဣန္ဒြေပင် မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ အပေါ်ထပ်ရှိ
သူတို့အိမ်ခန်းသို့ ပြေးတက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ခန်းတံခါးဖွင့်ဖွင့်ချင်းပင် ကြော့ကို ဆက်တီ၌ ခန့်ခမ်းကြီး
တွေ့လိုက်ရလေ၏။

အခန်း (၁၇)

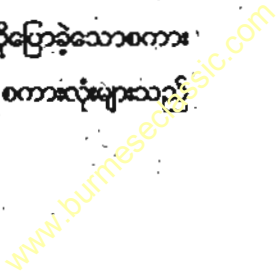
ကြော့သည် စစ်နိုင်ဘုရင်မတစ်ဦးနယ် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေ
ဆဲသည်။ ခေါင်းမော့ထားသော ကြော့ပုံမှာ တစ်ခုခုကို ခိုင်ခိုင်မာမာ
ဆုံးဖြတ်ပြီးပုံမျိုး ပေါ်လွင်နေ၏။

သို့သော် ကြော့မျက်ဝန်းထဲ၌ ဆွေးနိပ်ကိုသူတွေ့ရသည်။
အကြံရယ် လွမ်းလိုက်တာဟု ဆိုပြီး ကြော့ကိုယ်လေးကို ဆွေးပွေထား
ထိုက်ချင်သည်။

နှစ်ရက်လုံး တစ်ယောက်တည်း အရှူးလိုပြောခဲ့သောစကား
တွေကို ကြော့ရှေ့မှာဖွင့်ပြောဖို့ စဉ်းစားသော်လည်း စကားလုံးများသည်
နှစ်ရက်လုံး ပျောက်နေလေသည်။

ထိုနေ့မှစပြီး ကြော့ကို နှစ်ရက်တိတိ မတွေ့ရချေ။ သမီး
စကားအရ ကြော့သည် ဟိုတယ်တွင် အိပ်သည်ဟုသိရသည်။ သူ
ဖုန်းဆက်တော့လည်း တစ်ချိန်လုံး ဖုန်းမကိုင်ခဲ့သောကြော့ကြော့
ကြော့၏ရတနာဆိုင်သို့လိုက်သွားခဲ့သော်လည်း ကြော့ ခွင့်ယူထားသည်
ဟု သိရသည်။

ဘယ်ဟိုတယ်မှာတည်းသလဲဟု သမီးကိုမေးတော့လည်း
သမီးက မသိဘူးပြော၍ သူ ဆက်မမေးဖြစ်ခဲ့ပေ။ မရမက မေးနေ
လျှင် ကြော့နှင့် သူ၏ပြဿနာကို သမီးသိသွားမှာစိုးလိုက်၍ ဖြစ်သည်။

“ကြွေ”

ရင်ခေါင်းထဲမှလာသော သူ့အသံကို ကြွေကတော့ အပြုံး ထောင့်ထွေးပြီး လျစ်လျူရှုလေသည်။ သူ့ရင်ထဲ နာကျင်စွာခံစားရသည်။ သူကတော့ ကြွေကို လွမ်းလိုက်ရတာ။ ကြွေအသံလေးကို သတိရ လိုက်ရတာ။ ကြွေကတော့ သူ့ခံစားချက်ကို အလေးထားပုံမရပေ။ သူ့မျက်လုံးလေးမှ အဖြေစစ်ကို ရှာဖွေပုံမရချေ။

“ကြွေ... မင်း ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ကြွေတို့ ကွာရှင်းကြရအောင်”

“ဟင်”

သူ လုံးဝထင်မှတ်မထားသောစကားလုံး ဖြစ်သည်။ ကြွေ သည် ကိစ္စတစ်ခုကို လွယ်လွယ်နှင့် လက်လျှော့တတ်သည့် မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ထိုစကားလုံးများ ကြွေနှုတ်စာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ကို နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြားရသော်လည်း သူ မယုံချေ။

“ကြွေ... မင်း... ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ကြွေဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ကိုဂုဏ်သိက္ခာအရ ကြွေတို့ ကွာရှင်း လို့မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သိတယ်။ ဂုဏ်သိက္ခာကို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားရတဲ့ လူပုဂံနဲ့ကျင့် ဆက်နွယ်မှုကို ကြွေသိတယ်။ ကိုနဲ့ကြွေတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်

ချော့မှာ ဘယ်လောက်ထိ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးတွေ နောက်ယှက်နေသလဲ ဆိုတာ ကြွေသိတယ်။ သိလို့လည်း ကြွေ ရင်အနာခံပြီး မသိရင်ယောင် ဆောင်ခဲ့တာ။ ကိုခြေလှမ်းတွေ နောက်ဆုတ်လာမယ့်နေ့ကို မျှော်နေခဲ့ ဘာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုက နောက်ဆုတ်မလာတဲ့အပြင် ခြေလှမ်းကွဲသွားပြီး တို့”

“မဟုတ်သေးဘူး ကြွေ”

“အနည်းဆုံးတော့ ကြွေကိုမငဲ့ခဲ့ဦး သမီးကိုတော့ ငဲ့လိမ့် မယ်လို့ ကြွေထင်ခဲ့တာ။ ကိုရဲ့ရင်သွေးက လောကမှာ ကြွေသမီး ဟောမာန်ကိုပဲ ရှိစေလိမ့်မယ်လို့ ကြွေထင်ခဲ့တာ။ အပြင်မှာရှုပ်တာ အပျော်ပဲလို့ ကြွေထင်ခဲ့တာ။ ခုတော့”

“မဟုတ်သေးဘူး ကြွေ၊ မင်းထင်သလို မဟုတ်ဘူး”

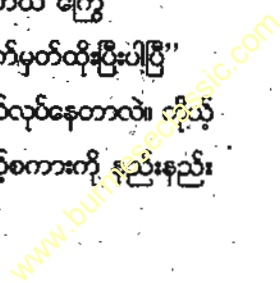
“ကြွေကလည်း မိန်းမထဲက မိန်းမတစ်ယောက်ပါ ကို။ ကိုယ့်ခင်ပွန်း တခြားမိန်းမနဲ့ ပျော်နေတာကို ကြွေက ဘယ်လိုနုလုံး သားနဲ့ စာနာရမှာလဲ။ ကြွေဘက်ကို ကို စဉ်းစားပေးခဲ့ဖူးလို့လား”

“အဲဒီအတွက် ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် ကြွေ”

“အဲဒီမှာ ကွာရှင်းစာချုပ်၊ ကြွေ လက်မှတ်ထိုးပြီးပါပြီ”

“ဟာ... ကြွေ မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ။ ကိုယ့်

ကို ဘာမှဖြေရှင်းခွင့်မပေးတော့ဘူးလား။ ကိုယ့်စကားကို နည်းနည်း

လေးမှ နားမထောင်တော့ဘူးလား”

“ကြွေသိတဲ့ကိုက အလိမ်အညာစကား မပြောတတ်ဘူး ငါ့ကြွေကိုသိပ်ချစ်ပြီး သိပ်တန်ဖိုးထားတဲ့လူပါ။ ဒါပေမဲ့ ... ကို သိပ်မပြောင်းလဲသွားတယ်။ ကိုကို ကြွေ စိတ်ရှုပ်အောင်မလုပ်ပါဘူး။ ကြောင့် အဲဒီခိန်ကလေးဆီ ကိုကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားခွင့်ပေးပါ”

“ကိုယ့်ကိုသွားခွင့်ပေးပါလို့ မတောင်းဆိုဖူးဘူး ကြွေ။ ငါဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ ကြွေရာ”

“လောလောဆယ်တော့ ကြွေ နိုင်ငံခြားမှာ တစ်လလောက် သွားနေမယ်”

“မသွားရဘူး ကြွေ။ မင်းကို ကိုယ်သွားခွင့်မပြုနိုင်ဘူး ကွာလည်း ကွာရှင်းပေးနိုင်ဘူး”

“အခုချိန်ထိ ရှင်အတ္တကြီးပဲ ကိုခန့်ကို”

“ကြွေ ... မင်း ... ဟာကွာ။ မင်း ကိုယ့်ကို အဲဒီလိုမခေါ်ပါနဲ့။ မဟုတ်သေးဘူး ကြွေရာ။ ကိုယ်က မင်းထင်နေသလို မဟုတ်ဘူး”

“ပြောပါဦး ... ကြွေထင်သလို မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဟုတ်တာက ဘာတွေလဲ။ ကြွေ နားလည်အောင် ရှင်းပြပါဦး”

“ပြဿနာက နည်းနည်းရှုပ်တယ် ကြွေရယ်။ မင်းကို ဘယ်လို

နှင်းပြရမလဲ မသိတော့ဘူး။ ကိုယ်စီစဉ်ထားတာက ပန်း ... အဲဒါနဲ့ရနံ့ကို”

သူ စကားပြောဖို့ အားယူနေချိန်မှာ အားယူနေတဲ့အချိန်တွင် အိတ်ထဲမှ ဖုန်းက ပြည်လာလေသည်။

ထိုဖုန်းကို သူကကိုင်လိုက်သောအခါ ပန်းရနံ့သီမှ ဖြစ်နေ၍ ပြန်ပိတ်ပြီး စားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်၏။

သူ့ဘက်က ပြတ်သားသော်လည်း ကြွေကတော့ သူ့ကို ခင်တေတေ ကြည့်နေသည်။

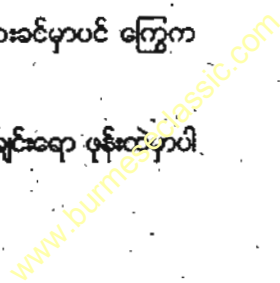
ဒီအချိန်မှာ သူ ဘာပြောပြော ကြွေမယုံတော့ဘူးဆိုတာ သူ သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ပြောချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ပါ။ စိတ်ပျက်မိသည်။ အခြေအနေကိုလည်း အားမလို အားမရဖြစ်ရသည်။

“အခုချိန်မှာ ကိုယ် မင်းကို ပြောနိုင်တာတစ်ခုတည်းရှိတယ် ကြွေ။ ကိုယ် မင်းကို ချစ်တယ်။ ပြီးတော့”

သူ အရှိန်ယူနေတဲ့မှာပင် ဖုန်းသည် နောက်တစ်ကြိမ် ဝင်လာပြန်၏။

သို့သော် သူ ဖုန်းကိုမကိုင်ပေါက်ရသေးခင်မှာပင် ကြွေက ဖုန်းကိုလှမ်းယူကာ ဖွင့်လိုက်သေးသည်။

သူ စိုးရိမ်သွားသည်။ ပန်းရနံ့ကြွေကို လူချင်းရော ဖုန်းတံမှာပါ

မတွေ့စေချင်တာ အမှန်ပါ။ တွေ့ပါက တစ်ခုခု ပြဿနာဖြစ်မည်
စိုးရိမ်သည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားရသော ပန်းကိုလည်း မထိခိုက်
ချင်သလို ကြွေ့ကိုလည်း ပန်းကြောင့် စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ပါ။

“ဟဲ့လို”

ကြွေ့က သူ့ဖုန်းကိုကိုင်ကာ ဖုန်းထူးလီမည်ဟု သူ မထင်
ဝေ။ သို့သော် သူ ထင်မထားသောကိစ္စကို ကြွေ့က လုပ်ဆောင်
ဖြစ်၏။

တစ်ဖက်က ဘာပြောမှန်းမသိပါ။ ကြွေ့သည် တစ်ဖက်က
စကားကို အာရုံစိုက်၍နားထောင်နေလေသည်။

သို့သော် တစ်ခွန်းမျှတော့ ပြန်မပြောချေ။

ပန်း ကြွေ့ကို ဘာပြောနေသလဲဆိုတာ သူသိချင်သည်
သို့သော် ကြွေ့လက်ထဲမှဖုန်းကို ဆွဲလုလိုက်လျှင် ကြွေ့ကို မလေး
ရာကျမှာစိုး၍ စိတ်ကိုတင်းကာ ဖုန်းပြောပြီးသည်ထိ စောင့်မိပြန်သည်။

ကြွေ့ကတော့ နားထောင်သူသက်သက်သာလုပ်ပြီး ဖုန်း
ပိတ်ကာ စားပွဲပေါ်ချလေ၏။

“သူ ဆေးရုံမှာတဲ့၊ အခန့်မသင့်ရင် ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျနိုင်
အနေအထားလို့ ပြောတာပဲ”

“ဟင်”

“ရှင် စိတ်ပူသွားတယ်မဟုတ်လား။ အခုပဲဖြစ်ဖြစ် ပြေးသွား
နော်ပြီ မဟုတ်လား။ သွားပါ... ကြွေ့ ရှင့်ကိုမတားပါဘူး။ ကိုယ့်
အိမ်သည် အဲဒီလိုဖြစ်နေတဲ့အချိန် ခင်ပွန်းက ဘေးကနေ ဖေးမ၊ပေးမှ
သာဝကျမှာပေါ့။ သွားပါ”

ကြွေ့မျက်လုံးများသည် သူ့အား သရော်နေလေသည်။
သူရင်တွေ နာလှပါ၏။

သူချစ်သောကြွေ့က သူ့ကို ဘာကြောင့် နားလည်မပေးနိုင်
တာလဲ။ ဘာကြောင့် သူ့အပေါ် မယုံကြည်ရတာလဲ။

ကြွေ့ရင်ထဲ ဘာတွေရှိနေတာလဲ။ ကြွေ့အတွေးထဲ သူ့ကို
သိလိုမြင်နေတာလဲ အစရှိသဖြင့် ဘာများစွာဖြင့် ပဟောဠိသည်
ရင်ထဲ ကြီး၍ကြီး၍ ဖြစ်တည်လာတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ပျောက်သွားပြန်သည်။ ဆိုင်မှဝန်ထမ်းများကိုတော့ ကြွေက
အလုပ်ကိစ္စနဲ့ပဲ ဂျပန်ရောက်နေသည်ဟု သိထားသော်လည်း သူ့က
တော့ ကြွေ သူ့ကိုမတွေ့ချင်၍ ရှောင်သွားခြင်းဆိုတာ နားလည်
သဘောပေါက်သည်။

ကြွေသည် လုပ်ငန်း၌ အတိုက်အခံကြုံရသည့်အချိန်တိုင်း
စိတ်ထွက်ပေါက်အနေနှင့် မိဘများရှိရာ ဂျပန်သို့ သွားလည်တတ်
သည်ကို သူသိ၏။

ယခုတော့ လုပ်ငန်းကြောင့်မဟုတ်ဘဲ သူ့ကြောင့် ဂျပန်သို့
ရောက်နေပြီဖြစ်၏။

သူ စိတ်မကောင်းပါချေ။ ကြွေအပေါ် အပြစ်လုပ်မိခြင်းကို
နောင်တရမိသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် လွန်ခဲ့သောတစ်နှစ်ကျော်ခန့်က ပန်း
ချနဲ့နှင့် မဆုံခင်အချိန်ကို သွားလိုက်ချင်သည်။ ခုတော့ သူ့ရဲ့မိက်မဲ့မှု
ကြောင့် ကြွေကိုရော ပန်းချနဲ့ကိုရော အားနာစရာ ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။

ကြွေသည် သံယောဇဉ်ပြတ်လှသည်။ သူ့ကို ဘယ်အထိ
များ စိတ်ကုန်သွားလေသလဲမသိ။ ကွာရှင်းစာချုပ်တွင် လက်မှတ်ထိုး
ပြီး သူ့ကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်သွားလေ၏။ သူ ဖုန်းဆက်လျှင်လည်း
ကြွေ ကိုင်မှာမဟုတ်မှန်းသိ၍ သူ မဆက်ပါ။

ထိုနေ့က သူ့ကို စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်နေသော ကြွေ မှုတ်ဝန်း

အခန်း (၁၈)

သူနှင့်ကြွေတို့ ကွာရှင်းကြတော့မည်ဆိုသည် သတင်းသည်
တရားဝင်မဟုတ်သော်လည်း အွန်လိုင်း၌ ကောလာဟလအဖြစ်
သတင်းကြီးနေလေသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိယာသမားများ၏ ဖုန်း
ရှောင်လွှဲနေရသည်။

ဘယ်ကဘယ်လိုလုပ် ထိုသတင်းက ဖြစ်သွားသလဲဆိုလျှင်
သူ မသိပေ။ ကံကောင်းတာတစ်ခုက မြန်မာပြည်၌ ကြွေရှိမနေ
ဖြစ်၏။

ကြွေနှင့်သူ စကားအရေးအတင်ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်နေ့၌

ကို သူမမေ့နိုင်ပါ။ သူကလည်း သူပင် ကြွေက ရွဲပြောနေမှန်း သိ
လျက်နှင့် ပန်းရနံ့ဆီ ပြေးသွားခဲ့သည်။

မသွား၍လည်း မဖြစ်ပါ။ ပန်းရနံ့က ရင်းနှီးသူသည် သူ့အပြင်
အခြားလူမရှိပါ။ ပြီးတော့ ပန်းရနံ့ ဆေးရုံရောက်သည်ကိုစွသည်
သူ့ရင်သွေးကြောင့် ဖြစ်သည်။ အခန့်မသင့်ရင် ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျနိုင်
တယ်ဆိုသောသတင်းသည် စိုးရိမ်စရာရှိ၏။

အချို့မိခင်လောင်းများ ကိုယ်ဝန်နဲ့အတူ အသက်ပါသွားသည်
ကို သူ့ကြားဖူးသည်။ ပန်းရနံ့ကို သူ့ပယောဂမကင်းဘဲ ဒုက္ခမဖြစ်စေ
ချင်ပါ။ လူတစ်ယောက်သည် သေဆုံးပြီးပါက လောကကြီးထံ ထပ်
ရောက်မလာနိုင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် သေဆုံးသွားနိုင်သည့် အခြေ
အနေကို သူ လျစ်လျူရှုထားနိုင်ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် ဆေးရုံသို့ သူ
ပြေးခဲ့မိသည်။

ဆေးရုံရောက်သောအခါ နှုတ်ခမ်းလေးဖြူဖွေးနေရှာသော
ပန်းရနံ့ကြောင့် တရုတ်သက်ခဲ့ပြန်သည်။

သူက ပန်းရနံ့ကို တွေ့ပြီးပြီးချင်း အန္တရာယ်ကင်းမှန်း သိသွား
သောအခါ ကြွေထံ ပြန်ဖို့လုပ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ခဏလေးနေပေးပါဦး
ဆိုပြီး သူ့လက်ကိုဆွဲထားသော မိခင်လောင်းလေးကို သူ လျစ်လျူ
မရှုနိုင်ခဲ့ပေ။ နောက်တစ်နေ့မနက် အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ကြွေ

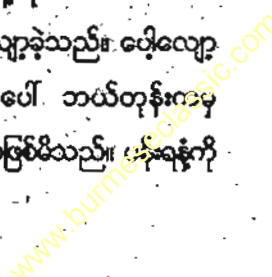
ဆိုတော့ပေ။ သူ ရင်နာရသည်။ ဘဝကြီးကို ပထမဆုံးအကြိမ် စိတ်
ဘန်သွားမိလေသည်။

ဘာလို့ ကြွေက သူ့ကို နားလည်မပေးရတာလဲ။ ဘာကြောင့်
ပန်းရနံ့ကလည်း သူ့ကို ဖိအားပေးရတာလဲ။ သူ စိတ်ရှုပ်သည်။
သို့သော် ပို၍ စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းလေသည်က မိဒီယာသမားများ။
အသက်ရှူပေါက်ပင်မရှိနိုင်လောက်အောင် ပိန်းပိတ်သွား
လေသည်။ သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဘယ်လိုလုပ် မသေချာသေးတဲ့သတင်း
ပျံ့သွားရတာလား။

ကြွေလား မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကြွေက ထိုသို့ မိုက်မဲတဲ့အလုပ်မျိုး
မလုပ်လောက်ပါ။ ဒါဆို ပန်းရနံ့လား။ စဉ်းစားစရာဖြစ်လာသည်။
နိကာပြောရလျှင် သူ ကြွေကိုယုံပေမယ့် ပန်းရနံ့ကို မယုံပေ။

ကြွေစိတ်ကိုသိပေမယ့် ပန်းရနံ့စိတ်ကိုမသိပေ။ ပန်းရနံ့ရဲ့
အနမ်းများက ချိုခဲ့သော်လည်း ယခုတော့ ထိုချိုမြိန်မှုက ဒုက္ခပေးနေပြီ
ဖြစ်၏။

ကိုယ်ဝန်ရအောင်မနေဖို့ သူ ပန်းရနံ့ကို ကောင်းကောင်း
သတိပေးထားပါလျက်နဲ့ ပန်းရနံ့ သတိပေါ့လျော့ခဲ့သည်။ ပေါ့လျော့
ထားလား တမင်လုပ်တာလား။ ပန်းရနံ့အပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ
သံသယမရှိခဲ့သော်လည်း ယခုတော့ သံသယဖြစ်မိသည်။ ပန်းရနံ့ကို

သူ ဘယ်တုန်းကမှ လက်ထပ်ဖို့ မစဉ်းစားဖူးချေ။ ပန်းရနံ့ကလည်း ထိုသို့ သူနှင့် တိတ်တဆိတ် ချစ်နေရရင် လုံလောက်ပါပြီဟု ပြောဖူးသည်။

ထိုစကားကြောင့်ပဲ ပန်းရနံ့အပေါ် သူ ကရုဏာရှိခဲ့ရသည်။ ယခုတော့ တိတ်တဆိတ်မဟုတ်တော့ချေ။ သာယာသော စံပြအိမ်ထောင်ရေးဖြစ်သည့် သူနှင့်ကြွေတို့ ကွာရှင်းကြတော့ပြန် သတင်းသည် ဘာကြောင့်လဲဆိုသော သို့လော သို့လော မေးခွန်းများသည် ကြောက်စရာပင် ကောင်းနေတော့သည်။

သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ထိုသတင်းကို ကြွေလည်း သိလိမ့်မည် ဟုထင်သည်။ ဘာလို့ ကြွေက ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေရတာလဲ။ သူ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ။ ရှောင်လွှဲလို့မရမှန်းလည်း သိသည်။ သို့သော် ဖြေလည်းမဖြေရှင်းနိုင်ပါ။

ထိုသတင်း ဘယ်ကပေါက်ကြားသလဲဆိုတာ စစ်ဆေးကွန်ပျူတာဌာနကို သူခိုင်းစေထားပြီဖြစ်၏။ ကျွမ်းကျင်သူများ လစာကောင်းကောင်းပေး၍ ခန့်ထားသောကြောင့် နာရီပိုင်းအတွင်း သိရလိမ့်မည်ဟုလည်းထင်သည်။

ထို့ကြောင့် ရုံးခန်းထဲ၌ ထိုင်လိုက် ထလိုက်ဖြင့် သူ အထူးများနေရလေသည်။

“ဆရာ”

ခမိုင်ဘာသာမက အတွင်းရေးမှူးမကျ ကိုမောင်မျိုးက ချောက်လာလေ၏။

“ပန်းရနံ့ရဲ့ကိုယ်ဝန်ကြောင့် ဆရာ”

“ဘာ”

“အဲဒီနေ့က ဆရာ ဆေးရုံလိုက်သွားတယ်လေ။ အဲဒါ ပန်းရနံ့ကို ဆရာက နှစ်သိမ့်နေတဲ့အချိန် တစ်ယောက်ယောက်က ဓာတ်ပုံဖိုက်ပြီး အွန်လိုင်းပေါ်တင်လိုက်တာ”

ဘုရား ဘုရား ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။

သူ တုန်လှုပ်သွားလေသည်။ အတတ်နိုင်ဆုံး သိုသိုသိပ်သိပ် လုပ်ခဲ့ပါလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ။

သတင်းပေါက်ကြားမှာစိုး၍ ပန်းရနံ့ကို သီးသန့်ခန်းတွင် ထားခဲ့ပါလျက်နဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ ဝန်ထမ်းတွေဆက်ချက်လာ။ ဒါမှမဟုတ် ပန်းရနံ့ကိုယ်တိုင်လား။

သို့သော် ယခုအခြေအနေသည် ထိုသို့ချင်ချိန်ရမည် အခြေအနေမျိုးမဟုတ်ပါချေ။ ဖြေရှင်းရမည့်အခြေအနေဖြစ်သည်။ မိမိသာ သမားများ ပန်းကိုတွေ့သွား၍ မဖြစ်ပါ။ ပြဿနာ ပို၍ ကြီးသွားလိမ့်မည်။

သူ ဘာလုပ်ရမလဲ ဘာလုပ်ရမလဲ။

ထိုသို့ ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်တိုင်း သူ့ကို ဆုံးဖြတ်ပေးလေ့

ရှိသော ကြွေကို သတိရမိသွားပြန်သည်။

ကြွေရယ် မင်း ပြန်လာပါတော့။ မင်း ပြန်လာပါတော့ကွာ။

အခန်း (၁၅)

“မ ကျွန်တော်မရှိတုန်း ခဏလေးမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ”

ဘိုဘိုသည် မတွေ့သောတစ်လကျော်ကာလအတွင်း သိပ်ကို ပြောင်းလဲသွားပြီဖြစ်၏။

ဆံပင်ကိုဂျယ်ဖြင့် အမြဲဆောင်ထားတတ်သော ဘိုဘိုသည် ဆိုင်းလီမ်းဆီဖြင့်သာ ဘေးဆွဲလေး လုပ်ထား၏။ ဂျင်းပန်အတို စုတ်ဖွာဖွာနေရာတွင် စမတ်ကျသော အနောက်တိုင်းစတိုင်လ် လွှမ်းမိုးနေသော်လည်း ဗန်းသည် ကိုယ့်မျက်လုံး ကိုယ်မယုံနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“ဦးကိုပဲ အားကိုးတယ်၊ နင့်ကိုငါက ဘယ်နေရာကြည့်ပြီး အားကိုးရမှာလဲ။ နောက်ထပ်မလာပါနဲ့တော့”

ဟု ပန်းအော်လွှတ်ပြီးကတည်းက ပျောက်သွားသော ဘိုဘိုသည် ယခုကျတော့လည်း သန့်ပြန်ပြီး စပတ်ကျနေပြီဖြစ်၏။

မမြင်တာကြာ၍ အခုလို တွေ့ရပြန်တော့လည်း လွမ်းသလိုလိုတော့ ဖြစ်မိသား။

“ဘာလာလုပ်တာလဲ”

အမောတကောနှင့် ရောက်လာသူကို ပန်းက အမောအောင် ခပ်စိမ်းစိမ်း ပြောဆိုလိုက်ရသည်။

ပန်း၏စကားကြောင့် မှတ်တက်သွားသော ဘိုဘိုမျက်လုံးများကြောင့် ပန်း ရင်ထဲ တစ်ခုခုလိုနေသလို ခံစားရ၏။ ဘိုဘိုများ ပန်း၏စိတ်နာသွားလေမလာ။

မိမိကိုချစ်တယ်ဆိုတုန်းကတော့ ထိုအချစ်ကို လက်မခံနိုင်ပေမယ့် မိမိကိုချစ်ပါတယ်ဆိုသောလူ့ရဲ့အမုန်းကိုတော့ မိမိအနေနဲ့ မလိုချင်တာအမှန်ပါ။

ပန်း ဘိုဘိုကို ထိုသို့ စိမ်းကားနေခြင်းသည် မုန့်ရွှေမဟုတ်ဘဲ ဘိုဘိုမိခင် ဒေါ်မိမိကြောင့်သာဖြစ်သည်။

ဒေါ်မိမိသည် ပန်းကို ကျွေးမွေးဖို့ဒေါ်သွားစဉ်က ပန်း

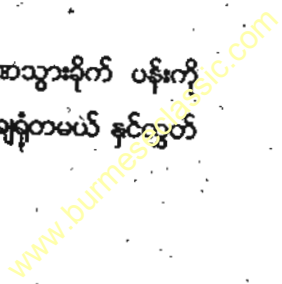
ဒေါ်မိမိကို ကျွေးမွေးခွင့်ဟု သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ ဒေါ်မိမိနှင့် ပန်း၏မိခင် ဒေါ်မေမြတ်သည် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်ဆိုတာကို ပန်း နောက်မှသိခဲ့ရသည်။

ဒေါ်မိမိတို့ ဒီလိုအခြေအနေဖြစ်လာအောင် မေမေက အများကြီး ကူညီပေးခဲ့ဖူးသည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့်သာ ဒေါ်မိမိ ပန်းကို စောင့်ရှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဝမ်းထဲ ကိန်းအောင်နေသော သဘောထားအမှန်သည် ဘိုဘိုကြောင့် လယ်ပြင်တွင် ဆင်ပြေးသလို သွင်းသွင်းကြီး ပေါ်လာရလေ၏။

ပန်း၏မေမေသာ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသေးလျှင် ပန်းနှင့် ဘိုဘိုကို ပေးစားဖို့ ဒေါ်မိမိက ကြောင်းလမ်းနိုင်သော်လည်း ပန်းက ဘုရားအိမ် ခိုကပ်နေရသောဘဝမို့ ဘိုဘိုက ပန်းကို သဘောကျသည့် အချိန်အယောက်ရှိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပန်း ထိုအိမ်တွင် မနေနိုင်အောင် ပြုမူခဲ့သည်။

ပန်းကို အိမ်အကူလို မျက်နှာထိ မျက်နှာထားဖြင့် ဆက်ဆံထား၏။ ပန်း ဝမ်းနည်းခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဘိုဘို နိုင်ငံခြား ခဏသွားခိုက် ပန်းကို ဘိုဘိုမိခင်ထောက်ကိုယ်ရပ်တော့ဟုပင် မောင်းမချန်တမယ် နှင်လွှတ်ခံရသည်။

မကောင်းတတ်၍ ရွှေတိုရွှေစအချို့နှင့် နေစရာနေရာ ပေးသော်လည်း ပန်းမှာ မာနရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ပန်း ဘာတစ်ခုမှ လှမလာခဲ့ပေ။

အချို့လူတွေကတော့ ဒေါ်မိမိကို စံပြအမျိုးသမီးအဖြစ် သတ်မှတ်ချင် သတ်မှတ်ကြလိမ့်မည်။ ပန်းတော့ ဒေါ်မိမိအကြောင်း သိပြီးသားဖြစ်သည်။ ငယ်သူ့ကိုနှိမ်၊ ကြီးသူ့ကို မြှင့်ပြောတတ်သူ ဒေါ်မိမိကို ပန်း လုံးဝအထင်မကြီးပေ။

သို့သော် တစ်လုတ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးမို့ ပန်း ဒေါ်မိမိ မကြည်ညိုသော်လည်း ယဉ်ကျေးစွာ ဆက်ဆံခဲ့၏။ ဘိုဘိုအချစ်ပန်း လက်မခံခြင်းသည် ဒေါ်မိမိကြောင့်လည်း ပါသည်။ ဒေါ်မိမိ ပန်း ယောက္ခမ မတော်ချင်ပါ။ ရှေ့တစ်မျိုး ကွယ်ရာတစ်မျိုး လုပ်ထားသည် ဒေါ်မိမိကို မုန်းသည်။

ဒါထက် အမေချစ်သား ဘိုဘိုကို ပိုမုန်းသည်။

မိခင်က တစ်ခွန်းဆိုလျှင် စောဒကမတက်ဝံ့သော ဘိုဘို ပန်း အထင်ကြီး၍မရချေ။

သို့သော် အချစ်ဝတ်သောပန်းကို ချစ်ပေသည့်ဘိုဘိုကတော့ ပန်း ကျေးဇူးတင်ရမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ပန်းဆီရောက်ရောက်လာတာ သော ဘိုဘိုကို မောင်းမထုတ်ချင်တာအမှန်ပါ။ သို့သော် ဒေါ်မိမိ

ထိတမီ အပြောမခံချင်တာကတစ်ကြောင်း၊ ဦး ဒီထက် ပိုပြီး အထင်မာနတဲ့စေချင်တာက တစ်ကြောင်းဖြင့် ဘိုဘိုကို မောင်းထုတ်နေရလေသည်။

“တော်တော်ပြောင်းလဲသွားတယ်နော်၊ ဘာတွေလုပ်နေလို့

ချက်ချင်ဆိုသလိုပင် ပန်း၏ လေယူလေသိမ်းမှာ နှလုံးသွားထည့်ပေးထားလား၊ ထိုအခါမှ တည်နေသောဘိုဘိုမျက်နှာကြော လျော့သွား၏။

“အိုဗာဆီးသွားနေတာ၊ နိုင်ငံတော်တော်စုံသွားတယ်”

“အန်ကယ်လုပ်ငန်းထဲ စိတ်ဝင်စားသွားလို့လား”

“ဦးခန့်ကိုကို အပြိုင်တိုက်ချင်လို့”

“ဟင်”

“ဒါပေမဲ့ တိုက်စရာမလိုတော့ဘူး ထင်တယ်။ အဲဒီ ဘဲကြီး

ကြောင် ပြုလဲတော့မှာပါ”

ဘုရား ဘုရား ... ဘိုဘို ဘာတွေပြောနေတာလဲ။

“မြန်မာပြည်ရောက်ရောက်ချင်းပဲ မဆီ ပြေးလာတာ။

ထင်းတွေက နားနဲ့မဆန့် ကုန်တော့လို့”

“ဘိုဘို ဘာတွေကြားလာတာလဲ”

“ကျွန်တော်ကြားတဲ့သတင်းက အမှန်တွေလား မ”

“ဘာတွေကြားထားလို့လဲ”

“အဲဒီကိုယ်ဝန်က ကျွန်တော်နဲ့ ဆိုင်သလား”

“ဟင်”

ပန်း တုန်လှုပ်သွားလေသည်။ ဘိုဘိုမျက်နှာကို ကြောက်လန့်တကြား ကြည့်မိသည်။ ဘိုဘိုသည် ရွှေတစ်လှမ်းတိုးလာ၏။ ပန်းမျက်လုံးထဲမှအဖြေကို ဘိုဘို ရှာဖွေနေပုံရသည်။

“ဦးခန့်ကိုရဲ့သိက္ခာတွေ ရစရာမရှိအောင် ကျနေပြီ မ”

ဘိုဘိုသည် ထပ်ပြီး ရွှေတစ်လှမ်း ပြန်တိုးလာသောကြောင့်

ပန်းမှာ ပို၍နောက်တွန့်သွားလေသည်။

“ဟိုးလေးစာကြော်ကြော် ဖြစ်ကုန်တော့ ဦးခန့်ကိုရဲ့သိမိနဲ့

ကျွန်တော်နဲ့ကိစ္စကို မေမေက လက်တွန့်နေတယ်။ ဒါ ... ကျွန်တော်နဲ့ မမတို့ရဲ့ အခွင့်အရေးပဲ”

“မင်း ဘာတွေကြံစည်နေတာလဲ ဘိုဘို”

“ခု လောလောဆယ်အချိန်ထိတော့ ဘာမှ မကြံစည်ရသေးဘူး။ ကျွန်တော် ကြံစည်တယ် မကြံစည်ဘူးဆိုတာ မရဲ့နတ်ထွက်စကားပေါ်မှာပဲ မှတယ်တယ်”

ပန်းသည် ဘိုဘိုကို လန့်သွားမိသည်။ ဘိုဘိုမျက်လုံးများသည် သွေးဆာနေသော ကျားရိုင်းတစ်ကောင်နယ် ရူးရှုနေလေ၏။

ဘိုဘို ဘာတွေ ကြံသိနှင့်ပြီးရောက်လာတာလဲ။

ဘိုဘိုအချစ်တွေက တစ်ခါတစ်ရံ ပန်းအတွက် လှပသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ မှန်းကျပ်သည်။

“မင်းကို ငါ လက်မထပ်နိုင်ဘူး ဘိုဘို”

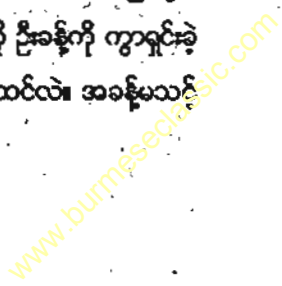
“မ,ကို ကျွန်တော်မေးနေတာ အဲဒီမေးခွန်းမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်သိချင်တဲ့အဖြေကို မ,သိပါတယ်၊ ဖြေပါ”

“မင်းကြာဆွဲတဲ့သတင်းအတိုင်းပဲလေ။ ဦးနဲ့ ဒေါ်ဆောင်းနွှက်ကြောက မကြာခင် ကွာရှင်းကြတော့မယ်။ ငါက ဒေါ်ဆောင်းရွက်ကြောနေရာမှာ နေလိုက်ရုံပဲ”

“လွယ်လှချည်လား။ ကျွန်တော့်ကိုသာ တစ်စွတ်ထိုးဆန်သယ် ပြောနေတာ၊ မ,က ကျွန်တော့်ထက်ပိုပြီး အတွေးသိမ်နေပါဘူး”

“အေး ... ဟုတ်တယ်။ ငါက အတွေးသိမ်တယ်။ သေးနပ်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့မိ မလာနဲ့တော့။ တဲ ... ချပြီလား”

“မ,ထင်နေသလို ပြဿနာက အေးအေးဆေးဆေး ပြီးသွားမယ်လို့ ထင်နေသလား။ ဒေါ်ဆောင်းရွက်ကြောကို ဦးခန့်ကို ကွာရှင်းခဲ့ရင် ဦးခန့်ကိုရဲ့ဘဝရှေ့ရေး ဘာဖြစ်သွားမယ်လို့ ထင်လဲ။ အခန့်မသင့်ရင် ဦးခန့်ကိုတို့ကုမ္ပဏီ ပျက်သွားနိုင်တယ်”

“ဘယ်လို”

“စီးပွားရေးလုပ်တယ်ဆိုတာ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ရပ်တည်ကြရတာ မ။ ဒီလောကထဲ ကျွန်တော် အခြေချလိုက်တော့ ဒါကို ပိုထိလာတယ်။ ဦးခန့်ကို ပျက်သုဉ်းသွားရင် မရဲ့ဘဝရော အေးချမ်းမယ်လို့ ထင်နေ သလား”

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ ဘိုဘို”

“ဦးခန့်ကို ပျက်သုဉ်းရေး မရေးကို ကျွန်တော် လိုတာထက် ပိုပြီး စိတ်မဝင်စားဘူး။ ကျွန်တော် သိချင်တာက အဲဒီကိုယ်ဝန်”

“ငါ့ကိုယ်ဝန်က မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မ, တက်ခဲ့တဲ့ဆေးခန်းက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ရောင်နီတို့ ဆေးရုံဆိုတာ မ... မေ့မထားနဲ့”

မြတ်စွာဘုရား ဟုတ်ပါရဲ့။ ပန်း မေ့နေလိုက်တာ။

ဘိုဘိုနဲ့ရောင်နီဆိုတာက ညီအစ်ကိုလို ခင်ကြတဲ့သူငယ်ချင်း ဖြစ်သည်။

ဘိုဘို ဘယ်လောက်ထိ သိပြီးနေပြီလဲ။

“ပြော ... အဲဒါ။ ကျွန်တော့်နဲ့ ဆိုင်နေတယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“မငြင်းနဲ့ မ။ မ, ကိုယ်ဝန်က ခုနစ်ပတ်ရှိပြီတဲ့။ အဲဒါ တိကျတဲ့

သတင်းပေး မ ဘာငြင်းဦးမလဲ”

“မဟုတ်ဘူး ဘိုဘို”

“တကယ်တော့ မချစ်နေတာ ဦးခန့်ကို မဟုတ်ဘူး။ ကျွန် တော်”

“ဘာ”

“မ, သာ ဦးခန့်ကို, ကို တကယ်ချစ်နေရင် ဒီလိုအလုပ်မျိုး ဘုပ်ပါ့မလား။ ကျွန်တော့်အတွက် ဈေးလို့ ဒီလိုရွေးချယ်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

“ပန်း”

တတိယလူသည် ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဘွားခနဲပေါ်လာလေ ။ ဦးခန့်ကို ဖြစ်သည်။

“ဦး”

“ဦးခန့်ကို, ကို ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ပြီး ခေါ်လိုက်တာ”

ပန်း ဘာကိုမှနားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ ပန်းရဲ့ဆိုင်ကို အရောက်စုပူ အရောက်ထူးလာသော ဦးကိုသာ မှင်တက်စွာကြည့်နေ ခဲ့၏။

ပြီးနောက် ပိုင်နိုင်စွာ ပီပီပြင်ပြင် ပြုံးနေသော ဘိုဘို။

“ဒီလိုမှမလုပ်ရင် မနဲ့ဦးခန့်ကို, ကို ဘယ်လိုမှ မတတ်လမ်း”

ဖြတ်လိုမရဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ကလည်း ထူးဆန်းတယ်။ မ မရှိဘူး။ မှန်း သိပေမယ့် မ, ကိုပဲ ချစ်မိနေတယ်”

“ပန်း ... မင်း တော်တော်ဆိုတာပဲ။ ငါကတော့ သားလိုက်ရတာ။ မင်းမို့ ဒီလိုလုပ်ရက်တယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး ဦး။ ဒါက သူ့အထင်တွေပါ”

“တော်တော့ ပန်း ... တော်တော့။ ကျေးဇူးပြုပြီး ငါလိုက်ပါတော့ကွာ။ ဒီလောက်နဲ့တင် ရပ်လိုက်ပါတော့ ... တော်တော့”

ဦးခန့်ကိုသည် ပြောပြောဆိုဆိုမင်း နောက်လှည့်ထွက်ခွာလေသည်။ ဦးခန့်ကိုရဲ့ခြေလှမ်းတွေ တုန်ယင်နေမှန်း ပန်း မျှော်နေသည်။

“ဦး ... ဦး”

ပန်းရနံ့သည် ဦးခန့်ကိုကို ပြေးဖက်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း ဘိုဘိုသည် ပန်းကိုဆွဲထားလေသည်။

ပန်း ရင်တွေနာလှပါပြီ။ ဦးခန့်ကျောပြင်ကပန်းကို မုန်းထင်ဟုပြောနေသံကို ပန်းကြားရသည်။

ပန်းမလိုချင်ပါ။ ပန်းလိုချင်တာက ဦးခန့်အချစ်ဖြစ်သည်။

“ဘိုဘို ... မင်း ဖြန်း သွား ... ထွက်သွား။ ငါ့ဆီ သွားတော့မှမလာနဲ့”

“ထွက်သွားဆို ထွက်သွားမယ်။ ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့လို့ တော့ မပြောနဲ့။ မနက်ဖြန်ပြန်လာခဲ့မယ် ... အိုကေ”

ပန်းသည် ဝမ်းနည်းအားငယ်လာ၏။

စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်းဆို ကြမ်းခင်းပေါ် ခြေခင်းပြီး အော်ငိုလိုက်ချင်သည်။

သို့သော် ဒီထက်အခြေအနေမဆိုးသေးခင် ဦးထံ ဖုန်းဆက်

ပြန်မည်။

ဖုန်းကိုင်ပါမလား။ ဦး ပန်းကို မုန်းသွားပြီလား။

အခန်း (၂၀)

“မေမေက ဘာလို့ ဂျပန်ကို ရုတ်တရက်ထွက်သွားတာလဲ”
 သမီး၏မေးခွန်းကြောင့် ပေါင်မုန့်ကို ခက်ရင်းဖြင့် ပီပြီး စားနှင့်
 လွှာဟန်ပြင်နေသော သူ့လက်များ တွန့်ဆုတ်သွားရလေသည်။
 သူ သမီးကို မသိမသာ လှမ်းအကဲခတ်သည်။
 သမီးသည် ကော်ဖီခွက်ထဲ ဇွန်စိုက်ကာမွှေနှောက်နေထေ
 ဖ်။ သူ့ထံ သမီးကြည့်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်သော်လည်း သမီးသည်
 သူ့ကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ စည်ချက်မှန်မှန်သာ မွှေနှောက်လေ၏။
 “အလုပ်ကိစ္စကြောင့် နေမှာပေါ့”

“မေမေကိစ္စတွေ ဖေဖေ သိသေးလား”
 “ဘာကိုလဲ သမီး”
 “အလုပ်ကိစ္စတွေကိုပါ”
 “ဖေဖေထက်စာရင် သမီးမေမေက သမီးနဲ့အနော်ရီးနေပါ
 သေးတယ်။ သမီးသိသလောက်တောင် ဖေဖေက မသိတာများပါ
 တယ်”

“ဘာလို့လဲ”
 “ဟင်း”

သူ့မှာ ပြောစရာစကားလုံးမရှိချေ။
 တစ်ခါတစ်ရံ သမီး၏မေးခွန်းသည် အသေးစိတ်နိုင်လှသည်။

ဆိုအခါမျိုး၌ သူထွက်ပေါက်ကို ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့ခဲ့တာများသည်။

“အဲဒါက ဖေဖေရဲ့ဆွဲဆောင်မှုလား”
 “သမီးရဲ့မေးခွန်းကို ဖေဖေ သိပ်မရှင်းဘူး”
 “ဆွဲဆောင်မှုရှိအောင်နေပါလျက်နဲ့ ဂရုစိုက်မခံရတဲ့အခါမျိုး
 နာ ဖေဖေ ဘာလုပ်မလဲ”

“အဲဒီအဖြေကို ဖေဖေကိုယ်ဖေဖေ မမေးဖူးတော့ မသိဘူး။
 ဒါပေမဲ့... ဖေဖေ စဉ်းစားလို့ရတဲ့အချိန် ဖြေပါ့မယ်”

“သမီးပဲ ဖြေပေးပါ့မယ်”

ဟုဆိုကာ သမီးသည် မွှေနေသောစွန်းကို စားပွဲပေါ်ချွေ

၏။

“မမိုးသားလို့ လုပ်ယူနေရလို့”

“သမီး တစ်ခုခုဖြစ်နေသလား”

“မဖြစ်ပါဘူး။ သမီး ပြီးပြီဆိုတော့ ထနင့်တော့မယ်။ ဒီနေ့ ကျောင်းသွားပြီး အတန်းတက်မယ်”

“ခါတိုင်းက မသွားလို့လား”

“သွားပါတယ်။ မနေ့ညက ဖေဖေပြန်လာတာ နောက်ည တယ်နော်”

“ဪ... အင်း... ဒင်နာရှိလို့ပါ”

အလိမ်အညာစကားဆိုသော်လည်း လွယ်ကူချောမွေ့ ပြောဆိုနိုင်သည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူလည်း အံ့ဩမိသည်။

“မေမေ မနက်ဖြန် ပြန်ရောက်မယ်ထင်တယ်”

“ဪ... ဟုတ်လား”

စိမ်းကားလွန်းသော ကြွေက ငါးရက်လုံးလုံး သူ့ထံ ရောက်တစ်ချက်မဆက်ပေ။

“မေမေရှင်မှ ပြေလည်မယ့်ပြဿနာတွေက မြန်မာပြည် အများကြီးဖြစ်နေတယ်”

ဟုဆိုကာ သမီးကလှမ်းနေသော ခြေထောက်ကို ရပ်လိုက်ပြီး သူ့ထံ မကြည့်ဘဲပြောလေသည်။

“ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေတာက ဆွဲဆောင်မှုမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တယ်”

ဟုဆိုကာ သမီးသည် ထမင်းစားခန်းထဲမှ တည်ငြိမ်စွာ ထွက်သွားလေသည်။

သမီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ သမီး တစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သူသိသည်။ ဘာကြောင့်လဲ။

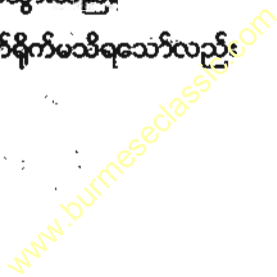
အွန်လိုင်းပေါ်မှ သတင်းတွေကြောင့်လား။

မဟုတ်လောက်ပါ။ သမီးသည် ကောလဟာလများကို ယုံကြည်တတ်သော လူမဟုတ်မှန်း သူသိသည်။ အနီးဆုံးရှိနေကြသော သူနှင့်ကြွေ၏ဆက်ဆံရေးကို သမီး သံသယမဖြစ်နိုင်ဘူးဟုထင်သည်။ သံသယဖြစ်ရလောက်တဲ့ထိလည်း သမီးက သူများကိုစွဲကို စိတ်ဝင်စားသောလူမျိုး မဟုတ်ချေ။

ကြွေ ပြန်လာမယ်ဟု သမီးကပြောသွားသည်။

ထိုသတင်းသည် ကြွေထံမှ တိုက်ရိုက်မသိရသော်လည်း သူပျော်သည်။

ကြွေကို တွေ့ချင်လှပါသည်။

ပန်းချီကိုယ်ဝန်ဟာ သူနှင့်မဆိုင်ပါဘူးဟု အားရဝမ်းသာ ပြောလိုက်ချင်သည်။

သူ့ပြောထွက်ပုံမလား။ သူက ထိုသို့ပြောလျှင်ရော ကြွေက သူ့ကို မည်သို့တုံ့ပြန်မည်လဲ။

ယခု သူ စိတ်တွေကြည်လင်နေသလို ကြွေရော ကြည်လင် နိုင်ပုံမလား။

“ဆရာ မနက်စာ စားရတာ အဆင်မပြေလို့လား။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ဟု ... သူ့အရိပ်အခြည်ကိုကြည့်နေပုံရသော မဝင်းသူက မေးလျှင် သူ၏အဖော်မဲ့သောစားသောက်ပိုင်းကို ရပ်တန့်လိုက်လေ သည်။

“ကြွေပြန်လာမယ်ဆိုတာ မဝင်းသူ သိပြီးသားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“လေယာဉ်က ဘယ်အချိန်လဲ”

“ညနေငါးနာရီခန့်လို့ ပြောပါတယ်”

“မဝင်းသူကို အကြိုခိုင်းထားသလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မဝင်းသူ နားလိုက်ပါ”

“ဆရာ သွားကြိုမလို့လား”

“အင်း”

ဟုဆိုပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဆရာ”

“ပြောလေ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

မဝင်းသူသည် ကြွေတို့အိမ်၏ ငယ်မွေးမြူပေါက်ဖို့သူလည်း

ဆင်းသူကို လေးလေးနက်နက် ဆက်ဆံပါသည်။

“ခုတလော မမလေးပေးမာန်ကို ကြည့်ရတာ တစ်ချို့ပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အစားကို ဟုတ်တိပတ်တိ မစားဘူး။ ပြီးတော့ မေးတိုင်း

သည်းမပြေဘူး။ ဘာမှလည်း မခိုင်းဘူး”

မဝင်းသူကတော့ကြောင့် သူ လှစ်ခနဲပြီးမိလိုက်လေသည်။

“တိုင်းမပြေတာက သမီးရဲ့အကျင့်ဖြစ်သည်။

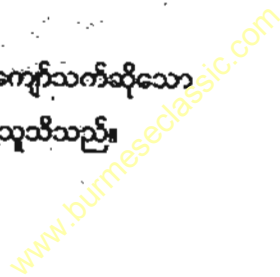
ထိုကိစ္စသည် တူးဆန်းလှတယ် မဟုတ်ပါ။ ဆမီးသည်

ဘယ်လောက်ပဲ လှူကြီးဆန်တယ်ဆိုစဉ်း အသက်ဆယ်ခုနှစ်နှစ် အရွယ်

ပျို့ပေါက်လေးဖြစ်၏။

သဘာဝကို လွန်ဆန်၍မရပေ။ ဆယ်ကျော်သက်ဆိုသော

အရွယ်က ထိန်းသိမ်းရအခက်ဆုံးအရွယ်ဆိုတာ သူသိသည်။

ဒါတောင် သမီးက ထူးခြားထက်မြက်သူမို့ ပြောဆိုဆုံးမရန် မလိုခြင်းသာ ဖြစ်၏။

သူ ဆယ်ခုနှစ်နှစ်အရွယ်တုန်းကဆိုလျှင် ကျောင်းဟု အိမ်က နေ့ လစ်ထွက်ပြီး သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ ရှပ်ရှင်ရုံကို ရောက်နေကျ ဖြစ်၏။

အသက်ဆယ်ကျိုးနှစ်လေးနှင့် ကြွဆိုသောချစ်သူလေးကို ရရှိပြီးဖြစ်နေလေသည်။ ယခုမှာသာ ကြွက တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်နေ ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်ကတော့ ကြွက ဆပ်စလူးစိန်မလေး ဖြစ် သည်။

သူနှင့်ကြွတို့ စဆုံခဲ့ပုံကလည်း အဆန်းသား။

ရှပ်ရှင်ရုံထဲ၌ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကြွသည် သူငယ်ချင်း များနှင့် ရှပ်ရှင်ကြည့်နေခိုက် သူသည် ခုံနေရာမှားကာ ကြွသော ဘဝ တွင် ထိုင်မိရာက ဖာတ်လမ်းစခုံကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကြွ သည် သူ့အား ကက်ကက်လန် ရန်တွေ့ခဲ့လေသည်။

ရှပ်ရှင်ရုံထဲ၌ မှောင်နေ၍ ကြွမျက်နှာကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင် ရသော်လည်း ထိုစွာတေးလန်လေးကို ရွဲလန်းမိခဲ့လေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုစွာတေးလန်အုပ်စုနောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်ရင်း မင်းနီ ကာ ရည်ငံကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ကြွမိတော့နှင့် သူမိဘက လုပ်ငန်းပါတနာများ ဖြစ်ကြသည်။

အသက်ကြီးလာတော့ မပုတ်မီကြစေမယ် ကြွနှင့်သူသည် သီးစဉ်က ကစားဖော်များဟု မိဘများက ပြောလေရာ ကြွရော သူပါ ကြိုတ်ပျော်ခဲ့ကြသည်။

တွေ့ကြည့်တော့လည်း ကြွနှင့်သူ၏အချစ်ရေးသည် အခက် အခဲးရှိတာ မရှိခဲ့ပေ။ အမြဲသင့်တင့်ကာ အပေးအယူများ အဆင်ပြေ ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုမှ ပန်းရနံ့ ဝင်လာတော့မှ။

သူ့ရဲ့လိုအပ်ချက်များသာဖြစ်သည်။ သူ့ကြောင့် ခုတော့ ကြွ သာ စိတ်ညစ်ရလေပြီ။ သူ့ကြောင့် ကြွ၏ရုဏ်သိက္ခာ ညှိုးနွမ်းရ လေပြီ။

မြန်မာပြည်၏ စံပြုမိန်းမများထဲမှ တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ် သော ကြွသည် သူ့ကြောင့် အရှက်ရခဲ့ပါပြီ။

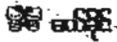
ကြွအပေါ် သူ ဘာမှ မဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ပေမယ့် ဆုတ်ယုတ် သော ကင်တော့ လုပ်ခဲ့မိပါပြီ။

သူ့အားနည်းချက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူ ဘာလို့ ပန်းရနံ့ကို ယုံခဲ့မိတာလဲ။

ထိုအကြောင်းတွေ့မိလျှင် ရင်နာမိသည်။ ထိုကိုမှလုပ်ရက်
လေခြင်းဆိုပြီးလည်း ယူကြားမရဖြစ်ရသည်။

သူကတော့ တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာနှင့် အထည်ကြီး
ပျက် မိန်းမပျိုလေးမို့ ကရုဏာပိုလိုက်ရတာ။

ကိုမောင်မျိုးက သတိပေးနေသည့်ကြားမှ သူ့တိုက်ခန်း၌
ပန်းကို နေခွင့်ပေးခဲ့သည်။ ကိုမောင်မျိုးက သတိပေးနေသည့်ကြားမှ
ပန်းကို အလှကုန်ဝတ္ထုငှားစိုင်း ဖွင့်ပေးခဲ့သည်။

ထိုအလှကုန်ဝတ္ထုငှားနှင့် တိုက်ခန်းတစ်ခန်းသည် သူ့အတွက်
ကြီးမားသော ကုန်ကျမှုမဟုတ်သော်လည်း ပန်းရနံ့ကတော့ ဒုက္ခ
အပေါင်းမှ ချုပ်ငြိမ်းသွားသည်မို့ ပီတိဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ပန်းရနံ့ အဆင်တပြေဖြစ်သွားလျှင် ပန်းရနံ့နှင့် ခပ်ကင်းတင်း
နေဖို့ စဉ်းစားသော်လည်း ပန်းရနံ့၏ ပြုစုယုယမှုများထဲမှ သူ ရှမ်း
မဝတ္တက်နိုင်ခဲ့ပေ။

ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးပဲ။ နောက်ဆို ပန်းရနံ့ပီသွားတော့တော့
ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ကြွေထိုစိမ်းကားနှင့် ပန်းရနံ့၏ နွေးထွေးမှုတို့ကို မကြာ
ခဏ နှိုင်းယှဉ်နေမိခဲ့သည်။

ပန်းရနံ့အပေါ် သာယာမိခဲ့သည်။ ပန်းရနံ့ပြောသမျှ ရိုးသား

သည်ဟုထင်ခဲ့သည်။ တိတ်တိတ်ပန်းသာဝနှင့်နေရလျှင်ဖြစ်စေ သူ့ဘေး
အန္တရာယ် ရောင်ချိုနိုင်ပြီဟု ပန်းရနံ့ကပြောခဲ့၍ ကရုဏာပိုခဲ့ဖူးသည်။

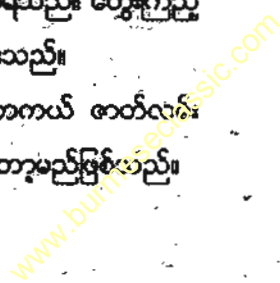
သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုပြီးလည်း အကြင်
စာပိုခဲ့ရသည်။ သူ့အပေါ် ဘာလုပ်ပေးပါ၊ ညှာလုပ်ပေးပါဟု မတောင်း
ဆိုဖူးခဲ့၍ လောဘနည်းလိုက်တာဟုလည်း မချွင့်မရဲ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

သို့သော် ဒါတွေက ဟန်ဆောင်နေတာပါလားဟု သူ သိ
ဆိုက်ပါပြီ။ ဘိုဘိုကသာ စေတနာပိုပြီး ဇုန်းမဆက်ပေးခဲ့ဘူးဆိုရင်
သူ့တံ အရှူးတစ်ယောက်လို ပန်းအပေါ် ကောင်းပေးနေမိဦးမည်ထင်
သည်။

ပန်းရနံ့သည် သူ့အပေါ် သိပ်ရက်စက်ပါသည်။ သူနှင့် မပတ်
သက်သောကိုယ်ဝန်ကို သူပါဟု လက်ညှိုးထိုးပြီး ကြွေနှင့်သူ၏
အိမ်ထောင်ရေးကို ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

သူ ရှက်မိပါသည်။ နောင်တတွေလည်း ရမိသည်။ ပန်းကို
သည်း မှန်းမိသည်။ ငါကတော့ သူ့ကို သနားလိုက်ရတာ။ သူကတော့
ဦးကိုမှ လုပ်ရက်လေခြင်းဆိုပြီး ဒေါသလည်း ဖြစ်ရသည်။ တွေးကြည့်
သွင်း အဆိုးထဲက အကောင်းဟုပင် ဆိုနိုင်သေးသည်။

ပန်းနှင့်သူသည် ဗမာ့ဆိုလျှင် အမှန်တကယ် ဇာတ်လမ်း
ဖြစ်သွားပြီဖြစ်၏။ ကြွေကိုသာ တောင်းပန်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ဘိုဘိုကို သိပ်ကြည့်၍ မရခဲ့သော်လည်း ကျေးဇူးတင်မိသည်။
ဘိုဘိုကြောင့်သာမဟုတ်လျှင် ပန်းရနံ့၏အလိမ်အညှာတွေ
ထဲ သူ ရူးလောက်အောင် ခေါင်းငုံ့ခံရပေလိမ့်မည်။

ဘိုဘိုက ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။ လူငယ်တွေထံ
သူ နားမလည်နိုင်ပေ။ အထူးသဖြင့် ... ဘိုဘို၏အချစ်ရေးကို ဖြစ်
သည်။

ဘိုဘို သွေးထွက်သံယိုဖြစ်သည်ကို သူတွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ပြီး
နောက် ပျောက်ချက်သားကောင်းနေသော ဘိုဘိုက ပန်းနှင့် အနီးဆုံး
တွင်ရှိသော သူ့ထက် ပန်းရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ပိုပြီး သိနေလေသည်။

ထိုနေ့က ပန်းနှင့်ဘိုဘို၏ပြောစကားများအရ ဘိုဘိုသူငယ်
ချင်း ဆေးခုံဆိုတာကို သူ့ကြားလိုက်သည်။ အံ့ဩရ၏။ လူငယ်များ၏
ဆက်သွယ်ရေးကွန်ယက်ကို သူ့ကြောက်လန့်သွားမိခဲ့သည်။

ရှက်မိသည်။ သူသည် လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို ဦးစီးပြီး ငွေ
ပေါင်းများစွာ၏ဘဝကို ဦးဆောင်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်
မိန်းမသားတစ်ဦး၏ လှည့်ဖြားခြင်းကိုခံခဲ့ရသည်။

သူ့ကို စိန်ခေါ်ခဲ့ဖူးသောကောင်လေးတစ်ဦး၏ကယ်တင်
ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ ပိုပြီး ရှက်စရာကောင်းသည်က ထိုကောင်လေး
သည် သူ့သမက်အဖြစ် လျာထားဖူးသည် လူငယ်ဖြစ်သည်။

သူ ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနှင့် ဘိုဘိုကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမလဲ
ဆိုတာ မသိပေ။

ထိုအရာထက် ခက်သည်က ကြော့ ကြော့ထက်ပိုခက်သည်က
ဒီဒီယာသမားများ ပြီးနောက် သူ့ခြေလှမ်းတိုင်းကို စပ်စုနေကြသော
ဝန်ထမ်းများ။

သူသည် ဟန်ဆောင်ပြီး ဘာမှမဖြစ်သလို နေနေရသော်
လည်း သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ယုံကြည်ချက်တွေ ယိုင်နေနေရသည်။ သူ၏
ပြဿနာကို သမီးသိမှာစိုးရိမ်သည်။ သမီးသာသိသွားပါက သူ့ကို
လေးစားတော့မှာ မချစ်တော့မှာကို စိုးရိမ်သည်။

ထိုစိုးရိမ်စိတ်တွေကပဲ စိတ်စိမ်းမှုကို ပို၍ဖြစ်ပေါ်စေ၏။

“ဆရာ နေမကောင်းဘူးလား”

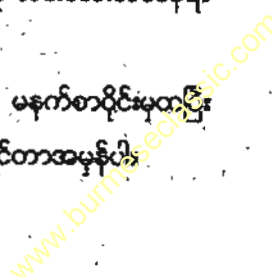
“ကောင်းပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လေညင်းခံမလား ဆရာ”

“အင်း ... ကောင်းသားပဲ”

ဟုဆိုသဖြင့် ကိုမောင်မျိုးသည် ကားကို လမ်းဘေးတစ်နေရာ
၌ထိုးရပ်လိုက်သည်။

သူ စိတ်နှင့်ကိုယ်လည်း မကပ်ပေ။ မနက်စာပိုင်းမှထပြီး
ဘားပေါ်တက်လိုက်လာပေမယ့် ရုံးသို့မသွားချင်တာအမှန်ပါ။

သူ့ကို ကြည့်ကြမည့်မျက်လုံးများကို ရင်ဆိုင်ရန်လည်း လိပ်ပြာ
မသန်ပေ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်မနေဘဲလည်း လုပ်စရာရှိသည်ကို
ပင် တစိုက်မတ်မတ် လုပ်သွား၍လည်း သူ့စိတ်က မစွမ်းသာပါ။
သူ့စိတ်တွေ ထွေပြားနေလေ၏။

ဆယ်ကျော်သက်ကောင်လေးချင်းစားထားစ အချိန်လိုပင်
ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိချေ။

အလုပ်တွေအများကြီးက သူ့ကိုစောင့်ကြိုနေသော်လည်း
သူက ရူးသိုက်စွာ ရှောင်ပုန်းနေချင်မိသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ကိုမောင်မျိုး ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“ကိုမောင်မျိုးတစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ပေါ့ပေါ့
ပါးပါး ဆက်ဆံပေးပါ”

ကားမှန်ကိုချပြီး ပြောလိုက်လေ၏။

ပြင်ပလေမခံတာ ကြာ၍လားမသိပါ။ မှန်ကိုချလိုက်သည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် ကားထဲသို့ အလှအယက်တိုးဝင်လာကြသော လေထု
ကြောင့် စိတ်ကို လန်းဆန်းစေတာအမှန်ပါ။

“ကြေ ဒီနေ့ပြန်လာမယ်တဲ့”

ဟု ကိုမောင်မျိုးထံမှ ထင်မြင်ချက်လေးရလိုခြင်း ရင်စွင့်
ဖိပြန်သည်။

ရေနစ်လျှင် ကောက်ခိုးတစ်မျှင်ကိုတောင် ထွက်ပေါက်ဟု
ယူဆတတ်သည်က လူမဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ”

“ဒီအချိန်မှာ ဒီလို လက်မှိုင်ချနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဆရာသံတင်း
သမားတွေက ဆရာတို့နောက် သဲမဲလိုက်နေကုန်ပြီ”

“ကြေ ပြန်လာတာ အဲဒီကိစ္စလို့ ခင်ဗျား ထင်ဆလား”

“ဒါအပြင် ဘာရှိဦးမှာလဲ”

“သမီးကိုကြည့်ရတာလည်း တစ်မျိုးပဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ကိစ္စကို
သမီးများ သိနေသလား”

“ခေတ်ဒီအသုံးအဆောင်တွေမသုံးတဲ့ ကျွန်တော့်သမီးတောင်
သိနေမှတော့ မေလေးဟောမာန်က မသိဘဲနေပါ့မလား”

သူ ဒီအချက်ကို ဘာလို့မတွေးမိတာလဲ။ သမီးကို မသိစေချင်
ဘူးဆိုတဲ့စိတ်က သူ့အသိဉာဏ်ကို လွှမ်းမိုးထား၍များလား။

“ဒီကိစ္စက အဲဒီလောက်ထိ ကျယ်ပြန့်သွားတာလား”

“ဒီအနေအထားမှာ မေကြော့နဲ့ဆရာ ကွာရှင်းလိုက်လို့မဖြစ်
ဘူးဆရာ”

“ဒါကို ကြွေလည်း တွေးမိမှာပါ။ အကယ်၍ ကွာရှင်ဆိုင် တယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော်က မကွာပေးပါဘူး။ ကြွေက ကျွန်တော် ကို ကွာချင်တယ်ဆိုတာ ပန်းကြောင့်ပဲ။ အခု ပန်းနဲ့လည်း ကိစ္စပြုသွား ပြီပဲ”

“ကျွန်တော်တော့ မထင်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“ပန်းရနံ့က ဆရာ့အပေါ် တွယ်တာနေတာ သာမန် မဟုတ်တာ”

“သူ ကျွန်တော့်ကို ညာတယ် ကိုမောင်မျိုး”

“အဲဒါကြောင့်ပို့ ပြောတာပါ။ ညာရလောက်တဲ့ထိ ဖြစ်လာ မှတော့ သူက သာမန်မဟုတ်ဘူး”

ကိုမောင်မျိုး၏ထောက်ကွက်သည် သိပ်ကောင်းသော်လည်း သူ မကြိုက်ပေ။ အေးချမ်းနေသော သူ့နှလုံးသားကို မီးနှင့်ပျောက်သလို ခံစားရ၏။

“သူ ဒီလောက်ပဲ အရှက်မရှိဘူးလား”

“စိတ်ခံစားချက်ပြင်းထန်လာပြီဆိုရင် တစ်ခါတစ်ခံမှာ လူက အရှက်အကြောက်မရှိ ဖြစ်သွားတတ်တယ် ဆရာ။ မှင်တေတေနဲ့ ကြည့် တတ်တယ်”

ဟု ကိုမောင်မျိုးက ပြောလျှင် သူ့အာရုံထဲ သမီး၏မျက်လုံး များ လှစ်ခနဲပြေးဝင်လာသည်။

သမီးက သူ့ကို မှင်တေတေနှင့် ကြည့်လေ၏။

“မှင်တေတေနဲ့ ဟုတ်လား ကိုမောင်မျိုး”

“ဆရာ ဘာကိုတွေးမိလို့လဲ”

“ကျွန်တော့်စိတ်တွေကလည်း တကယ့် ကယောင်ချောက် ချားပဲ။ ပန်းရနံ့နဲ့ ကြွေအကြောင်းတွေးနေရင်း ဘယ်လိုလုပ် သမီးဆီ ရောက်သွားသလဲ မသိဘူး”

“အဲဒီကိစ္စလည်း ဆရာ့ကို ကျွန်တော် ပြောရမှာပဲ”

“ဘာလဲ ကိုမောင်မျိုး”

“မမလေး ဟောမာန်ကို ခုတလောကြည့်ရတာတစ်မျိုးပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မနေ့ညနေက ဆရာ အိပ်ပြန်မရောက်ခင် ကျွန်တော်တို့ ထုမင်းတိုင်းဆီရောက်လာတယ်”

“ခင်အေးလေးနဲ့ သမီးက ရင်းနှီးလို့လား”

“မဟုတ်ဘူးဆရာ။ မရင်းနှီးဘူး”

“ဒါဆို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ဒါကိုပဲစဉ်းစားနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့

မေးတာကိုလည်း မဖြေဘူး။ ကျွန်တော်တို့မိသားစုကိုပဲ တစ်ယောက်
ပြီးတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး မိသားစုကိုလို့ တစ်ခွန်းတည်းပြောပြီး ငြိ
သွားတယ်”

ကိုမောင်မျိုးကပြောသောအခါ မဝင်းသူ၏စကားများ
ကြားယောင်မိသည်။ မဝင်းသူလည်း သမီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး စော
ကလေးတစ် သူ့ကို သတိပေးခဲ့သေးသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။

သူ့ရင်ထဲ သမီးအတွက် ပူပွားလေသည်။ သမီးက တည့်
ပြီး ရင့်ကျက်၍ သူတို့မိတ်ဆွေများကြားတွင် သမီးနှင့်ပတ်သက်
နာမည်ကောင်း ရခဲ့ဖူးသည်။

သို့သော် သမီးနှင့် အနေနီးသော မဝင်းသူနှင့်ကိုမောင်မျိုး
သမီးကို ထူးဆန်းသည်ဟု ဆိုနေသည်။

တကယ်ပဲ သမီးက ထူးဆန်းနေတာလား။

“ကိုမောင်မျိုး အိမ်မှာ သမီးရှိနိုင်သေးလား”

“ရှိဦးမှာပါ ဆရာ၊ မမလေးက ဆယ့်တစ်နာရီလောက်
အတန်သွားတက်လေ့ရှိတယ်”

“အိမ်ကိုပြန်မောင်းလိုက်ပါ ကိုမောင်မျိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ကိုမောင်မျိုးသည် ကားစက်ကိုနှိုးကာ ကားကို လမ်းကြောင်း

ပြောင်းလိုက်လေ၏။

“ကျောင်းမှာ သမီးက သူငယ်ချင်းရောများရဲ့လား”

သမီးကို တစ်ခါတစ်ရံကျောင်းလိုက်ပို့တတ်သော ကိုမောင်

မျိုးက သမီးအကြောင်း သိလိုသိငြားမေးကြည့်မိ၏။

“မရှိဘူး ဆရာ”

“ဟင်”

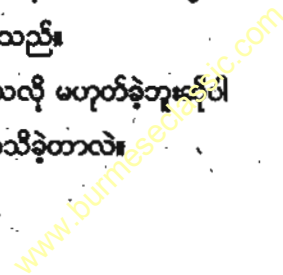
သူ အံ့သြသွားလေသည်။ သူတို့ သမီးအရွယ်တုန်းကဆို
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အုပ်စုခွဲပြီး ပျော်ပါးနေတတ်သည်။ သမီးက ဘယ်
လိုဖြစ်ရတာလဲ။

“ကိုမောင်မျိုးက မသိတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“မရှိတာ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဒါကိုပဲ အံ့သြနေတာ”

သမီးကို ကျောင်းမထားရသေးခင်က ကြောသည် သူနှင့်
တိုင်ပင်ဖူးသည်။ ကြောက သမီးကို အင်္ဂလိပ်ကျောင်းတွင် ထားချင်
သော်လည်း သူက သမီး အထီးကျန်မှာစိုး၍ နိုင်ငံတော်ကျောင်းမှာ
သာ ထားဖို့ တွန်းအားပေးခဲ့ဖူးသည်။ ကလေးကို ကလေးပီပီ လွတ်
ထပ်မှု အသီးအပွင့်တွေ ခူးစားစေချင်၍ ဖြစ်သည်။

သို့သော် သမီးသည် သူထင်ထားသလို မဟုတ်ခဲ့ဘူးဘဲပါ
ထား။ ဒါကို သူ ဘာလို့ အစောချည်းထဲကမသိခဲ့တာလဲ။

“စတီတ်ကျောင်းမှာတုန်းကရော”

“မှန်တာပြောရရင် ရွယ်တူနဲ့ စကားပြောတာမျိုးကို ကျွန်တော် မတွေ့ဖူးဘူး”

“ဟင်”

ကြွေများ သိလေမလား။ ကြွေက သမီးကို ထိုသို့နေရန် ညွှန်ကြားထားလိုလား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကြွေလည်း ငယ်စဉ်က အပေါင်း အသင်း မင်ခဲဖူးသည်ကို သူ့သိသည်။ မိမိတော့ ပျော်ခဲ့ပြီး သမီးတို့ တော့ ချစ်ချယ်မည်အမေထဲတွင် ကြွေတော့မပါလောက်ဘူးဟု ထင် သည်။ ဒါဆို သမီးက ဘာလို့ အပေါင်းအသင်းမရှိတာလဲ။

“ပြီးတော့ မမလေးဟောမာန်က ပန်းရနံ့အကြောင်း သိနေ ရတယ်”

“ဗျာ ... ဘယ်လို ကိုမောင်မျိုး”

“ဟိုတစ်နေ့က မဝင်းသူကို ပြောတယ်တဲ့။ သူ အနီရောင် ကားကို သိပ်မုန်းတယ်လို့”

“အနီရောင်ကား”

ဝို၍ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။ ပန်းရနံ့ သူ့ဆီလာနေသည် ကို သမီး သိနှင့်နေတာလား။

“ဘယ်လိုသိသလဲ”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

ကိုမောင်မျိုး၏အမေကို သူမဖြေနိုင်ပေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ တစ်ခါတစ်ရံ သူ ရုံးပြန်လာလျှင် သမီးက အခန်းထဲမှနေ၍ လိုက်ကာ ကော်ဆွဲလှန်ပြီး သူ့ကို ပြုံးပြနေတတ်သည်ကို သူ အမှတ်ရသွားသည်။ သမီး၏အခန်းသည် အိမ်ရှေ့မှောက်မှာစာတွင် ဖြစ်သည်။ သမီးသာ ပြင်ပကိုငေးနေတတ်လျှင် ပန်းကို သေချာပေါက် တွေ့မှာပဲ။

ဘုရား ... ဘုရား ... ပန်း သူမသိဘဲ သူ့အိမ်ရှေ့ကို ဘယ်နှစ်ကြိမ် ရောက်လာပြီပြီလဲ။

“ဆရာ”

တစ်ခုခုကို သတိပြုပါဆိုသည်အသံက ဆရာဟု ခေါ်သံထဲ နှောယှက်နေ၍ သူက သတိပြုပြီးကြည့်လိုက်သောအခါ ... သူ့အိမ် ရှေ့တွင် ယောင်လည်လည်လှုပ်နေသော ပန်းရနံ့ကို တွေ့ရလေသည်။ သူ ဒေါသထွက်သွားသည်။ မျက်နှာပြောင်တိုက်လွန်းတဲ့ ပန်းရနံ့ကိုလည်း စိတ်ကုန်သွားသည်။

သူ ကားပေါ်မှ ဝုန်းခနဲ ဆင်းလိုက်သည်။

“ဦး”

“မင်း ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဦးကို လာတောင်းပန်တာပါ”

“မင်းသွားတော့ ပန်းရနံ့၊ ငါ့ဆီ ဘယ်တော့မှ မလာခဲ့တော့”

“ပြောရက်လိုက်တာ ဦးရယ်။ ဦးကို သိပ်ချစ်တဲ့ပန်းကို ဦးဘာလို့ လျစ်လျူရှုနိုင်တာလဲ”

“မင်းအပြစ် မင်း မသိဘူးလား”

“ပန်းရဲ့အချစ်ကိုလည်း ဦး မမြင်ဘူးလား”

“ငါ မင်းရဲ့အချစ်ကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး”

“ချစ်ရတဲ့လူကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ကြိုးစားတာ ပန်းရဲ့အပြစ်လား ဦး”

“ပန်းလည်း လူပါ။ ကိုယ်လိုချင်တာကို ရအောင်ကြိုးစားခွင့် ပန်းလည်း ရှိတယ်”

“မင်းကို သနားခဲ့မိတာကို ငါ မှားတယ်”

“ဒီကိုယ်ဝန်ကြောင့်လား ဦး။ ဦး မကြိုက်ရင် ပန်း ဒီကိုယ်ဝန်ကို ...”

“တော်တော့ ပန်းရနံ့၊ မင်း ငရဲမကြောက်ဘူးလား”

ပန်းရနံ့ ခေါင်းခါပြသည်။

“မင်းတော့ ဘယ်လိုပိန်းမလဲဆိုတာ ငါ နားမလည်တော့ဘူး”

ဘူး”

“ဦးကိုသိပ်ချစ်တဲ့ ပိန်းမပေါ့။ ဦးရဲ့မေတ္တာကို ငတ်လင့်နေတဲ့

ပန်းမ”

“မင်းကြောင့် ငါ့မိသားစု ပြိုကွဲတော့မယ်ဆိုတာ မင်းသိ

တာ”

“ပန်း၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ပန်းအတွက်လည်း ဦးက လို

အပ်တယ်”

“မင်း ရှာနေသလား ပန်းရနံ့။ ငါ့ကို ဒီထက် သိက္ခာကျအောင်

ဆုပ်ပါခဲ့တော့။ သွားပါတော့ကွာ၊ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။ သွားပါ

တော့”

“မသွားဘူး ဦး။ ဦး မပါမချင်း မသွားဘူး။ ဦးကို ဒီလိုသာ

ဆန္ဒပေးမိရင် ပန်း ဦးနဲ့ ထာဝရဝေးရလိမ့်မယ်။ မသွားနိုင်ဘူး”

ဟုဆိုကာ သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လာသော ပန်းရနံ့ကြောင့်

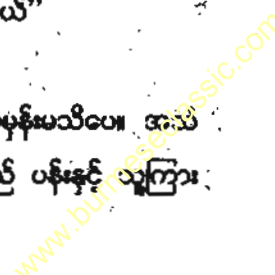
သူ သေချင်စိတ်ပေါက်သွားသည်။

ဘဝကြီးကို စိတ်ကုန်သွားသည်။

“ကောင်မ ... မင်းကို ငါ သတ်ပစ်မယ်”

“ဟင်”

သမီးသည် ဘယ်ကပေါ်လို့ ပေါ်လာမှန်းမသိပေ။ အဲဒီ

ပြေးဝင်ပြီး ပန်းရနံ့ထပ်ပင်တွေကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်လေသည်။

“ကဲ ... ဟယ် ... ကဲ”

သမီးသည် ပန်းကို ကုပ်မှနှိပ်ချိုးပြီး စိတ်ရှိလက်ရှိ ထုလိုက်
နေသည်။

သူ အံ့အားသင့်သည်။ သူ့ဘဝတစ်သက်တာတွင် မမြင်ခဲ့ဘူး
သောမြင်ကွင်းမျိုးဖြစ်သည်။

ယုံလည်း မယုံနိုင်ပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ သမီးက ဘယ်
လိုဖြစ်ရတာလဲ။

“အား ... အား”

စန်းသည် သမီး၏လက်ချက်အောက်တွင် နာကျင်စွာ ပန်း
သည် ညည်းနေလေသည်။

“နင့်ကို ငါ ဒီနေ့တော့ သတ်ပစ်မယ်”

အံ့သြလွန်း၍ မှင်တက်နေမိသည်။

သမီးကို မယုံနိုင်စွာ ကြည့်နေမိသည်။ သမီးက ဘယ်
ဖြစ်ရတာလဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ။

“မမလေး မမလေး ... မလုပ်နဲ့လေ မမလေး”

ကိုမောင်မျိုးသည် သမီးကို ဆွဲနေရှာလေ၏။ ထိုစဉ် တာ
တစ်စီးသည် သူ့အနီး ပိုခနဲ ထိုးဆိုက်သွားသည်။

ထို့နောက် ကားတံခါးသည် ဝန်းခနဲပွင့်သွားပြီး တစ်စုံတစ်
ယောက်က ကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာသည်။

“ကြွ”

သူ့အသံကို ကြောသည် နားထောင်မနေတော့ဘဲ လုံးထွေးနေ
သော သုံးယောက်ထံသို့ ပြေးသွားလေ၏။

“သမီး မလုပ်နဲ့ ... သမီး သမီး”

ကြွသည် သမီးကို ဆွဲထားလေသည်။

“အား ... အား”

သမီး၏လက်သည် ပန်းရနံ့ထပ်ပင်များကို ဆွဲထားပြီးဖြစ်၏။
သမီးသည် ဒေါသတကြီးပင် ပန်းရနံ့ကို ထုလိုက်နေလေ၏။

ပန်းရနံ့သည် သမီး၏လက်ထဲတွင် ကျား၏ခဲခြင်းကို ခံထားရသော
သူနဲ့ သူငယ်တစ်ကောင်နယ် မလူးနိုင် မလွန်နိုင်။

“ကိုခနဲကို ... ခွင် အဲဒီမှာ ဘာလုပ်လုပ်နေတာလဲ။ သမီးကို

ဘာဆွဲလေ။ ခွင်လိုချင်တာ ဒီပုံစံလား။ ကျွန်မ သမီးကို ခွင် ဒီလိုလုပ်
ချာ ကျေနပ်မှာလား”

ကြွအသံသည် စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ သို့သော်
နှုတ်ထက်နေသော သူ့မှာ ဘာလုပ်၍တာကိုင်ရမှန်း မသိချေ။

“သမီးရေ မေမေပါ။ မေမေ။ လက်ကိုထွတ်လိုက် သမီး

လက်ကိုလွှတ်ပါ”

ကြွအသံသည် သူ့နားထဲ ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်၊
ဘာတွေ့ဖြစ်ကုန်ကြလဲ။ သူ ဘာတွေ့မှားခဲ့ပြီလဲ။ ဘယ်
လောက်ထိ မှားခဲ့ပြီလဲ။

သူက အဖေတဲ့လား။ သမီးကိုချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ဖခင်တဲ့
လား။

သူရင်ထဲ ဟာတာတာဖြစ်နေသည်။ ဝမ်းတွင်းကလိစာတွေ
မရှိတော့သလို ခံစားရ၏။ နာကျင်သည်။ ကြေကွဲသည်။ အထီးကျန်
သည်။

အခန်း (၂၁)

“သမီးရော”

“သူ အိပ်ပျော်သွားပြီ”

ကြွအသံက သက်သောင့်သက်သာ မရှိလှပေ။
သူကိုယ်၌ကလည်း စိတ်ရှုပ်နေမိသည်။ အခြေအနေက
ဘကြောင့် အဲဒီလောက် ရှုပ်ထွေးသွားရတာလဲ။

“ကို ပြဿနာတော်တော်ရှာလိုက်တာပဲ”

“ကိုယ် မင်းကို တောင်းပန်ဖို့တောင် ရှက်မိပါတယ်”

“ဘာဆက်လုပ်မယ်လို့ စဉ်းစားထားသလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်တာ။ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဒီတစ်ကြိမ် ရှိတယ် ကြွ”

“နောင်တရနေတာလား”

“အကြိမ်ကြိမ် အခါခါပါပဲ။ ကိုယ် သမီးကို ဘာတွေလုပ် လိုက်မိပြီလဲ။ သမီးအပေါ် ကိုယ်”

“ကိုထက် ကြွက ပိုဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကြွ့ကိုယ်ကို ထပ် လှပြီ ထင်နေတာ။ အခုမှပဲ ကြွက သိပ်ညံ့တဲ့အိမ်ရှင်မဆိုတာ သိ သွားတော့တယ်”

“မင်း မညံ့ပါဘူး ကြွ”

“ခင်ပွန်းသည်ကို အိမ်ခြံအောင် မထိန်းထားနိုင်တဲ့မိန်းမက မညံ့ဘူးတဲ့လား။ သမီးက ဒီအခြေအနေဖြစ်နေတာတောင် မသိဘဲ အမေက မညံ့ဘူးတဲ့လား”

ကြွသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် မျက်ရည်များ စီးကျလာတယ်။ သူ့ရင်ထဲ နာသွားသည်။ မျက်ရည်ကို ရွှေထက်နှမြောတဲ့ ကြွ ရတော့ သူ့ကြောင့်။

“ကြွရယ် ... ကိုယ်လေ ကိုယ် တကယ်ပဲ မင်းအပေါ် ပြောစရာစကား မရှိတော့ပါဘူး”

“ကြွ့ဘဝမှာလည်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိဘူး”

ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ရှိဖူးတယ်”

“ကိုယ့်အမှားတွေပါ”

“ပန်းရနံ့ကို ရှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒီပုံအတိုင်းဆို ကြွ ထုံးစံသည်းမခံနိုင်တော့ဘူးနော်”

အမှန်က သမီးလက်ချက်ကြောင့် ပန်းရနံ့မှာလည်း သွေး ထွက်သံယို ဖြစ်သွားရလေသည်။

“ရှင်ကိုလေ ရှင်ကို”

“ကိုယ်မှားခဲ့ပါတယ် ကြွရယ်။ ကိုယ် အရမ်းကိုမှားသွားခဲ့ ပါတယ်”

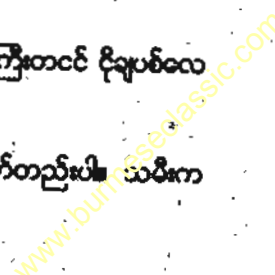
“အခုမှ ဒီလိုပြောနေလို့ ရတော့မလား။ အခုအားလုံး လွန် ဘုန်ပြီ။ ဒေါက်တာဖေသိန်းက သမီးကို စိတ်ကျန်းမာရေးဆရာဝန်ခွဲ ဖြို့ ညွှန်ကြားလိုက်ပြီ။ ဒါကို ရှင်သိချဲ့လား”

“ဟင် ... ဘယ်လို ဘယ်လို ကြွ”

“သမီးက ထူးဆန်းနေတယ်တဲ့။ သမီးနီးလာရင် သမီးကို ချော့မော့ပြီး ဆရာဝန်ဆီ ခေါ်သွားပါတဲ့”

ကြွသည် ပြောလည်းပြောကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချပစ်လေ သည်။

“ကြွ့ဘဝမှာ သမီးက တစ်ယောက်တည်းပါ။ သမီးက

ကြော့အသက်ပါ။ ကြော့ တန်ဖိုးထားရတဲ့ ရတနာလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ သမီးက ... သမီးက”

ဝမ်းပန်းတစ်နည်း ငိုကြွေးနေရာသော ကြော့ကို သူ ထွေးကိုင်ထားမိလေသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ပူလောင်နေလေ၏။ ဘာလုပ်ရမလဲ။

မိဒီယာမှ ပြန်နေတဲ့ကိစ္စကို ဖြေရှင်းရမလား။ သမီးရဲ့ကိစ္စကို ဖြေရှင်းရမလား။ ပန်းရနံ့ရဲ့ကိစ္စကို ဖြေရှင်းရမလား။ ပြီးတော့ ကြော့နဲ့ သူ့ပြဿနာ။

အဓိကကျသောကိစ္စရပ်များသည် သူ့ခေါင်းထဲ ရှာရာလည်နေ၏။

“ရှင် သိပ်လုပ်ရက်တယ်။ ကျွန်မနဲ့သမီးကိုမှ ရှင် လုပ်ရက်တယ်။ ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကို ယုံကြည်လိုက်ရတာ။ ရှင်ကတော့ ... ရှင်ကတော့”

သူ့ရင်ဘတ်ကိုထုကာ ထုကာ ငိုနေသော ကြော့ကို သူ ဘယ်လိုအားပေးနှစ်သိမ့်ရမလဲ မသိနိုင်တော့ပါ။

“အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ သမီးကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ သမီးသာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကြော့ အသက်မရှင်ချင်တော့ဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်ထားပါ ကြော့။ ကိုယ်တို့ တိုင်ပင်ပြီး တစ်ခုချင်းစီကို ဖြေရှင်းကြတာပေါ့”

“ကျွန်မစိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းသာရှိရင် ရှင်နဲ့ ချက်ချင်းကွာရှင်းပြီး ဖေဖေတို့ရှိတဲ့ ဂျပန်မှာပဲ အပြီးသွားနေလိုက်ချင်ပြီ”

“ကိုယ့်ကို ပစ်ပထားခဲ့ပါနဲ့ ကြော့။ ကိုယ့်အတွက် မင်းမရှိလို့ ဖြစ်ဘူး”

“ကျွန်မမရှိလို့ဖြစ်တဲ့လူက ဘာလို့”

“ခဏတာ သာယာခွဲမိတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ် ကြော့။ ရှင်းပြနေရင်လည်း ဆင်ခြေပဲဖြစ်လာမှာပါ။ ဒါကြောင့် ကိုယ် မရှင်းပြတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကြော့ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ ကိုယ်တို့ ... ကိုယ်တို့”

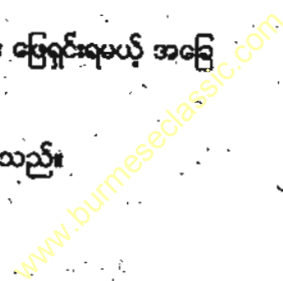
“ကျွန်မတို့ ဒီလောက်ပဲ ပြောကြာစို့”

ဟုဆိုကာ ကြော့သည် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ရှမ်းထွက်ပြီး ပြတင်းဝသို့ ငေးမောကြည့်လေသည်။

ကြော့ သူ့ကို စိတ်ကုန်သွားပြီလား။ ကြော့ ကျေနပ်အောင် သူ ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲ။

“ရှင်ပြောသလိုပဲ ကျွန်မတို့တိုင်ပင်ပြီး ဖြေရှင်းရမယ့် အခြေအနေပါ”

ကြော့က အသံကိုထိန်းပြီး ပြောလိုက်သည်။

ကြော့ရင်ထဲ ဘယ်လောက်ထိ အတောက်နေမလဲဆိုတာ သိရမယ်။ သို့သော် တစ်ခဏတာ စိတ်လွတ် လက်လွတ် ငိုလိုက်သောကြော့သည်။ ယခုတော့လည်း ပြန်လည်တည်ငြိမ်သွားပြန်လေ၏။

“ရှိုနေတဲ့ပြဿနာကို ရှင်းပြီးမှ ရှင်နဲ့ကျွန်မရဲ့ကိစ္စကို ရှင်တာပေါ့”

ကြော့သည် မပွင့်တပွင့်ဟာနေသော လိုက်ကာစကို အဆုံးထိ ဆွဲချလေသည်။

“ကျွန်မတို့ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲ လုပ်ကြမယ်”

“ဘယ်တော့လဲ ကြော့”

ရုပ် စီစဉ်ကြတာပေါ့။ ရှင်တစ်ခုတွေ့ရမှာက အပွင့်လင်းဆုံးနဲ့ အမြီးသားဆုံး ဝန်ခံပို့ပဲ”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ကြော့”

“ရှင်နဲ့ပန်းရနဲ့နဲ့ကိစ္စကိုပေါ့”

“ဟာ”

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် သူ့ရှက်သည်။

“ဒီအချိန်ရောက်မှ ရှက်နေလို့မရတော့ဘူး။ ကိုယ့်အကြောင်းကို သူများတွေ လိုရာဆွဲရေးသားနေကြမှာထက် ရှင်ကိုယ်တိုင် စုတ်ပြောလိုက်တာ ပိုကောင်းတယ်။ ရှင် ဝန်ခံလို့ အများက မသိဘူး”

ထင်နဲ့။ ဒီသတင်းနဲ့ ဒီတတ်ပုံတွေက ပြန်နေပြီ။ မို့မို့ရဲ့ မထိမထင်လေးမတား ဆက်ဆံခြင်းကိုလည်း ခံခဲ့ရပြီ။ သူတို့ကို ကြော့တို့တက်က ပြန်တိုက်နိုင်မှ အဆင်ပြေမယ် ကိုခန့်ကို”

“ကြော့... မင်း ဘယ်လောက်ထိ သိနေတာလဲ”

“အားလုံးပဲ။ ကျွန်မ ဒီအိမ်ကိုပြန်မလာခင် ဘိုဘိုနဲ့ ဝင်တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။ ရှင်ကို ကျွန်မ အဲဒီလောက်ထိ အားမလိုအားမရ ဖြစ်ရတယ်။ စိတ်လည်း နာတယ်။ ဒီကောင်မလေးပြဿနာ ဒီလောက်ထိအောင် ရှင်းနိုင်တဲ့ ရှစ်တွေ့တဲ့ ရှင်ကို အံ့ဩလည်း အံ့ဩတယ်”

“ဘိုဘို ဘာပြောလိုက်သလဲ”

“ကျွန်မကို သနားစရာကောင်းတဲ့မိန်းမဆိုပြီး သနားကြည့်နဲ့ ကြည့်သွားတာပေါ့”

“ကိုယ် ဘာပြောရမလဲ။ အဲဒီရှင်းလင်းပွဲမှာ”

“ရှင် ဘယ်အချိန်က ဒီလောက်ထိ ညှိသွားတာလဲ ကိုခန့်ကို”

“ကိုယ့်ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်တော့မှာထက်စာရင် အဲဒီလို အပြစ်တင်ပေးတာက ကိုယ့်အတွက် ပိုပြီး နေသာထိုင်သာ ဖြစ်ပါတယ် ကြော့။ ကျေးဇူးပဲ”

“ကျေးဇူးတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့။ ပြဿနာက ခုမှ စပြီး နန်းရနဲ့လိုမိန်းမက သွေးထွက်သံယို အနာတရဖြစ်သွားတာကို

ငြိမ်နေမယ် ထင်သလား”

“ငြိမ်မနေလို့ သူက ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ”

“ပန်းရနံ့က ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားရတာကို ရှင် မေ့နေ
လား”

“အဲဒါ ... ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ဝန်မဟုတ်ဘူး ကြွ”

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို”

“မင်းကို ဒီကိစ္စ ဘိုဘိုက မပြောလိုက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ကျွတ်”

ရှင်းမလိုနှင့် ပိုပြီးရှုပ်လေသည်။

အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကိုမပြောဘဲ ဘိုဘိုက ကြွ့ကို ဘာ
ပြောလိုက်ပါလိမ့်။

“သူ ပန်းရနံ့ကို လက်ထပ်မယ်တဲ့။ အဲဒီအတွက် သူ့အ
ကို ဖျောင်းဖျော့ပေးပါလို့ပြောတယ်”

“ဒီကောင်လေးကလည်း တော်တော်မလွယ်ဘူးဘဲ”

သူသည် ဖျောက်မီးခဲကိုင်မိသလို ဖြစ်သွားသည်။ ဘာကို
၍ ယုံရမှန်းမသိတော့ပါ။

ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်လို့ ဖြတ်ရမှန်းမသိပါ။

ကြွ့ပြောသလိုပင် သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲ လုပ်ရမှာလား။
ပန်းရနံ့ကရော သမီးကို တကယ်ပဲ ပြဿနာရှာမှာလား”

“နေမိဦး ... ဒါဆို ပန်းရနံ့ရဲ့ကိစ္စက ဘိုဘိုနဲ့”

ကြွ့ကို ထက်မြက်လှပြီဟု ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ကြွ့မှာ
ထည်း ဒီလို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ နံအမှုမျိုးရှိနေတော့လည်း ရင်ထဲ
တစ်မျိုးခံစားရလေသည်။

“ဟုတ်တယ် ကြွ”

“ဘုရား ဘုရား ... ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ။ ဒါနဲ့များ ဘာ
လို့ ကြွ့တို့အိမ်ရှေ့ထိ ရောက်လာသေးတာလဲ”

“ကိုယ်လည်း နားမလည်ဘူး ကြွ”

ကြွ့သည် အတွေးဖြင့် ငြိမ်နေပြန်၏။

ကြွ့မျက်နှာပေါ်တွင် ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း အစရှိသဖြင့် ခံစား

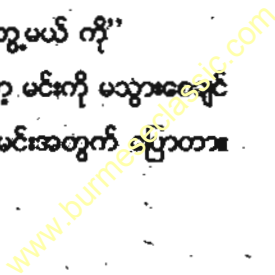
ချက်များ ဖြတ်ပြေးနေသည်ကို သူ့မြင်တွေ့ရ၏။

“ကြွ့ တော်တော်ညံ့ခဲ့ပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြွ”

“ကြွ့ အဲဒီမိန်းကလေးကို သွားတွေ့မယ် ကို”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ကြွ့။ ကိုယ်တော့ မင်းကို မသွားအောင်
ဘူး။ ပန်းရနံ့အတွက် ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ မင်းအတွက် ပြောတာ။

ပန်းရနံ့က ကိုယ့်ကိုတောင် လိမ်ညာဖို့ ဝန်မလေးဘူး။ အလင်းကလူက အမှောင်ကလူကို မမြင်နိုင်ဘူး ကြွေး။ ကိုယ် မင်းကို စိတ်ပူလို့ ပြောတာပါ”

“ဒါဆို ... ရှင်က သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲမှာ ရှင် အညာခံရတဲ့ ကိစ္စကို ဝန်ခံချေလို့လား”

“ကိုယ် ဝန်ခံခြင်း၊ မခံခြင်းက ဘာကြားနားလို့လဲ ကြွေး။ ဒါပေမဲ့ ရပါတယ်။ ကိုယ်ဝန်ခံမှ ကြွေး ကျေနပ်မယ်ဆို ရတယ်”

“ဘိုဘိုအကြောင်းပါ ထည့်ပြောပါ”

“ဘယ်လိုကြွေး”

“မို့မို့က သူတို့သားနဲ့ အဲဒီကောင်မလေးကို ပေးစားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အမြဲတမ်း မာန်တက်နေတဲ့ မို့ကို ကြွေး ရိုက်လဲနိုင်တာ ဒီတစ်ကွက်ပဲ ရှိတယ်”

“ကြွေး ... မင်း ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

“ကြွေးနဲ့ရှင် ကွာရှင်းမယ့်သတင်းက မို့မို့တို့ဘက်က ထွက်လာတာ”

“ဟင်”

“ရှင်နဲ့ကြွေးတို့ ကွာရှင်းကြရင် သူတို့အတွက် အကျိုးအမြတ် အများကြီးရှိလိမ့်မယ်ဆိုတာ ရှင် မတွေးမိဘူးလား”

မှန်ပါသည်။

သူ့လိုသို့ မတွေးခဲ့မိတာအမှန်ပါ။ ပန်းရနံ့ လုပ်တယ်ချည်း စိတ်ထဲက ထင်ခဲ့မိသည်။

“ရှယ်ယာတွေ ဝယ်စုနေတယ်။ ရှင်နဲ့ကြွေး ကွာရှင်းပြီးသွားရင် သူတို့ပိုင်တဲ့ ရှယ်ယာနဲ့ ရှင်နေရာကို သူတို့ ဝင်တိုက်လိမ့်မယ်” သူ မယုံနိုင်ပါ။ ယုံရလည်းခက်နေ၏။ ဘာကိစ္စနဲ့ အဲဒီလိုတွေ ထုပ်ရသလဲ။

“ငါးကြင်းဆီနဲ့ ငါးကြင်းကြော်ရမယ် ကို”

သူ လိုက်မဝီနိုင်တော့ပေ။ ဘာတွေပြောပြီး ဘာကိုလုပ်ရမှန်း ဆိုတော့ပေ။

သူ တွေးမတတ်အောင်ပင် ရှုပ်ထွေးနေလေသည်။

“ဒေါက် ဒေါက်”

“ဘယ်သူလဲ ဝင်လာပါ”

ဟု ကြွေးက အဝီနီသံခနဲခနဲ ပြောသောအခါ ဝင်လာသူက ဆင်းသွား

“မမကြွေး ... မမလေး မမလေး ... ဟေမာန် မရှိ

တော့ဘူး”

“ဟင်”

၂၅၂ ဓမ္မစာအုပ်

အရေးကြီးတဲ့ပြဿနာကို ဆိုင်ခုံထားမိ၍ လောကကြီးထဲ
သူတို့ကို ဒဏ်ခတ်လိုက်ပြီလား။

အိပ်နေသောလမ်းက မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ဘယ်ရောက်သွား
တာလဲ။ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ ဘယ်ကို ထွက်သွားတာလဲ။

ဆန်း (၂၂)

သမီးပျောက်သွား၍ တစ်အိမ်လုံး ဒေါင်းတောက်အောင်ရှာခဲ့
သည်။

သို့သော် တွေ့မှတွေ့တော့လည်း ကိုမောင်မျိုးတို့ နေထိုင်ရာ
အလုပ်သမားတန်းလျား၍ ဖြစ်သည်။

သမီးသည် ခင်အေးထံသို့သွားကာ ခင်အေးနှင့်အတူ လက်
ဖက်စားနေလေသည်။

သမီး၏ပုံစံသည် ပုံမှန်ဖြစ်မနေ၍ ဒေါက်တာညွှန်ကြား
အားသည်အတိုင်းပင် စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်နှင့် ပြုစု ဆုံးဖြတ်

လိုက်တော့သည်။

စကားနည်းသော သမီးကို မပြောမဆိုပင် ဆေးရုံသို့ခေါ်ပြန်၏။

ဆရာဝန်၏မှတ်ချက်သည် ကြွဘဝတစ်ခုလုံး အမှောင်ထု သွားသလို ခံစားရ၏။

သမီးခံစားနေရတာက စိတ်ကူးရောဂါတဲ့။ သမီးကို ဇွေးဇွေး ထွေးထွေး ဆက်ဆံပေးပါဟု ဆိုခဲ့သည်။

ကြွရော သူပါ အံ့ဩသွားရလေသည်။

သမီး၏လှုပ်ရှားမှု အမူအရာကို အသေးစိတ်လေ့လာ၍ ဆရာဝန်ကြီးက ညွှန်ကြားသဖြင့် သမီး၏စာအုပ်များနှင့် အဝတ် အထည်များကို လေ့လာမိသည်။

ပုံမှန်ဟု ထင်ခဲ့စဉ်က သမီး၏ဝတ်စုံများကို သံသယမဝင် သော်လည်း ယခုလို ထူးဆန်းတဲ့စိတ်နှင့်ကြည့်သောအခါ သမီး၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမှာ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းနေတာမှာ အမှန်ပါ။

ခုတင်ပေါ် ခွေခွေလေးလဲနေသော သမီးကို ငေးကြည့်ရင်း

ကြွရော သူပါ စကားမပြောနိုင်ကြပါ။

စီးပွားရေးနှင့်သာ လုံးထွေးခဲ့၍ သမီးကို ဂရုစိုက်ဖို့ မေ့လျော့ နေခဲ့ကြသည်။

သမီးက ဝေဒနာခံစားနေရတာကို မသိဘဲနဲ့ ပန်းရနံ့ခွံကိစ္စကို သာ ပြေရှင်းဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့ကြသည်။ သူတို့က မိဘတွေတဲ့လား။

“ကြွ သမီးကို ကြွ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ကြွက မေးပေမယ့် သူထံ အဖြေမရှိပေ။

“ကြွရယ် ... စိတ်ကိုလျှော့ထားပါ။ ကိုယ်တို့သမီးလေး သေချာပေါက် ပြန်ကောင်းလာမှာပါ”

ဟု ကြွကိုသာ နှစ်သိမ့်နေရပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ဂူလောင်လှပါပြီ။

“ဆရာ”

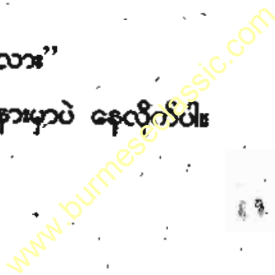
ဟု ကိုမောင်မျိုးက ခေါ်သဖြင့် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကိုမောင်မျိုးသည် အခန်း၌ မတ်မတ်ကြီးရပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ ၏။

“ဒီနေ့ သတင်းစာရှင်းလင်းဖွဲ့ ရှိတယ်လေ”

“အင်း ... ကားအဆင်သင့်ပြင်ထားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် လာခဲ့မယ်”

“ကြွ မလိုက်ရင်ရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“မလိုက်ပါနဲ့ ကြွ၊ ကြွက သမီးနားမှာပဲ နေလိုက်ပါ။ ကိုယ် အားလုံးဖြေရှင်းလိုက်ပါ့မယ်”

ဟုဆိုပြီး သူ ထရပ်လိုက်သည်။

“ကို”

ခေါ်သံကြောင့် ကြွေကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။ ကြွေမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်လက်ကျန်အချို့ကို သူ မြင်တွေ့ရလေသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ကြွေ၊ ကိုယ့်ကို မင်း အဲဒီလိုလေး ပြန်ခေါ်ပေး လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် မမျှော်သင့်ခဲ့ဘူး”

“စောစောပြန်လာခဲ့နော်”

ကြွေစကားက တိုတိုလေးပေမယ့် သူ့ရင်တစ်ခုလုံးကို အား ဖြစ်စေတာအမှန်ပါ။

သေချာပြန်တွေ့ကြည့်လျှင် ကြွေက သူ့ကို စောစောပြန်လာ ပါဟု ဘယ်တုန်းကမှ မပြောဖူးချေ။

“အင်း... ကိုယ် ကိစ္စပြီးတာနဲ့ ပြန်ခဲ့ပါမယ်”

ဟုဆိုကာ ကြွေလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီးနင်းလိုက်သည်။

“ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်ပါတယ် ကြွေ”

“ကြွေလည်း အတူတူပါပဲ”

ဆယ်ကျော်သက်မျိုးလေးနှယ် ရင်ခုန်ချင်လာသည်။

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် သူ အပြင်သွားလိုစိတ်မရှိတော့ပေ သို့သော် မသွားမဖြစ် ကိစ္စကရှိနေသေးသည်။ ကြွေ ဦးဆောင်ခဲ့သော

ရှင်းလင်းပွဲဆိုပေမယ့် ကြွေမပါသော်လည်း သူက ဇာတ်လမ်းဖြစ်ရ သတော့မည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ကို မျက်ဝန်းကြည့်လေးနှင့် ကြည့်နေသော ကြွေကိုထားခဲ့ပြီး တွက်လာလေ၏။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာလည်း ပြောရမည့်စကားတွေကို ဦးစောက်ထဲ ရှုရေးနေမိသည်။

မိဒီယာသမားများကို ရှင်းလင်းဖို့ ဖိတ်ထားသောကြောင့် ခုံတွင် လူစည်ကားနေတာလည်း အမှန်ပါ။

သူ့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မျက်လုံးတွေရော ကင်မရာ ဆွေပါ သူ့ထံ ရုပြိုကုန်သည်။

သို့သော် သူကတော့ ကြွေပေးသောခွန်အားများနှင့် ရှင်းလင်း ပွဲ လုပ်မည့်ခန်းမထဲ ဝင်သွားလေသည်။

စင်မြင့်ထက်တွင် နေရာယူပြီး နှုတ်ထက်စကားပင် မပြော တော့ဘဲ လိုရင်းကို တန်းပြောသည်။

“သိချင်တာကို ပေးလို့ရတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အဖွင့် ဘင်းဆုံး ပြောမှာမို့ ပေးချင်တာကို ပေးကြပါ”

သူက လမ်းဖွင့်ပေးသောအခါ သတင်းသမားတစ်ဦးက အလာသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဒေါ်ဆောင်းရွက်ကြော့နဲ့ ဦးခန့်ကိုတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး အခြေအနေကို သိချင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒေါ်ဆောင်းရွက်ကြော့က ဒီရှင်းလင်းပွဲကို မတက်ရောက်နိုင်တဲ့ကိစ္စ၊ ပြီးတော့”

“ကျွန်တော် ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြေပါ့မယ်”

ဟုဆိုပြီး သူက ပရိသတ်များကို ရဲရဲကြီးစိုက်ကြည့်သည်။

“ကြော့နဲ့ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်ရေးက သာယာပါတယ်။ အခု သတင်းတွေထွက်နေသလို ဘယ်တော့မှလည်း ကွာရှင်းကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့က မိဘတွေကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကြော့က ကျွန်တော့်ရဲ့အချစ်ဦးပါ။ ဒီနေ့ ကြော့ လိုက်မလာ နိုင်တာက သမီးရဲ့ကျန်းမာရေးကြောင့်ပါ”

“ဦးခန့်ကိုရဲ့သမီးက စိတ်ချရပါပေအောင်ကို ခံစားနေရတယ် ဆိုတာ ဟုတ်ပါရဲ့လား”

“အိ... ကောလောဟလတွေပါ။ ကျွန်တော့်သမီးရဲ့ ဂုဏ် သိက္ခာကို ထိခိုက်မယ့်ပေးခွန်းမျိုး ရှောင်ပေးပါ”

“ဟေမာန်ခန့်ကို နေမကောင်းတာက တခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက်ကြောင့်လား”

“မဟုတ်ဘူးလို့တော့ ဖြင်းပါဘူး”

“ဦးခန့်ကိုနဲ့ ပန်းရန့်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကြောင့် ဒေါ်ဆောင်းရွက်

ကြော့က ဦးခန့်ကိုကို ကွာရှင်းမယ်လို့ သတင်းတွေ ထွက်နေတာကို ဦးခန့်ကိုအနေနဲ့ ဘာများပြောချင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“အဲဒီမေးခွန်းကို ကျွန်တော် ဖြေလို့ရမလား”

ဟုဆိုကာ ဝင်လာသော ဘိုဘိုကြော့နှင့် ဦးခန့်ကိုမှာ တုန်လှုပ် သွားသည်။ ဘာတွေဖြေဦးမလဲ။ ဘာတွေပြောဦးမလဲ။

“အားလုံးအထင်လွှဲနေကြတာပါ။ တကယ်တော့ ပန်းရန့်က ဦးခန့်ကိုနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ပန်းရန့်က ကျွန်တော့်ချစ်သူပါ”

ဘိုဘို၏စကားကြောင့် မွန်းကျပ်မှုများမှာ လျော့နေ ပြယ်သွား ရလေသည်။

ဘိုဘိုကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။

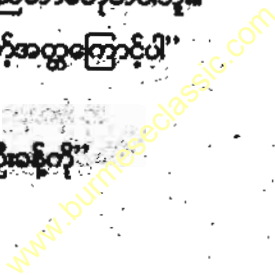
ရှုပ်ထွေးတဲ့ပေးခွန်းဖလှယ်ပွဲ ဖြစ်မည်ဟုထင်ခဲ့သော်လည်း ဘိုဘိုကြော့နှင့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်သွားရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ပွဲပြီးသည့်နင်းတစ်ပြိုင်နက် သူနှင့်ဘိုဘို စကား ပြောဖြစ်ကြလေသည်။

“ဦးခန့်ကိုကို စေတနာရှိလွန်းလို့ ကူညီတာမဟုတ်ပါဘူး။ မချဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အတ္ထကြောင့်ပါ”

ဘိုဘို၏ဆိုလိုချင်းကို နားမလည်ပါ။

“ခင်ဗျားကို မမက အရမ်းချစ်တယ် ဦးခန့်ကို”

ရှင်းလင်းလှလှစိတ်များ ပြန်လည်ရှုပ်ထွေးသွားလေသည်။

“အဲဒါကြောင့် မမန်းရဲ့အမှားကို ခင်ဗျား ခွင့်လွှတ်ပေးပါ
“မင်းက ဘာလို့ အဲဒီလိုပြောရတာလဲ”

“ချစ်တဲ့အချိန်မှာ လူတိုင်း အမှားလုပ်တတ်ကြပါတယ်”

“မင်း ဘာလို့ ကြေညာ တွေ့ရတာလဲ”

“အကူအညီတောင်းတာပါ။ ဒေါ်ဆောင်းရွက်ကြော့က
တကယ်လေးစားဖို့ကောင်းတဲ့လူပါ။ ဒီအကြံကို ဒေါ်ဆောင်းရွက်ကြော့
ကပဲ ပေးလိုက်တာ”

“ဘယ်လို”

“ပီဒီယာသမားတွေတွေ့ရ မမန်းနဲ့ကျွန်တော့်ကိစ္စ ဝန်ခံလိုက်ရင်
မေမေက မလွဲမရှောင်သာ မမန်းကို လက်ခံရတော့မယ်။ ပြီးတော့
မမန်းနဲ့ ဦးခန့်ကိုကိစ္စ ပြတ်သွားမယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မမန်း
ဘယ်လိုမှ ငြင်းမရတဲ့ အခြေအနေဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်
မမန်းကို ချစ်တယ်။ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့မမန်းကို ဆေးခံပို့လိုက်တဲ့
ဟေမာန်ခန့်ကို ကျွန်တော် မကျေနပ်ပေမယ့် ပြဿနာမရှာတော့
ပါဘူး။ အခု သူ့ရော သက်သာရဲ့လား”

ဘိုဘိုသည် သမီးအကြောင်းကို သိနှင့်ပြီးသလို သို့ပြန်သည်။
“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဦးခန့်ကိုတို့မသိခင်တည်းက ဟေမာန်ခန့်ကိုရဲ့ အခြေအ
နေကို ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လူငယ်ကွန်ယက်က လူကြီး
တွေထက် ပိုရိုးသားပြီး ပွင့်လင်းတယ်လေ”

သူ ပြုံးမိသွားသည်။

ထိုအပြစ်သည် ဘိုဘိုအပေါ် ခင်မင်သမှုနှင့် ပြုံးသောအပြုံး

ဖြစ်၏။

“သူ ပြန်ကောင်းလာမှာပါ။ လူငယ်တွေက တစ်ခါတစ်ရံ
အဲဒီလိုဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ကဲ ... ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ဘိုဘို”

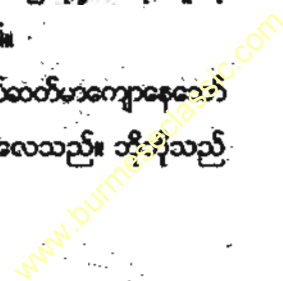
“ရပါတယ်”

ဟုဆိုကာ ခပ်သွက်သွက်ထွက်ခွာသွားသော ဘိုဘိုကို သူ
ခေါ်ကြည့်နေမိသည်။

ဘိုဘိုကို ဒီလောက်လှတဲ့စိတ်ရင်းလေးရှိမည်ဟု မထင်ခဲ့တာ
အမှန်ပါ။

လူတစ်ယောက်၏အကြောင်းကို တစ်ခါပြင်နေ့မှ မသိနိုင်ဘူးဆို
သည် ဆိုရိုးစကားကို သူ လက်ခံသွားလေ၏။

ဘိုဘို၏ပုံစံက ဘယ်လောက်ပင် ကြွပ်ဆတ်မာကျောနေသော်
လည်း ဘိုဘိုစိတ်သဘောလေးက ပြည့်ဝရွာလေသည်။ ဘိုဘိုသည်

၂၆၂ မိုးအိမ်

တစ်နေ့ အောင်မြင်သောလုပ်ငန်းရှင် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်
သည်။

ပန်းရနံ့နှင့်ပတ်သက်၍ ဘိုဘိုနှင့်သူသည် ဆိုးဝါးသော
ရေစက်ဆိုသော်လည်း ဘိုဘိုလိုလူငယ်ကို သူ့ရင်ထဲ၌ မိတ်ဆွေဟု
မှတ်တမ်းတင်မိလေသည်။

အဆိုးထဲက အကောင်းဟုပင် စိတ်ကိုဖြေသိမ့်လိုက်မိတော့
သည်။

အခန်း (၂၃)

“ဆရာ”

ရုံးအလုပ်တွေ မလုပ်တာကြာသောအခါ ကိစ္စများသည် သူ့
စားပွဲပေါ်၌ ပုံနေလေ၏။

ကြောသည် သမီးကိုသာ အချိန်ပေးပြီး အဖော်ပြုပေးသဖြင့်
ကြော့အလုပ်များတွင်လည်း ကြော့က လစ်ဟင်းနေ၍ သူ့က ဦးစီးရ
သေးရာ အလုပ်က လှူကိုနိုင်သည့် အနေအထားဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
အချိန်ကို သတိပေးရန် ကိုမောင်မျိုးကို သူ့အနားခေါ်ထားရလေသည်။

“ပြောလေ ကိုမောင်မျိုး”

“ဒီမှာ ဆရာ့နာမည်နဲ့ စာရောက်နေတယ်”

“ဖွင့်လိုက်”

ဟုဆိုသဖြင့် ကိုမောင်မျိုးက စာအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး သူ့ထံသို့ ပေးသည်။

အမှတ်တမဲ့လှမ်းကြည့်လိုက်သော်လည်း မှတ်မှတ်ရရ ခြုံ သွားလေသည်။

ပန်းရနံ့ကိုပေးခဲ့သော စာချုပ်များဖြစ်သည်။

သူ မှတ်တက်သွားသည်။

ဒါ ပန်းရနံ့ပိုလာသည်ဆိုတာ သေချာအံ့။

“ဒီမှာ စာတစ်စောင်ပါတယ် ဆရာ”

ဟု စာခေါက်ကလေးကို သူ့ထံ ကိုမောင်မျိုးကပေးလှူ သူက စာခေါက်ကို ဖွင့်ဖတ်လေသည်။

ဦး

ဒီစာ ဦးလက်ထဲရောက်သွားတဲ့အချိန် ပန်း ဒီ ရန်ကုန် ခြေမှာ မရှိတော့ပါဘူး။ ပန်း ဦးကိုစွတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ပြဿနာတွေ အဲဒီလောက်ထိ ကြီးသွားလိမ့်မယ်လို့ ပန်း မထင်ခဲ့ဘူး။ ဦးကို ဆုံးရှုံးမှာကြောက်တဲ့စိတ်ကြောင့် ပန်း လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်ခဲ့မိပါတယ်။ ပန်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဦး။

ပန်းလေ ဦးကိုချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပန်းရဲ့အချစ်က ဦးကို ဓွန်းကျပ်စေတယ်ဆိုတာ ပန်းနားလည်သွားပါပြီ။ ပန်းချစ်တဲ့ ဦးကို ပန်း ဘယ်တော့မှ ခုက္ခရောက်အောင် မလုပ်ပါဘူး။ လုပ်ဖို့လည်း ပန်းမှာ အစီအစဉ်မရှိဘူး။ ပန်း ဦးနားမှာနေခဲ့တယ်ဆိုတာက နွေးထွေးမှုကို မှတ် သိပ်လို့ပါ။ ဦးရဲ့စည်းစိမ်တွေကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ပန်း ဘိုဘိုကိုမချစ်ဘူး ဦး။ ပန်းချစ်တာက လောကမှာ ဦး တစ်ယောက်တည်းရယ်ပါ။ ငြီးတော့... ဦး ပန်းအပေါ် အထင်လွှဲနေတာကို မှင်းပြချင်လို့ပါ။

ဖတ်နေရင်းပင် စာတစ်ရွက်ဆုံးသွားလေအံ့။

ဆက်ဖတ်လျှင် မပြတ်မသားဖြစ်ပြန်တော့မည်။ သူ့စိတ်ကိုလည်း သူသိသည်။ ထို့ကြောင့် စာကို အင်္ကျီ အိတ်ကပ်ထဲထည့်အံ့။

“အငြိမ်းအထိ ဖတ်လိုက်ပါ ဆရာ”

ကိုမောင်မျိုးက တွန်းအားပေးသောခါ သူကစာခေါက်ကို ခြုံလိုက်သည်။

“တကယ်တော့ ဒီကိစ္စရန်က ဘိုဘိုနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး ဦး။ ဆိုင်ခဲ့ရင်လည်း ဘိုဘိုကို ပန်း လက်မထပ်နိုင်ပါဘူး။”

ချစ်သူနဲ့ ဝေးကွာရတဲ့ဒုက္ခထက် မချစ်တဲ့သူနဲ့ အတူ
 နေရတဲ့ဒုက္ခက ပိုကြီးမား ပန်း သိသွားပါပြီ။ ဒါကြောင့်
 ဦးကိုလည်း ပန်း ဆွဲမထားရက်တော့ပါဘူး။ ပန်း ဦးတို့နဲ့
 ဝေးရာကိုထွက်သွားပါပြီ။ ပန်းမှာ ဦးရဲ့ကိုယ်ပွားလေး
 ရှိနေပါတယ်ဆိုတဲ့သတ္တိနဲ့ပဲ လောကကြီးကို ရင်ဆိုင်သွား
 တော့မယ်။ ဦးကို ချစ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ပန်းကြောင့်
 စိတ်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာကိုလည်း တောင်းပန်ပါတယ်။
 ဒေါ်ဆောင်းရွက်ကြော့ကိုလည်း တောင်းပန်ပါတယ်။
 လောကမှာ ပန်း အားအကျဆုံးလူက ဒေါ်ဆောင်းရွက်
 ကြော့ပါပဲ။ ဦးတို့မိသားစု သာယာပျော်ရွှင်ပါစေလို့ပဲ ပန်း
 ဆန္ဒပြုပါတယ်။

ဦးရဲ့
 ပန်း

စာလေးဆုံးသွားသောအခါ သက်ပြင်းရည်ကြီးကို မှတ်ထုတ်
 လိုက်မိသည်။

သူ့ကြောင့် ဒုက္ခများရရာသော ပန်းရနံ့ကို သနားမိသည်။

“သူထွက်သွားပြီတဲ့ ကိုမောင်မျိုး”

“ဆရာ ဝမ်းနည်းနေသလား”

“နည်းနည်းပါးပါးပါ”

“ဆရာ ဆယ်နှစ်နာရီထိုးပြီလေ၊ အိပ်မှာ နေ့လယ်စာ ပြန်
 စားရတော့မယ်”

“အိုကေ”

ဟုသာဆိုပြီး ပန်း၏စာနှင့်စာချုပ်အချို့ကို အံ့ဆွဲထဲထည့်ပြီး
 ထွက်လာခဲ့သည်။

ကာမနောက်ခန်းထဲ ငြိမ်သက်ကာလိုက်ပါလာရသော်လည်း
 ဖိတ်တွေက ပန်းရဲ့စာထဲမှာသာ ရပ်ဝဲကျန်ခဲ့လေ၏။

လမ်းဘေးစဲယာမှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာများကိုလည်း လမ်း
 တောက်လျောက် ကြည့်ခဲ့မိသည်။

ပန်းရနံ့က ထိုသူများကြား ရှိနေလို့ ရှိနေငြား ဟု တွေးမိ
 လေသည်။

“ကိုမောင်မျိုး ... ခင်ဗျား ပန်းရနံ့ကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

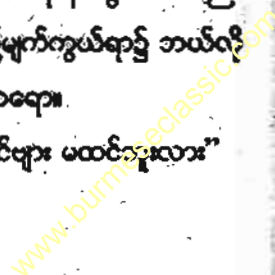
“ဆရာကို အရမ်းချစ်တဲ့ ဒိန်းကလေးလို့ မြင်တယ်”

သူ့ရင်ကို ဒိန်းခနဲ ဆောင့်တွန်းလိုက်သလို နာသွားလေသည်။

ပန်းရနံ့ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ။ သူ့မျက်ကွယ်ရာ၌ ဘယ်လို

ဒုက္ခမျိုးကို ရင်ဆိုင်နေမှာလဲ။ သူ့ရင်သွေးကရော။

“ကျွန်တော့်ကို မိုက်မဲတဲ့လူလို့ ခင်ဗျား မထင်ဘူးလား”

“အားကျစရာကောင်းတဲ့လူလိုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လူတစ်ယောက်က အခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ခံရဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်တာ”

သူ ပြုံးမိသွားလေသည်။ သို့သော် ထိုအပြုံးမျက်နှာစာမျက်နှာရည်တစ်ပေါက် ပြုတ်ကျခဲ့သည်ဆိုတာ ကိုမောင်မျိုး မသိနိုင်ပေ။

“ပန်းချီကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလား”

“ဆရာ ဝန်းချီကို ချစ်ပါတယ်”

“ကြွေကိပ် ချစ်တာမဟုတ်ဘူးလား”

“အချစ်ဆိုတာ တစ်ခါတစ်ရံ ရင်ထဲကိန်းအောင်းနေတတ်တယ်။ ပုန်းကွယ်နေတတ်တယ်။ ဘယ်လောက်ထိ အပုန်းကောင်းသလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ့်ကိုတောင် မသိနိုင်တဲ့ အသိပဲ”

“ဒီနေ့တော့ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား အချစ်အကြောင်း နည်းနည်းပြောပေးဗျာ”

“မမကြွေကလည်း ဆရာ့ကို ချစ်ပါတယ်။ မိန်းမတွေရဲ့စိတ်ကို တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်တို့ယောက်ျားတွေ နားမလည်နိုင်ဘူးဥပမာ ... မမကြွေကိပ်ကြည့်လေ”

“ကြွေက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဂုဏ်သိက္ခာကို အကြောင်းပြပြီး ဆရာ့ကို ခပ်တန်းတန်း

နေဘယ်လေး။ ဆရာက ဂုဏ်သိက္ခာကို လွှင့်ပစ်ပြီး မမကြွေရဲ့ပါးကို နှင်းလိုက်ပါလား။ မမကြွေက ဆရာ့ကို ခဏတော့ မကျေနပ်ဆိုနိုင်ပေမယ့် မမကြွေ လှစ်ခနဲ ကြည်နူးသွားလိမ့်မယ်”

“ဪ... အဲဒီလိုလား”

“ဆရာမယ့်ရင် လုပ်ကြည့်ပါလား”

ဟုဆိုသဖြင့် သူ ပြုံးမိပြန်သည်။ သူ့ထက် မိန်းမတွေ အကြောင်း ပိုသိသော ကိုမောင်မျိုးကို ဆရာတင်ချင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုမောင်မျိုးစကားကို ရင်ထဲမှတ်ထားပြီး အိမ်ရောက်သောအခါ ကြွေကို ထိုသို့ပြောဖူးတော့ ကြွေက ကိုမောင်မျိုးပြောသည့်အတိုင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူပြုံးမိပြန်သည်။

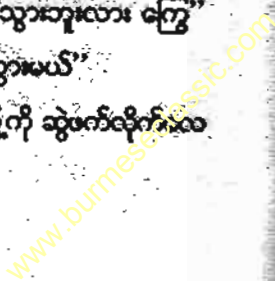
“ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ သမီးချွေမှာ”

ဟု ကြွေက ရှက်ကီးရှက်ကန်းပြောလေသည်။ ကြွေရင်ထဲ ဘာတွေရှိနေသလဲဆိုတာ သူ့သိချင်၏။

“ကိုယ်နှင်းလိုက်တော့ မင်း ရင်မခုန်သွားဘူးလား ကြွေ”

“ပေါက်ကရတွေနော်။ သမီး ကြားသွားမယ်”

ဟု ကြွေက ဆိုသောအခါ သူက ကြွေကို ဆွဲဖက်လိုက်သော

သိက္ခာတွေကိုလည်း သူ မစောင့်ထိန်းချင်တော့ပါ။ နှလုံး
သားတစ်ခုက အချစ်တွေ အများကြီး ဆန့်တယ်ဆိုတာလည်း သူ
ယုံကြည်သွားပြီဖြစ်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ကြေ ကိုယ်တို့ နောက်ပိုင်းဆို ဒီလိုပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
နေကြရအောင်လား”

ကြေ ဘာမှမပြောပေ။

သို့သော် သမီးကတော့ သူ့ကိုပြောလိုက်၏။

ပြုံးလေ့မရှိသော သမီး၏ နှုတ်ခမ်းလေး ပြုံးလာလေသည်။
သူ့ရင်ထဲ ကြည်နူးမိ၏။

သမီး ဘာကိုလိုအပ်နေသလဲဆိုတာကို သူ သဘောပေါက်
သွားသည်။

“ကြေ ... သမီးကို ကြည့်စမ်း”

ဟု သူက ဆိုသဖြင့် ကြေက သမီးကို လှမ်းကြည့်သည်။
“သမီး”

ကြေလည်း အံ့ဩသွားသည်ထင်ပါရဲ့။ မှင်တက်၍သာ
ကြည့်နေသည်။

သူနှင့်ကြေ ကြည့်နေဆဲမှာပင် သမီး၏အပြုံးသည် ပို၍

ကြည်လင်လာလေသည်။

ပြီးနောက်... သမီးသည် သူ့နှင့်ကြေကြား တိုးဝေ့လာလေ
သည်။

သူသည် သမီးနှင့်ကြေကို ကြင်နာစွာ ပွေ့ဖက်ထားမိ၏။

သူ ကြည်နူးနေလေသည်။

ဒါ သူလိုချင်သော ဝိသားစုဝတ်ယိုး ဖြစ်သည်။

“ကြေမှာ လိုအပ်ချက်တွေ များခဲ့ပါတယ်”

ကြေ၏တီးတိုးစကားသည် သူ့မျက်စိကို ရှူးယူလေ၏။

“ကြေသာ အစောတည်းက ပွင့်လင်းခဲ့ရင် ပြဿနာတွေ
ခုလောက်ထိ ဖြစ်လာခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သမီးကိုရော ကိုကိုရော ကြေ
ဆောင်းပန်ပါတယ်။ ကြေ ကတိပေးတယ်။ နောက်ဆို ပြဿနာကြီး
အောင် ဖန်တီးဖို့ထက် ခြေရှင်းဖို့ကိုသာ ကြေ အရင်စဉ်းစားပါတော့
ဆယ်”

ကြေ့မျက်စိများသည် သူ့လက်ဖဝါးပေါ် ရောက်ရှိ၍ နေ
ဆဲသည်။

ယခုတော့ ... ကြေရော သမီးပါ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ငြိမ်သက်စွာ
နိုးနေကြလေသည်။

ကြေကသာ နိုးသွားစွာ ဝန်ခံပေမလှ ခုချိန်ထိ မိုးသား

www.burmeseclassic.com

၂၃၂ မိုးရေ

နိုင်သေးသော သူ့နာလုံးသားကို သူ မုန်းမိပါသည်။

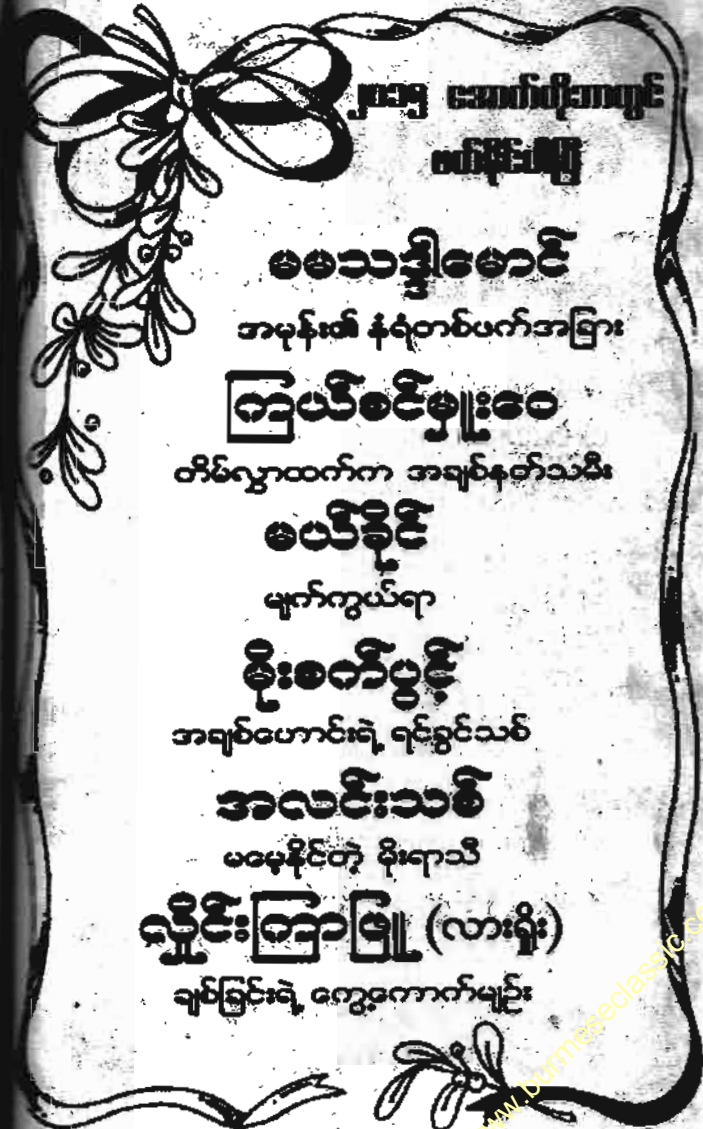
“ကြွေရယ် မင်းကို တစ်နေ့တော့ ပန်းရနံ့အကြောင်းကို ပြောဖြစ်မှာပါ။ ပန်းရနံ့လေ ... သူ သူ ကိုယ့်ကြောင့်”

သူ့ရင်ထဲ ဆို့နေလေ၏။ ဝိတိဖြစ်နေသော မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်များ တွဲစုံစပြုလာသည်။ ထိုမျက်ရည်သည် လက်နှိမ့်ထားစု အခြေအနေကြောင့်လား၊ ပန်းရနံ့ကြောင့်လား။

သေချာတာကတော့ သူ ပန်းရနံ့ကို လိုက်ရှာဦးမယ်ဆိုတာပဲ ဖြစ်၏။ သူ့စိတ်ကို ကြွေ လက်ခံမယ်ဟုလည်း ယုံကြည်သည်။ ကြွေ သူ့ကို နားလည်ပေးမယ်ဟုလည်း မျှော်လင့်သည်။ ရေစက်ကျန်သေး ပါက သူနှင့် ပန်းရနံ့သာ ဘဝတစ်ကွေ့၌ ပြန်ဆုံခဲ့ကြလျှင်။

ရသထို့နှင့်ပြည့်စုံပါစေ။

မယ်နိုင်

၂၃၃ အောက်ပိုဒ်အတွင်း
မိမိရယ်

မေသဒ္ဓါမောင်

အမုန်း၏ နံရံတစ်ပက်အခြား

ကြယ်စင်မှူးဝေ

တိမ်လွှာထက်က အချစ်နတ်သမီး

မေယိခိုင်း

မျက်ကွယ်ရာ

မိုးစက်ပွင့်

အချစ်ဟောင်းရဲ့ ရင်ခွင်သစ်

အလင်းသစ်

မေမုနိုင်တဲ့ မိုးရာသီ

ရွှေစင်ကြောဖြူ (လားရှိုး)

ချစ်ခြင်းရဲ့ ကွေ့ကောက်မျဉ်း